

สารบัญ

ห้องรับแขก

ไม่ต้อง 'วิ่ง' ตามโลก.....๔๕
 ร้อยอักษรเป็นมาลัยให้แม่อารมณ์.....๔๘
 รัยระของน้องแพง.....๕๓

บุคคล

นำรู้จัก/ศิริลักษณ์ ศรีเมือง.....๒๐
 อองซาน ซูจี วีรสตรีแห่งอุ้มง้ำ.....๓๑

ธรรมชาติ-สิ่งแวดล้อม

รู้ไหม ที่เด็กไทยจนบ่ตาย.....๓๓
 ความลับฟ้า.....๓๙
 มลพิษของเสียง.....๔๕
 น้ำดื่มสมุนไพร.....๙๐
 ชยะชวยยะ.....๙๒

ธรรมะสำราญ

สื่อสารทางเลือก.....๓๗
 ชาต/หญิงกมลลาได้.....๔๐
 ธรรมะกับการเกษตร.....๓๖

ประจำ-ปกิณกะ

บทวิจารณ์/สิริลักษณ์ โนนมอองทางา.....๔
 การเมืองใหม่.....๑๐
 รอบบ้านรอบตัว/คุณพี่ชายศรีธา.....๑๕
 ถ้อยคำสิริมงคล/ว่องไวอย่ารักธา.....๕๖
 ทียบมาจากข่าว/พลัดคิด แรมบิตได้.....๕๘
 You've got mail.....๖๔
 พ่อแม่ลูก/ลูกรัก.....๖๙
 บอกบอกกล่าว.....๙๖

ดอกหญ้า

ปีที่ ๒๕ ฉบับที่ ๑๓๓

ปี.ศ.-พ.ศ. ๒๕๕๒

เจ้าของ : สมาคมผู้ปฏิบัติธรรม

๖๓/๓๐ ถนนมิตร

คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐

โทร. ๐-๒๓๓๗๔-๕๖๓๑

www.asoke.info

E-mail : dokya@hotmail.co.uk

บรรณาธิการ : ธีรธรรม อภิศุทธิภา

กองบรรณาธิการ : บอนคำ สมพงษ์ สุชัย

พักตะวัน สุปรีย์ สิริมา

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์บุญลือธรรมสันติ

๖๓/๑ ถนนมิตร คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐

E-mail : thatfah2520@yahoo.com

ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : เรือตรีแซมดิน เลิศบุศย์

จำนวนพิมพ์ ๒๕,๐๐๐ เล่ม

Cover

ภาพสวยเมื่อวันวานของ

พ.ต.หญิง ศิริลักษณ์ ศรีเมือง

วัตถุประสงค์ในการจัดทำ "ดอกหญ้า"

* เพื่อยังความเป็นภราดรภาพ

และสามัคคีธรรมให้เกิดในหมู่สมาชิก

* เพื่อเสริมสร้างสติปัญญาและให้ตระหนัก

ถึงคุณค่าสาระของหลักธรรมในศาสนา

ในส่วนที่จะนำไปใช้แก้ปัญหาในชีวิตและสังคม

๑๑ ธันวาคม ๑๙๖๐

๑ใจครู ๑ใจใจของแผ่นดิน
สืบสายไม่สิ้น สืบรักสมัญ
เม็นใจ เด่มใจให้เต็มใจ
จุฬารามณ์ มัธยม มัธยม

Signature
พ. ๑๐/๒/๒๖

ในอดีตเมื่อ ๔๖๐ กว่าปีมาแล้ว **พระนางศรีสุริโยทัย** พระมเหสีของ**สมเด็จพระมหาจักรพรรดิ** ปลอมแปลงพระองค์เป็นชาย เข้าทำการรบเคียงบรุษเคียงข้างพระสวามี จนถูกพระแสงของจ้าวพินลั่นพระชนม์บนหลังช้างจากการปกป้องชีวิตของพระสวามี อีกสองร้อยกว่าปีต่อมา **คุณหญิงจันและนางมุก**น้องสาว รวบรวมกำลังชาวบ้านและทหารไทยปกป้องเมืองถลางให้รอดพ้นจากข้าศึก (พม่า) ในสงครามเก้าทัพด้วยความเฉลียวฉลาด จนได้รับการสถาปนาเป็น **ท้าวเทพกระษัตรีและท้าวศรีสุนทร** จากพระเจ้าแผ่นดินรัชกาลที่ ๑ ในวีรกรรมครั้งนั้น

ล่วงมาจนถึงปี ๒๓๖๙ **เจ้าอนุวงศ์แห่งเวียงจันทน์** เป็นกบฏต่อทางกรุงเทพฯ ยกกองทัพมาปิดล้อมนครราชสีมา และกวาดต้อนผู้คนไปเป็นเชลย **คุณหญิงโม**และน้องสาว**คุณบุญเหลือ** นำกำลังเข้าต่อสู้ฆ่าฟันทหารลาวล้มตายเป็นอันมากที่ทุ่งสัมฤทธิ์ แขวงเมืองนครราชสีมา ช่วยให้ไทยยกกองทัพเมืองกลับคืนมาได้ และนามของ**ท้าวสุนารักษ์**ก็ถูกจารึกในประวัติศาสตร์ไทย

นารีขี้น้ำขาว

กับวิกฤตการณ์กู้ชาติ

นับจากนั้นไทยก็มีวีรสตรีเกิดขึ้นเรื่อยๆ แม้หญิงเหล่านั้นส่วนใหญ่จะไม่ปรากฏชื่อในประวัติศาสตร์ แต่สายเลือดของความเป็นผู้หญิงไทยที่ยังไม่กลายเป็นพันธุ์เช่นทุกวันนี้ ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าทำให้ประเทศแข็งแกร่งขึ้นมาตราบนับปัจจุบัน ตั้งโบราณเปรียบว่า ‘มือก็ไกว ดาบก็แกว่ง’...

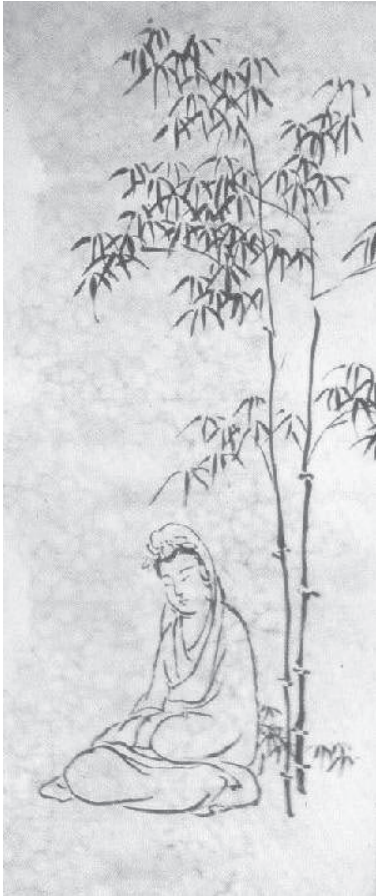
เรากำลังก้าวเข้าสู่ศตวรรษที่ ๒๑ ชีวิตประจำวันส่วนใหญ่ถูกควบคุมโดยเทคโนโลยี ไม่มีการบรรจุวิชาศีลธรรมลงในหลักสูตรการเรียน ผู้หญิงไม่ต้องไกวเปลลูกอีกต่อไป (แค่เอาใส่เบาะวางลูกหน้าโทรทัศน์ “ให้ดูแต่รายการสำหรับเด็กค่ะ!”) ดาบก็ไม่ต้องแกว่งเพราะสมัยนี้ใช้ M79 อีกทั้งยังไม่มีศึกสงครามผู้หญิงยุคดิจิทัลส่วนใหญ่จะหนีไปทาง ‘มือก็กวัก ปากก็แกว่ง’ มากกว่า ก็เหมือนผลิตภัณฑ์ดิจิทัลอลัทธิที่ลดราคาสินค้าอยู่บ่อยๆ ตามความต้องการของตลาด เพราะอายุการใช้งานน้อยและสินค้าใหม่ๆ เข้ามาเบียดให้ของเก่าหรือตกรุ่นไป (พูดถึงสินค้าไม่ใช่ผู้หญิง) นี่เป็นสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในโลกของจักรวรรดิทุนนิยม ซึ่งกำลังเปิดศึกไฟเย็นที่เราร้อนขึ้นเรื่อยๆ ในสังคมไทย

ปัญหาสังคมแตกแยกรุนแรงอย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน ไม่มีใครตอบได้ว่าเพราะอะไร แต่มีคำถาม “จะเอาใครเป็นผู้นำ ?” เพราะอะไร “ต้องการความเปลี่ยนแปลงทางสังคม...” เปลี่ยนยังไง แล้วคุณจะทำอย่างไรต่อไปไว้ที่ไหน ?? “แะ...แะ...” เสียงตอบจากควายที่ฟังคล้ายเสียงลูกแกะถูกหมาป่าหลอกให้เข้าผิดคอก

นึกถึงคำทำนายของฤษีลิงดำที่ว่า “...จะมีนารีขี้น้ำขาว...” มาช่วยกู้สถานการณ์ประวัติศาสตร์เขียนโดยผู้ชนะ ภาวนาให้ธรรมะชนะอธรรมอีกครั้งเถิด.

สิทธิสตรีในมุมมอง ทางพุทธปรัชญา

มนต์สั้นเรื่อง “สิทธิ” มีที่มาจากรากฐานของอารยธรรมยิว-คริสเตียนในทางตะวันตก โดยอาจสืบสาวไปได้ถึงช่วงยุคมีดสมัยกลางของยุโรป ที่ศาสนจักรโรมันคาทอลิกมีอิทธิพลครอบงำความคิด ความเชื่อของสังคม ผู้กษัตริย์ความพระคัมภีร์ไบเบิลตลอดจนผู้กษัตริย์ทำหน้าที่เป็นตัวกลางเชื่อมระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า

นักบวชของคริสต์ศาสนาโรมันคาทอลิกจึงกลายเป็นกลุ่มชนที่มีอิทธิพลในทางการเมืองโดยปริยาย และก็ได้ใช้อำนาจทางการเมืองที่แฝงอยู่ลิดรอนจำกัดสิทธิเสรีภาพของประชาชนที่มีความคิดเห็นแตกต่างจากศาสนจักร ดังเช่นกรณีที่กำลังเลโอโอเสนอว่าดวงอาทิตย์เป็นศูนย์กลางของระบบสุริยจักรวาล ไม่ใช่โลกที่เป็นศูนย์กลางซึ่งมีดวงอาทิตย์หมุนรอบโลกอย่างเช่นที่ศาสนจักรสอนไว้ อันทำให้กาลิเลโอต้องถูกจับไปทรมานเพื่อให้เปลี่ยนความคิดความเชื่อที่ถูกต้องของศาสนจักรมองว่าเป็นมิชญาทิอูริร้ายแรงดังกล่าว เป็นต้น

ความเสื่อมของศาสนจักรที่จมอยู่กับลาภ ลักการะ เลี้ยงสรรเสริญ และอำนาจ ในที่สุดก็นำไปสู่การปฏิรูปทาง

ความกัมภีร์ไบเบิล และผูกขาด
การเป็นสื่อกลางนำพามนุษย์ไป
พบพระเจ้า

เมื่อชาวโปรเตสแตนต์
ส่วนหนึ่งถูกบีบคั้นให้อพยพหนี
จากทวีปยุโรป ไปตั้งรกรากใน
ทวีปอเมริกาที่เพิ่งค้นพบ เพื่อ
“สิทธิ” และ “เสรีภาพ” ที่จะ
สามารถประพฤติปฏิบัติตามหลัก
ความเชื่อทางศาสนาของตนได้

ศาสนาครั้งใหญ่ จนเกิดเป็นคริสต์ศาสนา
นิกายโปรเตสแตนต์ที่ขึ้น ผู้นำทางคริสต์
ศาสนานิกายใหม่นี้ได้อ้าง “สิทธิ” ที่พระเจ้า
ประทานให้กับมนุษย์ทุกคน เพื่อมนุษย์จะได้
ใช้เจตจำนงเสรีที่พระเจ้ามอบให้ นั่น ตัดสิน
ใจเลือกว่าจะกระทำหรือไม่กระทำในสิ่งที่เป็น
พระประสงค์ของพระเจ้า (ตามที่พระเจ้าลง
ใจมนุษย์) ฉะนั้นมนุษย์ทุกคนจึงมี “สิทธิ”
ที่จะศึกษาพระคริสตธรรมกัมภีร์ได้ด้วยตัวเอง
ตลอดจนสามารถจะเข้าถึงพระเจ้าได้โดยไม่
จำเป็นต้องอาศัยนักบวชในคริสต์ศาสนานิกาย
โรมันคาทอลิก ทำหน้าที่เป็นผู้ผูกขาดการตี

อย่างอิสระ จริยศาสตร์แบบโปรเตสแตนต์
ก็ได้กลายเป็นรากฐานของธรรมวิทยาแห่ง
พลเมือง (civic religion) สำหรับ
ประเทศสหรัฐอเมริกาที่เกิดขึ้นใหม่ ด้วยเหตุนี้
มนต์ศักดิ์สิทธิ์เรื่อง “สิทธิ” ที่เป็นแกนความคิด
สำคัญของลัทธิประชาธิปไตย จึงมีภูมิหลังที่
เชื่อมโยงกับหลักคิดทางศาสนาที่เป็นรากฐาน
ทางจริยธรรมของสังคมตะวันตก (โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งในประเทศสหรัฐอเมริกาที่เป็นแม่
แบบของประชาธิปไตยในโลก)

ถึงแม้เรื่องราวต่าง ๆ ในอดีตเหล่านี้
จะถูกลืมนำไปจากความทรงจำของคนรุ่น

หลังก็ตาม แต่ก็คล้ายกับจิตไร้สำนึกของมนุษย์ที่ยังสามารถเก็บความทรงจำหลายเรื่องเอาไว้ และมีอิทธิพลต่อการกำหนดพฤติกรรมของมนุษย์โดยที่จิตสำนึกไม่รู้ตัวฉันใด มนุษย์ในแต่ละอารยธรรมและแต่ละชนชาติ ก็มี “โครงสร้างส่วนลึกทางสังคม” (ที่เปรียบเหมือนกับจิตไร้สำนึกของมนุษย์) ทำหน้าที่เก็บเรื่องราวความทรงจำในอดีตบางอย่างเอาไว้โดยที่ผู้คนในสังคมไม่ค่อยรู้ตัว แต่สิ่งเหล่านั้นก็มีอิทธิพลต่อการกำหนดความรู้สึกนึกคิดและพฤติกรรมต่าง ๆ ของผู้คนใน “โครงสร้างส่วนบนทางสังคม” ที่คลี่คลายปรากฏออกมาให้เห็น

ภายใต้อิทธิพลของโครงสร้างส่วนลึกทางสังคมในประเทศทางตะวันตก ที่มีรากฐานของอารยธรรมมาจากศาสนาฮิว-คริสเตียน มโนทัศน์เรื่อง “สิทธิ” จึงให้ความรู้สึกนึกคิดต่อคนในสังคมแบบหนึ่ง เช่น มีนัยของความ “ศักดิ์สิทธิ์” (เพราะมาจากพระเจ้า) อันผู้คนพึงต้องให้ความเคารพ ทั้งต่อ “สิทธิของตัวเอง” และ “สิทธิของผู้อื่น” ในทางที่จะใช้สิทธินั้น ๆ เพื่อสร้างความเจริญอกงาม

ของชีวิตตามพระประสงค์ของพระเจ้า เป็นต้น แต่บนพื้นฐานของโครงสร้างส่วนลึกทางสังคมที่แตกต่างกัน เช่น สังคมไทยที่มีรากฐานทางวัฒนธรรมมาจากพุทธศาสนา (อันไม่เหมือนกับศาสนาฮิว-คริสเตียน) ก็จะมีความรู้สึกนึกคิดต่อมโนทัศน์เรื่อง “สิทธิ” ในอีกแบบหนึ่งที่หลุดลอยจากมิติทางด้านจริยธรรมของสังคม (เนื่องจากยังไม่สามารถเชื่อมโยงตำแหน่งแห่งที่ของมโนทัศน์เรื่อง

“สิทธิ” ที่รับเข้ามาใหม่จากทางตะวันตกนี้ ใ้บูรณาการกับรากฐานทางจริยธรรมในโครงสร้างส่วนลึกทางสังคมได้) คนไทยจำนวนไม่น้อยก็เลยเข้าใจคำว่า “สิทธิ” ในความหมายเชิงเป็น “สิทธิของกู” หรือ “สิทธิแห่งตัวกูของกู” ที่ไปเสริมหนุน “อัตตาตัวตน” (หรือ “ตัวกูของกู”) ให้ใหญ่ขึ้น (แทนที่จะนำไปสู่ความอ่อนน้อมถ่อมตน ความรักและความอาทรเกื้อกูลต่อเพื่อนมนุษย์ร่วมโลก ซึ่งต่างได้รับ “สิทธิ” มาจากพระเจ้า เพื่อให้มีชีวิตอยู่บนโลกนี้โดยเท่าเทียมกัน อันมนุษย์พึงต้องให้ความเคารพต่อสิทธิที่มีนัยแห่งความ “ศักดิ์สิทธิ์” ของเพื่อนมนุษย์ทั้งหลายบนผืนพิภพนี้)

แต่ถ้าหากไข่มโนทัศน์ที่สะท้อนผ่านภาษาคำว่า “เมตตา” ซึ่งมีพื้นฐานมาจากพุทธศาสนาที่เป็นรากฐานทางวัฒนธรรมของสังคมไทย (อันมีความหมายใกล้เคียงกับการมีความรักในเพื่อนมนุษย์ รวมถึงการเคารพในสิทธิแห่งการมีชีวิตของเพื่อนมนุษย์ร่วมโลก) แทนคำว่า “สิทธิ” หรือ “สิทธิมนุษยชน” คนไทยอาจจะรู้สึกเข้าใจซาบซึ้งกว่า เพราะ

สอดคล้องกับโครงสร้างส่วนลึกของสังคมไทยมากกว่า เป็นต้น

กรณีเรื่อง “สิทธิสตรี” ก็เช่นเดียวกัน ถ้าไปเข้าใจความหมายของคำว่า “สิทธิ” ในมิติเชิง “สิทธิแห่งตัวกูของกู” ที่จะดำรงชีวิตอยู่อย่างอหังการ ผู้คนบางคนก็อาจมองว่าพุทธศาสนาเป็นพวกกดขี่ผู้หญิง ไม่เคารพในสิทธิและศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์ของผู้หญิงเสมอเหมือนกับผู้ชาย เพราะพระพุทธรเจ้าในตอนแรกก็กดขี่ไม่ให้ผู้หญิงมี “สิทธิ” ที่จะได้บวชในพุทธศาสนาเสมอเหมือนกับผู้ชาย แต่เมื่อถูกพระอานนทได้แย้งว่าในเมื่อผู้หญิงก็มีสิทธิที่จะบรรลุเป็นพระอรหันต์ได้เหมือนกับผู้ชาย แล้วทำไมไม่ให้โอกาสผู้หญิงมีสิทธิได้ออกบวชบ้าง พระพุทธรเจ้าจึงจำนนยอมให้มีภิกษุณีได้ แต่ก็ยังทรงบัญญัติพระธรรมวินัยที่อาจดูเสมือนเป็นการกดขี่ศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์ของผู้หญิงไม่ให้มีความเสมอเท่าเทียมกับผู้ชาย (ในสายตา ของคนบางคน) เช่น บังคับให้ภิกษุณีต้องเป็นฝ่ายกราบพระภิกษุโดยถึงแม้จะเป็นภิกษุที่เพิ่งบวชใหม่ก็ตาม เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม ถ้าใช้มนทัศน์เรื่อง “ความเมตตา” ในพุทธศาสนาแทนคำว่าการเคารพใน “สิทธิ” แห่งความเป็นมนุษย์ที่จะมีโอกาสดำเนินชีวิตไปสู่ความเจริญงอกงามตามพระประสงค์ของพระเจ้า การกระทำของพระพุทธองค์ก็ไม่ได้เป็นการลดทอน “สิทธิสตรี” แต่อย่างไร เพราะตอนแรกถึงจะไม่ประสงคิให้มีภิกษุณี เนื่องจากทรงเล็งเห็นว่าการมีนักบวชหญิงมาร่วมสังฆมเดียวกับนักบวชชายเช่นนั้น จะเป็นเหตุทำให้พุทธศาสนาเสื่อมเร็วขึ้น แต่ต่อมาก็ทรงมี “เมตตา” อนุญาตให้ผู้หญิงมีโอกาสออกบวชเป็นภิกษุณีได้ โดยทรงใช้วิธีแก้ปัญห (ที่อาจทำให้สังฆมสงฆ์เสื่อมเร็วขึ้นจากการมีนักบวชหญิงเพิ่มขึ้นมาใหม่นี้) ด้วยการบัญญัติหลักพระวินัยเพื่อสร้าง “สังฆมต่างระดับ” สำหรับเป็นเครื่องกางกันไม่ให้นักบวชหญิงกับนักบวชชายมีโอกาส คลุกคลีเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันใกล้ชิดมากเกินไป

นอกจากนี้หลักพระวินัยที่ดูเสมือนเป็นการลดทอน “สิทธิ” และศักดิ์ศรีของผู้หญิงให้ต่ำกว่าผู้ชายดังกล่าวมานั้น ก็มีได้เป็นอุปสรรคใด ๆ ต่อการทำให้ผู้หญิงบรรลुरुธรรมช้าลงเลย ตรงข้ามกลับช่วยขัดเกลาอัตตมาณะของนักบวชหญิงให้ลดน้อยลงจนอาจบรรลुरुธรรม

เร็วกว่านักบวชชายด้วยซ้ำ บทบัญญัติที่ดูเหมือนเป็นการกดขี่ “สิทธิสตรี” ของพุทธศาสนา จึงไม่ได้เป็นการกดขี่ตัดรอน “สิทธิของสตรี” ในการเข้าถึงความเจริญงอกงามของชีวิต (ตามพระประสงค์ของพระเจ้าถ้าจะพูดแบบศาสนาของทางตะวันตก) อันเป็นแก่นแท้แห่งความหมายของคำว่า “สิทธิ” (ที่มีรากฐานมาจากอารยธรรมทางศาสนาของชาวตะวันตก) แต่ประการใด

การจะสรุปว่าพุทธศาสนากดขี่ “สิทธิของสตรี” หรือไม่ จึงขึ้นอยู่กับ การเข้าใจในความหมายของคำว่า “สิทธิ” ที่ลึกแก่ไหน อย่งไร

WORD OF THE BUDDHA

มนุษย์ผู้เป็นอยู่ด้วยศวมปรมาษ
ศัทโฆของเขาย่อมเชริณตฺชเทเวสิย
เขาย่อมเร่ร่อนไปนาสู่ภพนิชยโหณ
เหมื่อนวณารปรารตนาพลไม้
โสดแล่นไปไผ่ป่า

ส.ร้อยดาว

เรียบเรียงจากธรรมบท

เปลี่ยนแปลงไม่ได้...

...การเมืองใหม่ไม่เกิด

บทความนี้ ตัดตอนมาจากหนังสือ **เปลี่ยนแปลงไม่ได้ การเมืองใหม่ไม่เกิด**
 พิมพ์โดยบริษัทฟ้าอภัย เป็นคำบรรยายของ **สมณะโพธิรักษ์**
 ในรายการโทรทัศน์ **“สงครามสังคม ธรรมะการเมือง”** ช่อง FMTV
 (โทรทัศน์เพื่อมนุษยชาติ) เริ่มลงตั้งแต่ฉบับที่ ๑๓๕

“ซ้ำๆ ขอรับผิดชอบแต่เพียงผู้เดียว”

พิมพ์เขียวของเผด็จการ

ทุกวันนี้ งานการเมืองถูกนิยามแบบผิดๆ ว่าเป็นงานชนิดหนึ่งที่จำเพาะสำหรับคนกลุ่มหนึ่ง แต่ที่จริงมันเป็นงานที่ทุกคนจะต้องทำ เป็นของทุกๆ คนจะปฏิเสธไม่ได้ คำว่าการเมืองเป็นคำใหญ่ ครอบคลุมมนุษย์ทุกคน จะพ้นจากการเมืองไปไม่ได้ ทุกคนต้องการทำการเมือง เพราะฉะนั้นในอดีต เผด็จการ สมบูรณาญาสิทธิราชย์ ถือว่าหัวหน้าการเมืองใหญ่คือ กษัตริย์ มีอำนาจเบ็ดเสร็จเด็ดขาด และมีคณะที่ช่วยทำตามคำสั่งของกษัตริย์ซึ่งเป็นงานการเมืองโบราณ ตามแต่กษัตริย์จะต้องการอย่างไร คณะที่ร่วมทำงานมีลัทธิอ่อน มีแค่แสดงความเห็น ปรีกษา หรือบ้าง ก็อยู่ในคณะหนึ่ง คนกลุ่มหนึ่ง ก็เลยเข้าใจอย่างนั้น และถือเอาแบบอย่างเผด็จการนั้นมา

งานการเมืองในอดีตจึงเป็น...งานสร้างอำนาจขึ้นไปเพื่อมีฤทธิ์มีอำนาจอยู่เหนือประชาชน เป็นเผด็จการบุคคล เผด็จการหมู่คณะ เหมือนพรรคคอมมิวนิสต์ที่ประกอบด้วยกรรมการพรรคเบ็ดเสร็จเด็ดขาดในพรรค ประชาชนคนอื่นไม่มีสิทธิ์จะออกความเห็นอะไร นั่นก็เป็นการเมืองเผด็จการ เก่าแล้ว ทีนี้มาถึงวันนี้ การเมืองประชาธิปไตยมันไม่ได้มีความหมายอย่างนั้น แต่หมายถึงเป็นเรื่องของบุคคลทุกคน ที่ประธานาธิบดีอับราฮัม ลิงคอล์นบอกว่า “โดยประชาชน เพื่อประชาชน ของประชาชน”

ทุกวันนี้ ระบบสมบูรณาญาสิทธิราชย์จบไปแล้ว คอมมิวนิสต์ก็ล้มไปแล้ว คำว่าการเมืองต้องเอาความหมายสากลว่า ทุกคนจะต้องเข้ามามีส่วนร่วมด้วย จึงจะเป็นประชาธิปไตย เพราะฉะนั้นการเมืองก็ต้องแปลเข้าไปในบริบทของประชาธิปไตย การเมืองหรือประชาธิปไตยจึงแปลว่า **ประชาชนทุกคนมีอำนาจ** อำนาจที่แสดงความเห็นเรื่องการบริหารที่จะต้องทำ **“เพื่อประชาชน โดยประชาชน”** เช่น เลือกตั้งตัวแทนเข้าไปทำหน้าที่ เพราะการเมืองในระบบประชาธิปไตยนั้น อธิปไตยหรืออำนาจเป็น **“ของประชาชน”** ทุกคน

เพราะฉะนั้นคำว่า การเมืองนั้นต้องเข้าใจให้ถูกต้องว่า ‘ทุกคน’ ต้องทำงานการเมือง ไม่ใช่งานของกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเท่านั้น แม้ว่าจะเลือกตั้งตัวแทนขึ้นไปบริหารปกครองดูแลสุขทุกข์ของคน

ทั้งประเทศ ประชาชนก็ไม่ได้ถูก 'ริบ'อำนาจที่จะแสดงออก ประท้วง ตร่วงตรา ตรวจสอบ แม้ที่สุดไล่หนักการเมืองออก ให้เลิก ไม่ให้เป็นตัวแทนต่อไปอีกแล้ว อำนาจนี้ของประชาชนทุกคน ก็ยังมีอยู่ ทำได้อยู่ แม้คนเดียวก็มีสิทธิ์ไล่ อย่างสงบไม่มีอาวุธ ถ้าคุณมีเหตุผลมีความจริงใจ แสดงฤทธิ์แสดงอำนาจกดดัน จนกระทั่งคนถูกไล่ นั้นสำนึกแล้วลาออก ก็เป็นการเมือง ประชาธิปไตยทุกประการ คุณเก่งด้วยซ้ำ

ศาสนาเสื่อมเพราะชั่วช่างซี ตีช่างสงฆ์

การเมืองเสีย เพราะชั่วๆๆๆๆ ช่างนักการเมือง !

เพราะฉะนั้น ทหารจะบอกว่าฉันไม่เล่นการเมือง ฉันไม่ทำงานการเมือง หรือที่*คุณ อัญชະลี ไพริรัก* พูดเมื่อเช้านี้บอกว่า พวกพันธมิตรฯ ไม่มีการเมือง นี่เป็นความเข้าใจผิดลึกๆ อยู่ ยังไม่สมบูรณ์ แม้ที่สุดนักบวชก็มีหน้าที่ทำการเมือง มีส่วนร่วมในการเมือง ในหน้าที่ของนักบวชก็มีส่วนหนึ่ง ทหารก็ทำงานในหน้าที่ของทหารก็ส่วนหนึ่ง แต่ก็ต้องทำงานการเมืองด้วย ทำงานการเมืองได้ทุกโอกาสที่ควรเมื่อถึงวาระที่ต้องทำ ต้องแสดงออกเป็นคะแนนเสียงของประชาชน หรือแสดงอำนาจของความเป็นเจ้าของประเทศ พูดก็พูดเถอะพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยทำงานอยู่ที่นี่ ขนาดนี้คุณไม่เรียกว่าการเมืองได้อย่างไร ในเมื่อไปประท้วง กดดันให้รัฐบาล หยุดปฏิบัติการ นี่เป็นทัศนคติ (attitude) ในความเป็นการเมืองที่ยังไม่รอบ ไม่ครบถ้วน ยังไม่สมบูรณ์ ว่าการเมืองคืออะไร

เพราะงั้น แม้แต่คนที่ไม่อยากทำงานการเมืองเลย คุณก็ต้องมีหน้าที่ประชาชน เช่น ไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง เป็นต้น คุณต้องไปปฏิบัติหน้าที่นี้เพื่อเลือกตัวแทนของคุณไปบริหารประเทศ แม้คุณไม่อยากทำ แต่คุณก็ต้องทำ เพราะเป็นงานการเมือง เป็นหน้าที่ของประชาชนทุกคน นี่คือคำตอบว่า ทุกคนเลี้ยงค่าว่าการเมืองไม่ได้

ที่นี้อาจจะขยายความเข้าใจ ว่ามโนทัศน์และวิสัยทัศน์ของค่าว่าการเมือง โดยทั่วไปจะเข้าใจว่าการเมืองคือการรับเลือกตั้งเข้าไปทำงานการเมืองแล้วการเมืองก็อยู่ในระบบสภา เท่านั้น นอกสภาฯ ทำไม่ได้ นี่ผิดแล้ว นอกสภาฯ ทำการเมืองไม่ได้ ประชาชนนอกสภาฯ ทำการ

เมืองไม่ได้ นี่คือการเข้าใจผิดของคน เท่ากับว่าเมื่อได้รับเลือกตั้งเข้าสภาแล้ว ก็ได้อำนาจ เป็นสิทธิ์เด็ดขาด ประชาชนถูกริบสิทธิ์ไปหมดแล้ว ทำอะไรไม่ได้ คิดอะไรไม่ได้ นี่เป็นความคิด ที่ผิดแน่นอน แต่คนเข้าใจอย่างนั้นะ

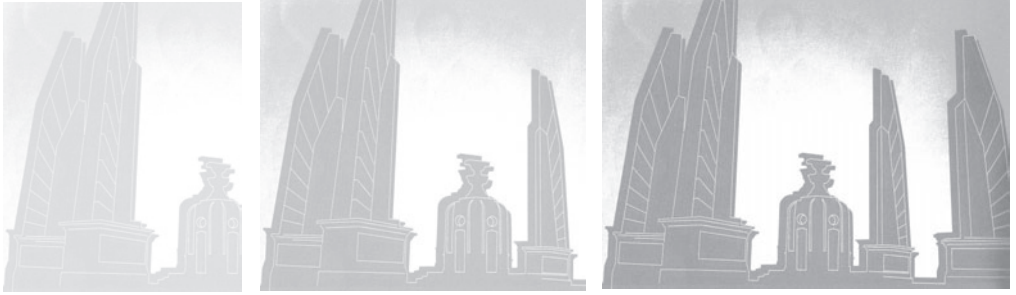
การเมืองเป็นเรื่องของ ‘สภาธิปไตย’ เท่านั้นหรือ ?

แม้แต่นักการเมืองก็เคยพูดว่านักการเมืองจะต้องอยู่ในระบบสภาเท่านั้น ภาคประชาชน ทำไม่ได้ พันธมิตรฯ คือพวกแก๊งข้างถนน นี่เป็นความเข้าใจผิดที่เป็นความฝังใจ เป็นความ เห็นรวบยอด เป็นทัศนคติที่ยึดถือผิดๆ เป็นอุปาทาน เป็นวิสัยทัศน์ที่ผิด จนเป็นความเข้าใจ ว่าการเมืองก็คือ ตามความหมายผิดๆ อย่างนี้ ในประชาชนทั่วไปจะมีทัศนคติว่า การเมืองคือ อย่างนี้กันเยอะ เพราะฉะนั้นเขาจึงถือว่าการเลือกตั้งเป็นหัวใจสำคัญ เพราะผู้ได้รับเลือกตั้งเข้าไป แล้วได้อำนาจเบ็ดเสร็จ พวกนี้ก็รวมหัวกันจะทำยังไงก็ได้ ที่เขาจะ ‘ริบอำนาจ’ จากประชาชน ไปอยู่ที่คณะส.ส. ครม. คณะรัฐบาล คณะสภาผู้แทนฯ นี่คือการเข้าใจ ความเห็นรวบยอด (concept) วิสัยทัศน์ (vision) ของคน ที่ผิดประการหนึ่ง

ประการที่สอง การเมืองคืองานหน้าที่ของผู้ที่ได้เข้าไปรับผิดชอบในหน้าที่ดูแลประชาชน อย่างจริงจัง สำคัญ เท่านั้นคืองานการเมือง เพราะฉะนั้นคนนอกจากนี้ไม่มีหน้าที่ หน้าที่ทหาร ก็ทำหน้าที่ทหารอย่าไปทำงานการเมือง ปล่อยให้ให้นักการเมืองทำของเขาไป ปัญหาการเมือง ต้องแก้ด้วยการเมือง ให้นักการเมืองเขาทำกัน คนอื่นไม่เกี่ยว ก็ตัดออกไปหมดเลย ทหารไป แสดงออกหรือไปทำงานที่เป็นการเมืองไม่ได้เลย

เพราะฉะนั้นประชาชนเมื่อเข้าใจว่า การเมือง คืองานของคณะหนึ่งเท่านั้น ทุกคนก็เลย วางมือให้นักการเมืองปู้ยี่ปู้ยำประเทศ ไปตามที่เขาคิดเขาทำ ยิ่งประชาชนวางมือไม่ตรวจสอบ ไม่สอดส่องไม่ประท้วง ทั้งๆ ที่รัฐธรรมนูญกำหนดให้ประท้วงได้ แต่ก็ไม่กระทำ เพราะลึๆ ใน มโนทัศน์ (concept) ในวิสัยทัศน์นั้น มันสรุปเสียแล้ว ตกผลึกซะแล้วว่าการเมืองไม่ใช่เรื่องของกู ก็ลงคะแนนให้แล้ว พวกนักการเมืองก็ทำไปสิ

เพราะฉะนั้นทหารก็พูด ใครๆก็พูดว่า อย่าไปยุ่งเกี่ยวกับการเมือง นักธุรกิจ พ่อค้า แม่

ชาย ชาวไร่ชาวนา อย่าไปยุ่งกับการเมือง งานการเมืองเหมาะให้นักการเมืองไปแล้ว นี่เกิดมาจากรากฐานของความเข้าใจผิดในเบื้องต้นว่า การเมืองคืองานของกลุ่มเฉพาะบุคคล มันเพี้ยนไปผิดไปแล้ว ไม่ได้เห็นว่าทุกคนต้องมีอำนาจช่วยกันปกครอง ดูแลประชาธิปไตยของประชาชนทุกคน

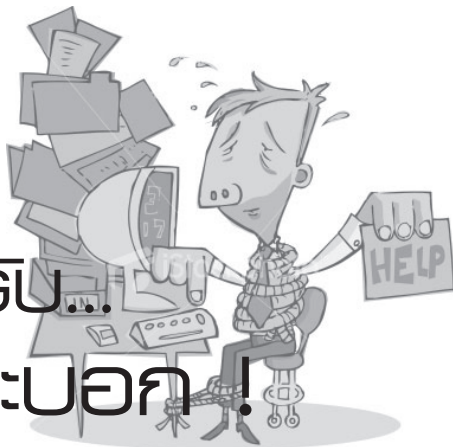
เมื่อเข้าใจผิดอย่างนี้แล้ว การประพฤติปฏิบัติก็พลอยผิดไปหมด ทหารก็ตีความว่าปัญหาการเมืองก็แก้ไขด้วยการเมือง ไม่ต้องไปยุ่ง ใครมีหน้าที่ก็ทำหน้าที่เฉพาะของตนเองไป

แต่บอกแล้วว่าการเมืองคือหน้าที่ของประชาชนทุกคน แยกไม่ออก ทุกคนมีหน้าที่ทำการเมืองแม้ไม่เต็มใจ ไม่อยากจะทำคุณก็ต้องทำการเมืองอยู่นั่นเอง อย่างที่ต้องไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้งตัวแทนเข้าสู่สภาฯ เป็นต้น ประชาชนมีสิทธิการเมืองตลอด ไม่ถูกริบ ไม่มีหมด

งานการเมืองต่างจากงานอาชีพหากินส่วนตัว หรืออาชีพงานเฉพาะกิจของตน ส่วนงานการเมืองคืองานของทุกคน แม้คุณจะทำงานหากินส่วนตัว คุณก็ต้องทำการเมืองด้วย จะมีคนที่ไม่ต้องทำก็เฉพาะตามกฎหมายกำหนดเท่านั้น นี่เรียกว่าการเมืองประชาธิปไตย แต่เพราะความเห็นรวบยอด วิสัยทัศน์คนตกลึกแล้วแบบผิดๆ ว่า ไม่ยุ่ง ไม่เอาการเมือง แบ่งการเมืองออกไปจากชีวิต ที่สุดเมืองไทยจึงต้องออกกฎบังคับให้ไปทำการเมือง ไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้งไง หากไม่ไปก็มีโทษตัดสิทธิอย่างนั้นอย่างนี้ นี่ก็เพราะเข้าใจการเมืองผิดพลาดการเมืองจึงเสียหายไปหมด จนต้องมีกฎหมายบังคับให้ประชาชนทำงานการเมือง ต้องบังคับให้ไปลงคะแนนเสียง เพราะความคิดรวบยอดที่ตกลึกผิดๆ ของประชาชนคนไทย การเมืองไทยจึงน่าเฟะไม่ไปถึงไหน เพราะไม่เข้าใจว่างานการเมืองเป็นงานของทุกคน ใครๆก็ไม่ควรปล่อยปละละเลย

(ต่อฉบับหน้า)

คุณผู้ชายครับ... ผมมีเรื่องจะบอก !

หลังภัยคุกคาม การเปลี่ยนแปลงที่คาดไม่ถึงจะทยอยเกิดขึ้น

ทฤษฎีใหม่ของการเมือง การปกครอง การบริหาร ตลอดจนทางเศรษฐกิจต้อง ‘คิดใหม่’ ‘คิดเก่า’ เริ่มมาถึงทางตัน

ส่วนผู้มีชื่อเสียง ผู้ประสบความสำเร็จเริ่มใช้แนวคิดใหม่มาอธิบาย มาประยุกต์ใช้ ตัวอย่างที่มาถึง ‘ทางตัน’ มีอะไรบ้าง

การเมืองก็ตัน นักการเมืองกลายเป็นชนชั้นใหม่ที่เอาัดเอาเปรียบประชาชน

การศึกษา แทนที่จะได้ผู้มีรากแก้วแห่งความรู้ กลับกลายเป็นรากฝอยรากกิ่งไปเสียหมด บุคลากรที่ขาดประสิทธิภาพ ขาดสำนึก ต้องโทษที่การศึกษา

การเศรษฐกิจ ระบบใครใคร่ค้า-ค้า กลายเป็นทุนนิยมสามานต์ ที่ทำลายวิถีชีวิตเรียบง่าย โดยสิ้นเชิง

เกณฑ์ตัดสินความเจริญของประเทศด้วยระบบ GDP กลายเป็นความหายนะ

GDP ทำให้การบริหารระดับประเทศหลงทาง ประชาชนจึงหลงชีวิต

เป็นเรื่องที่แปลกมากครับ ๑ บวก ๑ ที่เคยได้ ๒ แต่วันนี้ผลลัพธ์เปลี่ยนไปแล้ว

สายธารที่เปลี่ยนทาง อยู่ดีๆ หน้าบ้านก็กลายเป็นหลังบ้านไปฉิบ เมื่อถนนตัดผ่าน !

‘Change’ เป้าหมายเดิม แต่ต้องเปลี่ยนวิธีการ !

ระบบครอบครัว ก็เปลี่ยนไปแล้ว
ครอบครัวใหญ่ที่พี่น้องแต่งงานก็ย้ายไปลูก
รอบๆ บ้านใหญ่

ทุกคนยังมีสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน
ลูกหลานสนิทสนมกัน มีปู่ ย่า ตา ยาย
ลุง ป้า น้า อา คอยดูแลลูกหลาน...เป็น
ความอบอุ่น

และเป็นแหล่งฟูมฟักเด็กๆ ให้เจริญวัย
ทั้ง IQ และ EQ !

แต่วันนี้มีแต่ ‘ครอบครัวเดี่ยว’ อยู่กันโดดเดี่ยวกันแค่ พ่อแม่ลูก
ลูกยิ่งน้อย ก็ยิ่งเหงา

**การดำรงชีวิตในยุคปี ๒๕๕๒ สถาบันครอบครัวนับว่าเปราะบางยิ่ง มีโอกาสล่มสลายตลอด
เวลา**

เมื่อผู้หญิงเริ่มแบ่งเบาภาระการหาเงินของผู้ชาย เริ่มออกนอกบ้านทำงานเกิดอะไรขึ้นครับ ?

๑) ในอดีต ผู้ชายเป็นใหญ่ เพราะหาเงินเข้าบ้าน
คนเดียว ผู้หญิงการศึกษาน้อย คอยดูแลงานบ้านสารพัด
ตลอดจนการเลี้ยงลูก ผู้หญิงจึงมีความอดทนสูง ความคิด
หย่าร้างน้อยมาก

คนที่คิดหย่า ต้องวิปริต !

ยุคแต่ก่อน สังคมมองหญิงม่ายที่เล็กกับผัว เป็นผู้
หญิงที่มีปัญหา มี something wrong ที่เดียว

แต่วันนี้ ทั้งหญิง-ชาย ต้องเรียกว่า ‘ใหญ่ด้วยกัน !’

๒) แนวคิด ‘แนวอยู่ แนวกิน’ เปลี่ยนไป เมื่อผู้หญิง
มีการศึกษา ก็อยากทำงานหาเงิน เพราะคิดว่ามันคือ
‘การสร้างครอบครัวให้แข็งแรง’ เมื่อมีเงินก็จับจ่ายใช้สอยได้มากขึ้น มีเงินฝากในธนาคารมากขึ้น

นี่คือ อุดมคติของครอบครัวยุคหลังกิ่งพุททกาล !

๓) แต่ผลพวงที่ตามมากลับอันตรายยิ่งใหญ่อเสียจนคาดไม่ถึง

เมื่อผู้หญิงเลี้ยงชีวิตตัวเองได้ จึงมีโอกาสเลือกทางชีวิต

ความอดทนจึงเป็นธรรมดาที่จะประบาง

งานบ้านผ่องถ่ายให้คนใช้

แม่ดูแลลูกอย่างห่างเหิน ใ้ชีวิตของลูกจากคุณแม่กลายเป็นคนใช้ คิดดูสิว่าลูกของเราจะเป็นแบบไหน ?

ทางออก-ทางแก้ไข จะเป็นอย่างไร ?

เมื่อรถไฟแห่งครอบครัวยังคงแล่นต่อไป โดยไม่มีวันเลี้ยวกลับ ทั้งหญิงและชายจะต้องมีคำตอบสำหรับวิกฤตการณ์ครั้งนี้

ฝ่ายหญิง – ท่านต้องอดทนให้มากขึ้น เออะอะก็คิดหยา จะทำให้คุณธรรมแห่งความอดทนประบางเกินไป

ควรพยายามมีแนวคิดแต่งงานครั้งเดียวก็เกินพอ !

อย่าคิดว่าเหตุการณ์ที่ชายร้ายกับเรา เป็นเรื่อง ‘รับไม่ได้’

เมื่ออารมณ์ดีๆ เราจะพบว่า ‘เรื่องนั้น’ ก็ไม่เท่าไร โชคดีที่ยังไม่หย่า

และอย่าคิดว่า ชายคนใหม่จะดีกว่าเก่า ความรักเป็นเรื่องที่แปลก คนดี ๒ คน มาใช้ชีวิตร่วมกัน

เมื่อรักกันอะไรก็หวานชื่น แต่พอแต่งงานได้เสีย อะไรๆ ก็น่าเบื่อ ! พุดจาก็ซัดหู !

น่าเสียดายนะครับ โรมิโอกับจูเลียต ถ้าได้แต่งงานกันให้รู้แล้วรู้รอด โดยพ่อแม่ไม่ขัดขวาง ป่านนี้คงมีภาคพิสดารดูไม่จืด !

ผมอยากจะบอกว่า คนไม่หย่า เรามีคุณธรรมสูง ! (กรณีชายหญิงที่นิสัยดี)

ฝ่ายชาย – นี่คือการกียิ่งใหญ่ของท่าน ท่านจะเผด็จการ ลูกแก่อำนาจไม่ได้อีกต่อไปแล้ว นะครับ

อาณาจักรนี้มีกษัตริย์ ๒ องค์

เท่านั้น ไม่ใช่เท่าหน้า-หลัง แต่เป็นเท่าซ้ายกับเท่าขวา

เธอไม่ใช่ผู้เดินตามหลังเรา แต่เคียงบ่าเคียง
ไหล่กับเราต่างหาก

จำเป็นครับ ต้องใจกว้าง

ให้เกียรติ และเคารพความคิดซึ่งกันและกัน

บริษัทครอบครัวบริษัทนี้ เธอเป็นหุ้นส่วน
แล้วนะครับ ไม่ใช่ลูกจ้างของเราอีกต่อไป

ท่านผู้ชายครับ ท่านจะเหมือนเดิม เหมือน
เก่าก่อนไม่ได้

วิธีคิดต้องเปลี่ยน พฤติกรรมต้องเปลี่ยน

งานบ้านก็ต้องรู้จักแบ่งเบาช่วยเหลือ

ผู้หญิง พ.ศ.นี้ เธอพุ่งไปข้างหน้า บทบาท
หน้าที่เพิ่มขึ้น ภาระเพิ่มขึ้น

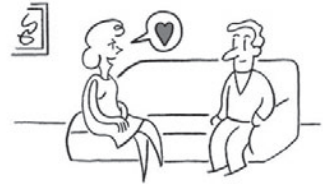
งานผู้หญิงหนักกว่าเก่า เหนื่อยกว่าเก่า ตัว
ตนก็ต้องหังการมากกว่าเก่า !

**ผู้ชายภาระเท่าเก่า หากไม่เปลี่ยนพฤติกรรม
เราอาจถูกยึดหน้าที่นะเนี่ย !**

POST-ITS

©2000 Shannon Burns www.shannonburns.com

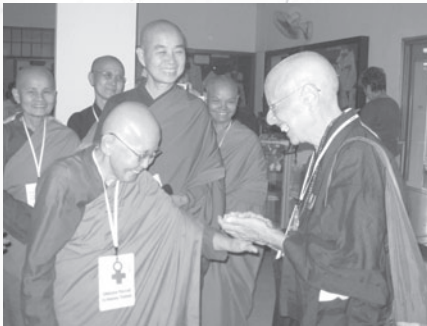
SHANNON BURNS

Diary จากปีที่แล้ว

งานสตรีสากล ๘ มีนาคม ปีที่แล้ว ลิกขมาตุมุสดี สะอาดวงศ์ นักบวชหญิงชาวโศก ได้รับรางวัลสตรีดีเด่น ในพระพุทธศาสนาแห่งโลก ร่วมกับสตรีชาวพุทธทั่วโลก รวม ๒๐ คน จาก ๗ ประเทศ ซึ่งเป็นรางวัลที่เกิดขึ้น จากกลุ่มบุคคลทั้งนักบวชและนักวิชาการจากนานา ประเทศรวมตัวกันตั้งเป็น ‘คณะกรรมการสตรีดีเด่นในพระพุทธศาสนา’ วัตถุประสงค์เพื่อเป็นการยกย่องคุณงามความดี และส่งเสริมผลงานสร้างสรรค์ ที่สตรีชาวพุทธทั่วโลก ได้กระทำไว้แก่มวลมนุษยชาติ

ลิกขมาตุกล่าวว่...

“ ชาวพุทธต้องทำทั้งประโยชน์ตนและประโยชน์ท่านอย่างสมดุลของแต่ละคน ถ้าเราจะปฏิบัติเพื่อความหลุดพ้น เราต้องมุ่งมาที่การถือศีลอย่างเคร่งครัด และมีการวิปัสสนาเกิดปัญญาวิมุตติ มีสติเท่าทันอารมณ์ในทุกอริยาบท รู้จริงตามเป็นจริงในสิ่งนั้น ไม่ต้องไปทุกข์-สุข ชอบ-ชัง แล้ว

ลดละกิเลสตามความเป็นจริง แล้วเราก็อ่าง นี่แหละคือการปฏิบัติตามหลักพระพุทธเจ้า ...วางที่ตนไม่ยึดไม่ถือเป็นตัวตน ของตน...

วางให้ได้ด้วยตัวเรา แม้แต่พระพุทธเจ้าท่านก็บอกว่า ท่านได้แต่แนะนำ ให้คำสอนได้ แต่การปฏิบัติให้ได้บรรลุนั้น ผู้นั้นๆ จะต้องปฏิบัติเอง แล้วจะได้รับผลที่ตนเอง... ”

คนดีที่นำรัฐรัก
พุทธาภรณ์

สตรีดีเป็นศรีเมือง
ศิริลักษณ์ ศรีเมือง

บ่าย

วันหนึ่งของฤดูร้อนที่กรุงเทพฯ กลุ่มนักเรียนหญิงจากโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาประมาณ ๗-๘ คนพากันออกมาเที่ยวงานรักบี้ประเพณีนายร้อย-นายเรือ ที่สนามกีฬาแห่งชาติ ที่นั่น **น.ส.ศิริลักษณ์ เขียวละออ** ได้พบกับ **นักเรียนเตรียมนายร้อย จำลอง ศรีเมือง** ความสัมพันธ์ก่อตัวขึ้นทีละเล็กทีละน้อย โดยที่ศิริลักษณ์เองไม่ได้คิดว่าจะกลายเป็นความจริงจัง เนื่องด้วยวัยที่ต่างกันถึง ๕ ปี ทั้งคู่คบกันมาจนศิริลักษณ์เรียนจบเกสส์ฯ

งานแต่งงานมีขึ้นในเดือนมิถุนายน พ.ศ.๒๕๐๗ ซึ่งก่อนจะมีวันนั้นได้ คุณแม่ของศิริลักษณ์ไปหาฤกษ์แต่งงานเอง แต่นักเรียนเตรียมนายร้อยจำลองไม่ชอบใจเพราะไม่ตรงวันหยุด เลยบอกให้แฟนไปบอกคุณแม่ว่าเขาหาฤกษ์มาได้แล้ว เป็นวันที่ดีมาก คุณแม่หารู้ไม่ว่าผู้ที่ให้ฤกษ์นั้นคือ (หลวงพ่อ) จำลองนั่นเอง หลังแต่งงานก็ไปฮันนีมูนที่บางแสน เพราะตอนนั้นยังมีเงินไม่มาก แต่จากวันนั้นถึงวันนี้ร่วม ๔๕ ปี จากร้อยตรีจำลองมาเป็น พล.ต.จำลอง และ น.ส.ศิริลักษณ์ มาเป็น พ.ท.หญิงศิริลักษณ์ ศรีเมือง ไม่เคยแยกจากกันเลย ด้วยดวงจิตที่ร้อยเป็น

γγγγ สบายγγ

พล.ต.จำลอง และพี่ลักษณ์

กำลังพักผ่อน

ระหว่างการปฏิบัติธรรม

ปลุกเสกพระแท้ๆ

ที่ราชธานีอโศก

จ.อุบลราชธานี

หนึ่งเดียวในวัตรปฏิบัติ สร้างความชื่นชมและยึดเอาเป็นตัวอย่างในหมู่กลุ่มนักปฏิบัติธรรมและบุคคลทั่วไปเป็นอันมาก ทั้งคู่ยังยืนหยัดยืนยันในการเป็นพุทธมามกะที่เคร่งครัด แต่เมตตาจิต และผ่อนปรนแผ่ขยายไปทั่วทั้งในหมู่ญาติพี่น้อง คนรอบข้างและสังคมทุกระดับชนชั้น

ไม่มีใครไม่รู้จักลุงจำลองและป้าลักษณ์ (หรือพี่ลักษณ์) แต่ก็มีบางคนที่ยังไม่รู้จักลุงจำลองเพียงชื่อว่าเป็นคนธรรมะธัมโมที่อยากเข้ามาช่วยแก้ปัญหาบ้านเมือง จนถูกเรียกว่า ‘จำลอง มหาห้ำขันธ์’ และบางคนก็สงสัยว่าคนปฏิบัติธรรมมาว่านวยกับปัญหาบ้านเมืองทำไม การเมืองเป็นเรื่องสกปรก จำลองเคร่งจริงหรือ ฯลฯ ถึงทุกวันนี้คำถามนั้นยังไม่หมดไปเพราะสังคมสัตว์โลกบางกลุ่มเลือกที่จะเชื่อคำนิทานมากกว่าที่จะแสวงหาความจริง

พล.ต.จำลอง คือ well known figure บุคคลตัวอย่างที่รู้จักกันทั่วไป ส่วนหลังบ้านท่านนั้นแทบจะไม่ค่อยเป็นข่าวเลย ใครจะรู้บ้างว่าเบื้องหลังของหลังบ้าน พล.ต.จำลองนั้นคือความเรียบง่าย อ่อนน้อมถ่อมตน และเต็มไปด้วยความงามที่ผุดผ่องไปจากหลังบ้านนักการเมืองบางคน (ไม่ใช่ทุกคน)

พี่ลักษณ์เกิดเมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๔๘๓ เป็นคนกรุงเทพฯ เรียนจบเกสซๆที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จบแล้วทำงานที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ก่อนที่จะไปรับราชการทหารชีวิตคู่ของพี่ลักษณ์ไม่มีอะไรสลับซับซ้อน

ชีวิตแต่งงานในช่วงแรก พี่ลักษณ์ติดตามคุณจำลองไปเที่ยวต่างประเทศบ่อยๆ ได้เห็นสิ่งแปลกก็มาก สิ่งสวยงามก็หลาย อย่างเช่นแกรนด์แคนยอน อเมริกา พล.ต.จำลองถึงกับเอ่ยปากว่า “...สิ่งแปลกมหัศจรรย์ของโลก ยังไม่แปลกเท่ากับจิตใจคน...” พี่ลักษณ์ชอบอบขนมตอนอยู่ต่างประเทศ ถ้าวินไหนขนมใหม่ พล.ต.จำลองต้องกินจนพุงกาง แต่ถ้าขนมออกมาดี เพื่อนบ้านก็สบายไป นี่เป็นสาเหตุหนึ่งที่พี่ลักษณ์คิดว่าทำให้ พล.ต.จำลองไม่ติดยึดกับรสชาติอาหาร เธอเป็นคนขวน พล.ต.จำลองไปสันตโศกเพราะมีคนบอกว่ามีพระเครื่องจำวัดแถวหมู่บ้านปัฐวิกรม เมื่อได้เห็นการปฏิบัติธรรมของสมณะโศกและญาติธรรม(ผู้ปฏิบัติธรรม) ก็รู้สึกศรัทธาพยายามลดละ โดยเริ่มทีละเรื่อง ตั้งแต่กิน อยู่ หลับ นอน จนทุกวันนี้ชีวิตที่ถือศีล ๘ เป็นความปกติอย่างแท้จริง

หน้าตาจิ้มลิ้มในวงกลม...ใช่แล้ว...

“ตั้งแต่เด็กที่ชอบทำบุญและถือศีล ตอนคบกับคุณจำลองก็ให้คุณจำลองถือศีล ๘ คือให้วิรัติในเรื่องสุรา นารี บุหรี่ ยาอม พี่ให้เหตุผลในเรื่องยาอมว่าให้โทษและเสียเงิน !”

พี่ลักษณ์เป็นคนไม่แต่งตัว-แต่งหน้า ครั้งหนึ่งที่ลักษณ์พูดกับสามีว่าแข่งพัฟที่ใซ้อยู่ดีมาก ใซ้เท่าไรก็ไม่พร่องสักที จนวันหนึ่งถึงรู้ตัวว่าไม่ได้แกะพลาสติกที่อยู่ด้านบนแป้งออก เมื่อใซ้พัฟทาหน้าก็คิดว่าติดแป้งขึ้นมาด้วย ทาลงไปก็คิด(อีก)ว่าหน้าขาว เลยรู้ว่าเป็นอุปทาน ตั้งแต่นั้นพี่ลักษณ์จึงเลิกทาแป้งทุกชนิด หน้าของเธอจึงไม่มีริ้วรอยมากเหมือนคนที่เคยแต่งหน้าทำๆ ไป

พี่ลักษณ์ใใส่ผ้าถุงสวย แต่งตัวธรรมดาแบบไทยๆ ไม่เคยเห็นพี่ลักษณ์หอมลงหรืออ้วนขึ้น ทั้งที่ช่วย พล.ต.จำลองทำร้านอาหารมาตลอด ร้านล่าสุดที่เพิ่งปิดไปเพราะหมดสัญญาเช่าคือร้านสวนไผ่ อยู่ไม่ไกลจากจตุจักร ว่ากันว่าเป็นร้านอาหารมังสวิรัต

อวยที่สุด คนในวงการมังสวิรัตินั้นก็ ก่อนหน้านั้นก็ ไปช่วยกันทำร้านอาหารที่สวนจตุจักร เป็นชมรม มังสวิรัตแห่งประเทศไทย ทุกวันนี้ร้านก็ยังเปิดให้บริการอยู่ (หยุดทุกวันจันทร์) พี่ลักษณ์เล่าให้ฟังถึงช่วงแรกๆของการเป็นนักมังสวิรัต

“มารับประทานมังสวิรัติจริงจังก็ตอนที่มาช่วยทำอาหารที่ร้านชมรมฯ ตั้งอยู่ที่ อตก.ตอนนั้นมีป้าๆหลายคนมาช่วยกันทำ แต่ละคนมีฝีมือมาก เช่น ป้าวิเชียร คุณเล็ก ลักขณา ฯลฯ ตอนเป็นทหารพี่ก็ทำอาหารใส่ปิ่นโตไปทานเอง คุณจำลองก็เช่นกัน รับประทานมังสวิรัตินั้นยากมาก แต่คุณจำลองไม่มีปัญหาเลย บางครั้งคุณจำลองเจียออก พี่ก็เจียเข้า ชอบใจเสียอีก อาจเป็นเพราะคุณจำลองเคยไปศึกษากับท่านพุทธทาสที่สวนโมกข์ เลยทำให้การรับประทานมังสวิวัติไม่มีปัญหา”

เมื่อ พล.ต.จำลองได้รับการแต่งตั้งจากพลเอกเปรม ติณสูลานนท์ เป็นเลขาธิการนายกรัฐมนตรี พี่ลักษณ์ไม่เคยมีปัญหาเรื่องหลังบ้าน หน้าบ้าน ไม่เคยตกปากรับคำใครไม่ว่าเรื่องงานหรือความช่วยเหลือใดๆทั้งสิ้น การวางตัวของพี่ลักษณ์อาจมีส่วนทำให้หลายๆคนเปลี่ยนใจหรือล่าถอยไปเอง

“คนที่มาหาส่วนมากจะเป็นชาวบ้าน... มาขอยืมเงิน”

ตอนที่ พล.ต.จำลองสมัครลงเลือกตั้งผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครครั้งแรก เป็นที่ฮือฮากันมาก เมื่อท่านประกาศว่าถือศีล ๘ และรับประทานมือเดียว หลากหลายคนสงสัยหรือไม่เชื่อว่าเป็นไปได้ยังไง เพราะทั้ง พล.ต.จำลอง

รูปนี้ถ่ายเมื่อปี ๒๕๓๓ อายุ ๕๐ ปี!... แต่ดูเหมือนหุ่น ๑๕... หน้า ๒๐

รูปขวามือตอนติดตาม พล.ต.จำลองไปต่างประเทศ ชีวิตช่วงนั้นมีแต่ความสุข สนุกสนาน

และพี่ลัทธน์ยังอยู่ในวัยหนุ่มสาว เรื่องนี้พี่ลัทธน์ ยืนยันถึงความเป็นไปได้ อีกทั้งก็เป็นแรงบันดาลใจให้สามภรรยาหลายคู่ปฏิบัติตาม

“เราสองคนตั้งสัจจะถือศีล ๘ ในวันลอยกระทงปี ๒๕๒๒ ก็คุยกันก่อน คือเรามาปฏิบัติธรรมใหม่ เราไม่ต้องการหยุดอยู่ในสิ่งที่เรารู้ คุณจำลองได้ฟังธรรมที่สิกขมาตุ(นักบวชหญิง) เยาวลัทธน์เทศน์ ท่านพูดถึงเรื่องของความรักซึ่งแทงใจดำคุณจำลองมาก ตัวพี่ก็ปฏิบัติธรรมมานาน ตอนเป็นเด็กก็อยากบวชชี ไม่คิดฝันว่าจะแต่งงาน เคยเห็นญาติคลอดลูก มันยากเย็นเสียจริงๆ ท้องก็ทุกข์ คลอดลูกก็ทุกข์อีก โอ๊ย...ทำไมมันทุกข์ขนาดนั้น โชคดีเราแต่งงานแล้วไม่มีลูก คิดว่าถึง

เวลาแล้วที่ต้องเลื่อนฐาน ทุกวันนี้บางครั้งนอนอยู่ห้องเดียวกันก็ไม่มีปัญหา เหมือนเพื่อนกัน ที่จริงเรารักและศรัทธาซึ่งกันและกันเหมือนเพื่อน เหมือนญาติ

บางคนเขาไม่เชื่อว่าเราจะถือศีล ๘ ได้ พี่เองเพิ่งจะอายุ ๓๐ กว่าๆ แต่มีคนปฏิบัติตามได้เยอะ คนเรานี้เรื่องกามราคะก็เป็นเรื่องของความสุข เสพเท่าไรก็ไม่พอ แต่คนสมัยก่อน วันพระก็เข้าวัดถือศีล ๘ สวดมนต์ อันนี้ดีนะ เราน่าจะมีวันหยุดบ้าง เพราะเวลาเข้าวัดจิตใจจะสงบ เยือกเย็น มีความสุข พี่เห็นเลยเวลาไปเดินขบวน มันร้อน มันทุกข์ แต่พอเดินเข้าวัด มันสงบเลย”

ความเป็นคู่ทุกข์คู่ยากไม่ได้จบเพียงแค่ว่าร่วมทุกข์ร่วมสุขเท่านั้น การเคารพในความคิดเห็น ก็เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่จะละเอียดได้

“พี่ไม่ชอบการเมือง รกสมอง คุณจำลองเป็นคนบอกพี่เองว่า “การเมืองเป็นเรื่องชั่วคราว ไม่แน่นอน เดินขึ้นทำเนียบตอนเช้า ตอนบ่ายอาจต้องเดินลง...” แต่พอคุณจำลองเริ่มรุ่นวาย เราก็พยายามเข้าใจและเป็นผู้ตาม เขาทำความดีที่เราอยู่ในวิสัยที่ช่วยได้ เราต้องช่วย แม้ว่าพี่เอง

การเมืองเป็นเรื่องเรื้อกราว

ไม่แน่นอน...

เดินขึ้นทำเนียบตอนเช้า

ตอนบ่ายอาจต้องเดินลง...

ชอบอยู่เงียบๆ บางครั้งเราก็สนับสนุน บางทีเราก็ไม่เห็นด้วย แต่เพื่อส่วนรวมเราก็จะคล้อยตามคุณจำลองไม่ได้บอกที่ทุกเรื่อง อย่างเช่นเรื่องอดข้าว (ช่วงพฤษภาทมิฬ) ก็ไม่ได้บอกให้เรารู้ล่วงหน้าเลย ตอนนั้นไม่ว่าจะเป็นท่านพุทธทาส หมอประเวศ วะสี ต่างโทรศัพท์มาขอร้องให้หยุดที่เองต้องทำใจ เราปฏิบัติธรรมแล้ว ตอนนั้นก็ร้องให้ไป ๑ วัน กับ ๑ คืน เพราะทางโน้นเป็นรัฐบาล เขามีทั้งกำลังทั้งเงิน พี่ก็คิดว่าทางเราต้องตายแน่ๆ เอาละ ตายเป็นตาย..”

ใครตายคะ ?

“ก็คุณจำลองนะซี..” พี่ลักษณะหัวเราะอย่างอารมณ์ดี

ช่วงที่ พล.ต.จำลองถูกจับ พี่ลักษณะต้องอยู่อย่างหลบๆซ่อนๆนานเป็นเดือน เธอลำดับเหตุการณ์ช่วงนั้นให้ฟังอย่างซ้ๆ

“วันนั้นพี่อยู่กับเพื่อนซื่อนิด นอนหมอบก้มหน้าห่างจากคุณจำลองประมาณ ๓ วา แต่ไม่รู้ว่าคุณจำลองถูกจับ ได้ยินทหารตะโกนว่า “...เอาเมียมันไปด้วย คนที่ใส่ชุดขาว เสื้อขาวนั้นแหละ...” เราก็รอไม่เห็นมีใครมาจับสักที เราก็ใส่เสื้อขาว แต่กางเกงสีส้ม สวมหมวก และแว่นตาเหมือนปลอมตัวเลยนะ นิดเก็บเงินบริจาคไว้เยอะมาก โชคดีที่ไม่โดนทหารค้น แล้วเขาก็ทำเป็นไม่สบาย ไอ้ก้อ้าจะเอาเจียน พี่ประคองนิดออกมาตรงแถวสะพานผ่านฟ้า หนาอาคารกรุงเทพฯ เป็นที่รักษาพยาบาล เดินผ่านทหารอีก ๒ ด่าน แล้วแอบอยู่ในรถตู้

ภายหลังรู้ว่า มีผู้หญิงแต่งขาวทั้งชุดถูกจับไป พี่เองต้องหลบอยู่บ้านญาติธรรมเป็นเดือน มีคนอื่นส่งข้าวส่งน้ำให้คุณจำลองแทน ตอนคุณจำลองถูกเรียกตัวเข้าเฝ้าในหลวง พี่ก็ยังหลบอยู่ เพราะไม่แน่ใจ ไม่ต้องการถูกจับ เราต้องอยู่ข้างนอกเพื่อติดตามความเคลื่อนไหว”

เมื่ออยู่ในช่วงวิกฤต พี่ลักษณะก็ไม่เคยทิ้งธรรม ทุกลมหายใจ พี่ลักษณะเดือนตัวเองอยู่เสมอว่า เราเป็นนักปฏิบัติธรรม ความเป็นผู้มักน้อย สันโดษ ส่งผลให้เหตุการณ์เลวร้ายผ่านไปอย่างรวดเร็ว จนกระทั่งถึงรัฐบาลทักษิณ

“คุณจำลองรักคุณทักษิณมาก พี่เองก็เคยชอบเขา ก่อนที่จะมีการประท้วงรัฐบาลคุณทักษิณ ในปี ๒๕๔๘ มีคนมาบอกเล่าเรื่องการกระทำของคุณทักษิณเกี่ยวกับเรื่องบริหารงาน คุณจำลองไม่ได้สนใจเท่าไร แต่พี่เองเฝ้ามองดู จนในที่สุดมีผู้ใหญ่ที่เคารพมากมาบอก คนที่เคยทำงานกับคุณทักษิณก็มาพูด เป็นคนที่ได้รับความนับถือจากสังคมทั้งนั้น คุณจำลองก็เริ่มสนใจและมากระจ่างชัดเรื่องเสียงกาน้ำ การคอร์รัปชัน และคูหมีนป่าเปรม

การประท้วงคราวนั้นปี ๔๘ พี่ไปกินไปนอนแทบทุกวัน ก็รู้สึกว่ามันก็อยู่นะ แต่การประท้วงเมื่อไม่นานมานี้ที่ใช้เวลาถึง ๑๕๓ วัน พี่กลับรู้สึกหนักอึ้งเลย ถึงแม้จะไม่ค่อยได้ไปค้ำยกเว้นช่วงหน้าสีหน้าขวาน เพราะที่สะพานมัฆวาน อากาศร้อนและฝนตกมาก แต่พี่ก็ไปทุกวันหนักใจเพราะคิดไม่ออกว่าจะจบยังไง นึกไม่ถึงว่าจะยากอย่างนี้ สงสารและชื่นชมคนที่มาค้ำ เพราะลำบากมาก โดยเฉพาะคนต่างจังหวัด”

พี่ลักษณะทำอาหารให้ พล.ต.จำลองทุกวันตลอดการประท้วง รวมทั้งการส่งข้าวส่งน้ำ เมื่อ พล.ต.จำลองถูกจับเข้าคุกตอนออกจากทำเนียบรัฐบาลเพื่อมาลงคะแนนเสียงเลือกตั้งผู้ว่า กทม.

“เราก็กินน้ำที่ของเราไป วันที่ ๗ ตุลา ๕๑ พี่อยู่ที่ทำเนียบฯ วิตกมากเพราะคุณจำลองยังติดคุก ตกเย็นได้ข่าวว่ามีคนตายคือสารวัตรจับและน้องโบว์ คุณจำลองไม่ได้บอกว่าจะออกไปให้จับ บอกแต่เพียงว่าจะไปเลือกตั้ง พี่ก็ไม่ได้ใส่ใจ มารู้ตอนฟังข่าวอยู่ที่บ้าน”

การรวมพลังของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย สร้างความกดดันให้ฝ่ายรัฐบาลทหาร และตำรวจมีใช้น้อย การบริจาคเงินและสิ่งของช่วยเหลือที่รวดเร็ว ทำให้เกิดคำถามจากฝ่ายตรงกันข้ามว่า พันมิตรฯ ได้รับความช่วยเหลือพิเศษจากนายทุนที่มองไม่เห็น เพราะสิ่งที่เกิดขึ้นยากที่จะเชื่อว่าผู้ประท้วงและคนทางบ้านจะแห่กันมาบริจาคมากมายปานนั้น

ตอนนั้นคุณจำลองเป็นผู้ว่าฯ มีประชาชนมาบอกว่า

‘...ท่านผู้ว่าฯเมตตาคนอ่อนน:

ถึงแม้หมาจะไม่บีคั้นเสียงให้ก็ตาม...’

“ปลื้มใจจนบริจาคกันมามากมาย ไม่ว่าคุณจำลองขออะไร จะมีคนส่งมาให้ทันที ให้มากกว่าที่ขอไปเสียอีก นึกไม่ถึงและชาวซึ่งในน้ำใจ ในความเสียสละ โดยเฉพาะตอนที่คุณจำลองขอความช่วยเหลือสนับสนุน ASTV เพราะมีค่าใช้จ่ายสูง คุณตรีซึ่งมาช่วยงานด้านส่วนตัว บอกว่ามีเชื้อมาทุกวันเป็นพันๆใบ คนพวกนี้แยกแยะได้ถึงความถูกต้องกับความคดโกง และมองเห็นว่าการสื่อสารที่ถูกตรงเป็นสิ่งจำเป็น ถ้าพันธมิตฯยังต้องการร่วมมือกันทำงานกู้ชาติต่อไปอีก”

ทุกวันนี้งานที่ พล.ตจำลองดูแลอยู่มีนับไม่ถ้วน คร่าวๆ คือคลินิกฟอกไตที่ใหญ่ที่สุด และถูกที่สุด สถานเลี้ยงดูสุนัขจรจัด ปรธาณกองทัพธรรมมูลนิธิ บริหารงานโรงเรียนผู้นำที่จังหวัดกาญจนบุรี และอื่นๆ ซึ่งที่ลัษณ์มองเห็นงานเหล่านี้มีความสำคัญเท่ากันหมด แต่มีหน่วยงานหนึ่งที่ลัษณ์สนใจและยื่นมือเข้าร่วมทำอย่างจริงจัง

“งานเลี้ยงดูสุนัขจรจัดเป็นงานที่พี่ช่วยมาตลอดตั้งแต่ปี ๒๕๓๐ ตอนนั้นคุณจำลองเป็นผู้ว่าฯ มีประชาชนมาบอกว่า “...ท่านผู้ว่าฯเมตตาคนอ่อนน: ถึงแม้หมาจะไม่บีคั้นเสียงให้ก็ตาม...” มันแทงใจดำมากเลยนะ เราก็มาปรึกษากันว่าจะเลี้ยงทำไหนด ยังนึกไม่ออก พอดีสมาคมสงเคราะห์สัตว์เขายังไม่มีกิจกรรมอะไรทำเท่าไร ก็ติดต่อไปว่าเขารับได้ไหม เราจะหาสถานที่

หาเงินมาช่วย แต่ให้คณะกรรมการสมาคมรับทำ เขาก็รับเรื่องเอาไว้ แล้วจากเล็กๆ ๑๐ ตัว ๒๐ ตัว ก็มีมาเพิ่มเรื่อยๆ โชคดีได้ที่ของวัดปากน้ำตรงดอนเมือง หุงสีกัน เราก็พัฒนาขึ้นมาจนค่อยๆ ใหญ่ขึ้น ตอนนี้มีอยู่ ๒,๐๐๐ กว่าตัว คนงานก็หลายคน”

คนไทยนิยมเอาสุนัขมาเป็นสัตว์เลี้ยงกัน มากขึ้น จนมีการวิจารณ์ถึงผู้ที่ชอบเอาสุนัขมาแต่งตัว ชื่อของประดับแพงๆ ให้ใส่ แต่กลับไม่สนใจหมากลางถนน ซึ่งเรื่องนี้ที่ลี้ภัยเห็นด้วยการดูแลสุนัขนั้นต้องใช้เงินมาก

การพู่ไม้ให้กับสุนัขตัวใดตัวหนึ่ง เป็นพิเศษเป็นเรื่องน่าเสียดาย

“การจัดตั้งสถานอนุเคราะห์สุนัขเหล่านี้ต้องใช้เงินมาก เพราะมีค่าใช้จ่ายทุกวัน ค่ารักษาพยาบาล ค่าอาหาร เราพยายามลดจำนวนจาก ๒,๕๐๐ ตัว เหลือ ๒,๐๐๐ กว่าตัว เพราะตอนนี้ ทางกทม.เองมีที่เลี้ยงสุนัขอยู่ที่อุดรธานี ซึ่งก็ช่วยผ่อนปรนทางเราไปได้บ้าง คนที่จะรับไปเลี้ยงต่อมีน้อยมาก ตอนนี้พี่มาช่วยที่มูลนิธิก็เลี้ยง

โดยตรง แต่ทางสมาคมฯเขาจะทำงานกว้างกว่า เพราะมีทั้งสุนัขและสัตว์อื่นด้วย ค่าใช้จ่ายตอนนี้สำหรับหมา ๒,๐๐๐ กว่าตัว ค่าอาหารตัวละ ๓ บาทต่อวัน วันหนึ่งก็เป็นพัน เดือนหนึ่งรวมค่าคนเลี้ยง(รวม ๒๐ คน)ด้วย ก็ตก ๓-๔ แสนบาท แต่ก็มีผู้ที่บริจาคประจำอยู่เหมือนกัน”

จากสังคมสุนัขมาถึงสังคมมนุษย์ พี่ลี้ภัยส่ายหน้า เมื่อถูกถามว่าสิทธิของผู้หญิงไทยทุกวันนี้ มีการยอมรับอย่างพอเพียงแล้วยัง

“ผู้หญิงแต่งงานเปลี่ยนนามสกุล เป็นผู้ตาม ผู้ชายส่วนใหญ่ยังเป็นผู้นำครอบครัวที่ยังไม่ค่อย

รับผิดชอบ โดยเฉพาะเรื่องเหล่านี้และการพนัน เราจะมีการเมืองใหม่หรือไม่ ต้องแก้ปัญหาและพัฒนากันตอนนี้

สังคมทุกวันนี้แตกแยก เด็กขาดความรัก ความอบอุ่น เด็กที่ขาดรักจะมีพฤติกรรม ไม่ว่าจะก้าวร้าว ไม่เชื่อฟัง หรือดื้อรั้น บางครั้งผู้หญิงเก่ง เก่งทำงานนอกบ้านนี่นะ แต่ถ้าไปดูครอบครัวก็ไม่ค่อยจะเดินไปทางเดียวกัน เพราะทำงานเก่งแล้วทิ้งครอบครัว

ที่เป็นทหาร ทำงานราชการไม่ใช่ธุรกิจ งานจะไม่ยากหรือหนักเหมือนคนทำธุรกิจ ก็น่าเห็นใจ แต่การมีครอบครัวคืองานรับผิดชอบที่สูงมาก สังคมจะเป็นอย่างไร เด็กสมัยนี้บอบช้ำขนาดไหนก็เห็นๆกันอยู่ แล้วเราจะโทษใคร...?”

ทุกวันนี้พี่ลักษณ์ยังตัดผมให้ พล.ต.จำลองอาทิตย์ละครั้ง มีความสุขกับการทำงาน และทำอาหารมังสวิรัตย์มันคงกับวัตรปฏิบัติตามเส้นทางของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นภรรยาและเพื่อนของ พล.ต.จำลอง ศรีเมือง อดีตนายทหารผู้รับใช้รัฐบาลและประธานองคมนตรี เป็นมหาจำลองในหมู่กลุ่มนักปฏิบัติธรรม และเป็นลุงจำลองของเด็กๆตั้งแต่ ๒ ขวบจนผู้ใหญ่อายุมากกว่า ๘๐

“พี่ไม่ยากให้คุณจำลองเล่นการเมืองเลย ไม่ว่าตอนไหนๆ โดยเฉพาะตอนนี้ แก่มากแล้วนะ อยากให้หยุดและให้คนรุ่นใหม่แสดงฝีมือ คนดีๆ มีฝีมือมีมากในเมืองไทย อยากให้คุณจำลองพักผ่อน ทำงานเพื่อคนอื่นมานานแล้ว...”

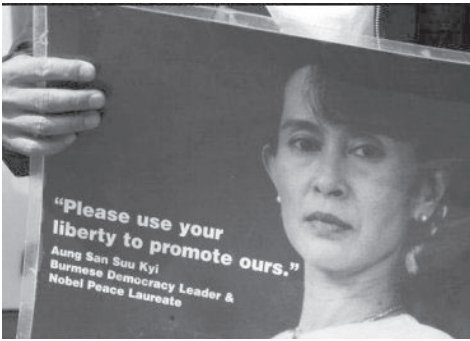
มูลนิธิสลับเคราะห์สัตว์

โคชกวางหูขยับเขยื้อนของ เคชิ่งงูให้ทุกชนิด เคชิ่งงูให้ไฟฟ้า เสือป่า ที่อยู่ในนันทนาการ หรือของใหม่ที่ไม่ใช่ เพื่อให้นำมาจำหน่ายที่ร้านสวนไผ่สูงงาม และที่สวนสัตว์เลี้ยงกวางเขยื้อนหูขยับ เพื่อให้นำขายได้สมทบเป็นค่ายาและอาหารสัตว์ ชวมทั้งขยับเขยื้อน เสือป่า-ไม่เก่า-ปะชุน-หน้าตาต่างเก่า-แก๊งค์น้ำเหลือง-ไฟเบอซี-โต๊ะ-ตู้-ตั้ง-เตียง ฯลฯ

โทร. ๐๗๑-๙๑๔-๙๑๔๔ โทรสาร ๐-๙๑๔๙๓-๒๑๑๒

เว็บไซต์ www.awf-kanchanaburi.org

อองซาน ซูจี วีรสตรีแห่งลุ่มแม่น้ำอิระวดี-สาละวิน

ทีมงาน Thai NGO

มูลนิธิกองทุนไทย

webmaster@thaingo.org

ข้อมูลจากคณะกรรมการ
รณรงค์เพื่อประชาธิปไตยในพม่า

นางออง ซาน ซูจี ผู้นำพรรคสันนิบาตแห่งชาติเพื่อประชาธิปไตย พรรคฝ่ายค้านในประเทศพม่า ได้รับการประกาศชื่อให้เป็นผู้ได้รับรางวัลโนเบลสาขาสันติภาพ ในปี พ.ศ.2534 โดยคณะกรรมการโนเบลแห่งประเทศนอร์เวย์ มอบให้เป็นการยกย่องการต่อสู้ตามแนวทางสันติวิธีของเธอในการเรียกร้องประชาธิปไตยและสิทธิมนุษยชนในประเทศพม่า อองซาน ซูจี เป็นธิดาของนายพล อองซาน อดีตผู้นำการต่อสู้เรียกร้องเอกราชของประเทศพม่า เธอได้กลายเป็นศูนย์กลางและสัญลักษณ์ของการต่อสู้เพื่อประชาธิปไตยในพม่า นับตั้งแต่ปี 2531 หลังเกิดเหตุการณ์ที่รัฐบาลทหารปราบปรามชนพม่า นักศึกษาประชาชนที่รวมตัวกันเรียกร้องประชาธิปไตยกลางใจเมืองหลวง ร้างกุ้ง เหตุการณ์เมื่อวันที่ 5 เมษายน 2532 กลายเป็นตำนานเล่าขานสืบมา

เมื่อ ออง ซาน ซูจี เริ่มต้นใช้รูปแบบการต่อสู้แบบสันติวิธีเผชิญหน้ากับทหารฝ่ายรัฐบาล ณ บริเวณปากลุ่มน้ำอิระวดี ออง ซาน ซูจี เดินหน้าอย่างสงบเข้าหาปากกระบอกปืนที่ฝ่ายทหารขึ้นไกปืนเตรียมพร้อมเล็งมาที่เธอ เพื่อบังคับให้เธอหยุดการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งออง ซาน ซูจี ปฏิเสธที่จะเดินทางออกนอกประเทศตามข้อเสนอของรัฐบาลทหาร แต่เลือกที่จะอยู่เป็นกำลังใจและเป็นสัญลักษณ์ที่ปลุกเร้าความกล้าหาญของประชาชนพม่าในการต่อสู้เรียกร้องประชาธิปไตย

ในประเทศ แม้ว่าจะต้องถูกกักบริเวณให้อยู่แต่ในบ้านพักของเธอเองเป็นเวลาถึงหกปี (กรกฎาคม 2532 – กรกฎาคม 2538) ท่ามกลางการกดดันทุกรูปแบบของรัฐบาลเผด็จการทหาร ออง ซาน ซูจี ยืนยันที่จะใช้สันติวิธีในการต่อสู้เรียกร้องประชาธิปไตยให้ประชาชนชาวพม่า เธอเรียกร้องให้มีการเจรจาระหว่างรัฐบาลทหาร กับพรรคฝ่ายค้านของเธอ และผู้นำชนชาติกลุ่มน้อยต่างๆ เพื่อร่วมกัน

กำหนดอนาคตของประเทศและประชาชน ลิบปีหลังจากได้รับรางวัลโนเบลสาขาสันติภาพ ออง ซาน ซูจี ยังคงมั่นคงอยู่กับความเชื่อในแนวทางสันติวิธีของเธอ และเลือกที่จะต่อสู้กับอำนาจเผด็จการทหารอยู่ภายในแผ่นดินเกิด เธอใช้ชีวิตภายใต้อิสรภาพที่ถูกจำกัด

บันทึกเรื่องราวของประชาชนพม่าที่มีชีวิตขมขื่น ทุกข์ยาก ภายใต้เงื้อมมือเผด็จการ ซูจีบอกเล่าสถานการณ์ความเป็นไปในบ้านเกิดให้โลกรู้ผ่านตัวหนังสือ เรียกร้องต่อโลกภายนอกโดยเฉพาะเพื่อนบ้านใกล้เคียงอย่างประเทศไทย ให้เมตตาเอื้ออารีต่อชีวิตของพี่น้องร่วมชาติของเธอที่ข้ามพรมแดนหนีตายจากอำนาจเผด็จการมาพึ่งพิงผืนดินไทย

ออง ซาน ซูจี : กับชีวิตไกลบ้าน

ออง ซาน ซูจี เกิดเมื่อวันที่ 19 มิถุนายน

พ.ศ. 2488 เธอมีอายุเพียงสองขวบเมื่อบิดาคือนายพล ออง ซาน ถูกลอบสังหาร เธอใช้ชีวิตวัยเด็กในพม่าแวดล้อมด้วยกลิ่นยารัตนของบิดาผู้วายชนม์ จนอายุได้ 15 ปี ซูจีติดตามมารดาซึ่งได้รับแต่งตั้งให้ไปดำรงตำแหน่งทูตพม่าประจำประเทศอินเดีย ซูจีได้รับปริญญาตรี สาขาปรัชญา การเมือง และเศรษฐศาสตร์ จาก St. Hugh's College, Oxford University ในปี พ.ศ.2510 และเริ่มทำงานกับสำนักงานเลขาธิการองค์การสหประชาชาติ ที่นิวยอร์ก ตั้งแต่นั้นปี พ.ศ.2512-2514 จากนั้นไปทำงานเป็นเจ้าหน้าที่วิจัย กระทรวงต่างประเทศ ของรัฐบาลภูฐาน พ.ศ.2515 ซูจีแต่งงานกับ **ดร. ไมเคิล อวิส** นักวิชาการชาวอังกฤษและให้กำเนิดบุตรชายคนแรก **อเล็กซานเดอร์** ในปี 2516 และบุตรชายคนที่สอง **คิม** ในปี 2520 ปี พ.ศ.2528 -2529

ซูจีได้รับเชิญเป็นนักวิชาการแลกเปลี่ยนที่ศูนย์เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา มหาวิทยาลัยเกียวโต ประเทศญี่ปุ่น ปี พ.ศ.2530 เป็นนักวิจัยที่สถาบันอินเดียศึกษา ในซิมลา

ออง ซาน ซูจี : เส้นทางกลับบ้านเกิด

เส้นทางชีวิตที่พลิกผัน ออง ซาน ซูจี เดินทางกลับบ้านเกิดในพม่าในเดือนมีนาคม พ.ศ.2531 เพื่อมาพยาบาลมารดาที่กำลังป่วยหนัก เธอไม่ได้คาดคิดว่าการเดินทางกลับบ้านครั้งนี้ จะทำให้ชีวิตเรียบง่ายของเธอพลิกผัน กลายเป็นตำนานการต่อสู้เพื่อสันติภาพของโลก ในขอบปีต่อมาสถานการณ์วุ่นวายในประเทศพม่าที่รัฐบาลไม่สามารถควบคุมได้ในช่วงนั้น กดดันให้ นายพล เนวิน ต้องลาออกจากตำแหน่งในเดือนกรกฎาคม และเป็นจุดเริ่มต้นของขบวนการเรียกร้องประชาธิปไตยในพม่า วันที่ 8 สิงหาคม พ.ศ.2531 ประชาชนนับล้านรวมตัวกันในเมืองย่างกุ้ง อันเป็นเมืองหลวงของประเทศพม่า เพื่อเรียกร้องประชาธิปไตย การประท้วงแผ่ขยายไปทั่วประเทศ ผู้นำทหารได้สั่งการให้ใช้กำลังอาวุธสลายการชุมนุม ทำให้ผู้ร่วมชุมนุมหลายพันคนเสียชีวิต

วันที่ 15 สิงหาคม พ.ศ.2531 ออง ซาน ซูจี เข้าร่วมกิจกรรมทางการเมืองเป็นครั้งแรก

โดยส่งจดหมายเปิดผนึกถึงรัฐบาล เรียกร้องให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการอิสระเพื่อเตรียมการเลือกตั้งทั่วไปวันที่ 26 สิงหาคม ออง ซาน ซูจี ในฐานะธิดาของอดีตผู้นำเรียกร้องเอกราชของประเทศพม่า ขึ้นกล่าวปราศรัยเป็นครั้งแรก ต่อ

หน้าฝูงชนประมาณ 500,000 คน ที่มาชุมนุมกันที่เจดีย์ชเวดากอง ในย่างกุ้ง ซูจีเรียกร้องให้รัฐบาลประชาธิปไตย แต่ผู้นำทหารกลับจัดตั้งสภาฟื้นฟูกฎระเบียบแห่งรัฐ (The State Law and Order Restoration Council : SLORC) ขึ้นแทน และได้ทำการปราบปรามสังหาร และจับกุมผู้ต่อต้านอีกหลายร้อยคนวันที่ 24 กันยายน พ.ศ.2531 ออง ซาน ซูจี ได้ร่วมจัดตั้งพรรคสันนิบาตแห่งชาติเพื่อประชาธิปไตยขึ้น (National

League for Democracy: NLD) และได้
รับเลือกให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการพรรคชีวิต
ทางการเมืองของนางออง ซาน ซูจี เริ่มต้น นับ
แต่นั้น

ออง ซาน ซูจี : อิศรภาพที่สูญเสีย

บนเส้นทางของการต่อสู้เพื่อสันติภาพและ
ประชาธิปไตย เดือนกรกฎาคม พ.ศ.2532
รัฐบาลเผด็จการทหารพม่าใช้กฎอัยการศึก ล้ง
กักบริเวณ นางออง ซาน ซูจี ให้อยู่แต่ภายใน
บ้านพัก เป็น เวลา 3 ปี โดยปราศจากข้อกล่าว
หาและความผิดใดๆ นาง ออง ซาน ซูจี เริ่มอด
อาหารประท้วงเป็นครั้งแรก เพื่อเรียกร้องให้นำ
เธอไปกักขังร่วมกับนักศึกษาที่ถูกจับกุมไปจาก
บ้านพักของเธอ ซูจียุติการอดอาหารประท้วง
เมื่อรัฐบาลทหารสัญญาว่าจะปฏิบัติต่อนักศึกษา
เหล่านั้นอย่างดี เดือนพฤษภาคม 2533 พรรค
สันนิบาตแห่งชาติเพื่อประชาธิปไตยของเธอชนะ
การเลือกตั้ง แต่รัฐบาลเผด็จการทหารไม่ยอม
รับผลการเลือกตั้งดังกล่าว กลับได้ยื่นข้อเสนอมว่า
จะยอมปล่อยเธอเป็นอิสระ ถ้าเธอยินยอมเดิน
ทางออกนอกประเทศพม่า เพื่อไปอยู่กับสามี
และบุตรชายสองคนที่ประเทศอังกฤษ ออง ซาน
ซูจี ปฏิเสธข้อเสนอดังกล่าว

นางซูจิจู๊ที่ว่า วันใดที่เธอก้าวพ้นประเทศ
พม่า รัฐบาลเผด็จการทหารจะไม่ยอมให้เธอได้
กลับคืนมาร่วมต่อสู้กับผู้คนร่วมแผ่นดินเกิดอีกเลย
เธอจึงเลือกที่จะอยู่เป็นสัญลักษณ์แห่งการต่อสู้

อย่างสันติวิธีเพื่อเรียกร้องประชาธิปไตยในพม่า
และปฏิเสธที่จะเดินทางออกนอกประเทศแม้ว่า
ต่อมาสภามันฟูกถูกระเบียบแห่งรัฐจะพยายาม
กดดัน โดยแก้กฎหมายเพื่อขยายเวลากักบริเวณ
ออง ซาน ซูจี จาก 3 ปี เป็น 5 ปี และ
ประกาศขยายเวลากักกันเพิ่มขึ้นอีก 1 ปี

ออง ซาน ซูจี ได้รับอิสรภาพครั้งแรกในวัน ที่ 10 กรกฎาคม พ.ศ.2538

ออง ซาน ซูจี : หัวใจแกร่ง

กับชีวิตที่ปราศจากความกลัวแม้จะได้รับการ
ปล่อยตัว แต่ออง ซาน ซูจี ยังคงถูกติดตาม
ความเคลื่อนไหวและไม่สามารถดำเนินกิจกรรม
ทางการเมืองได้อย่างอิสระ เธอถูกห้ามไม่ให้
ปราศรัยต่อหน้าฝูงชนที่มาชุมนุมอยู่หน้าบ้าน
ของเธอเอง ครั้งใดที่เธอพยายามเดินทางออก
จากบ้านพักเพื่อไปพบปะฝูงชน เจ้าหน้าที่รัฐจะ
ติดตามไปทุกแห่งหน พร้อมกับฝูงชนจัดตั้ง
จำนวนหนึ่งที่ยพยายามทำร้ายเธอและเพื่อนร่วม
คณะ ครั้งหนึ่งฝูงชนเหล่านี้ได้ใช้ก้อนหิน และ
วัตถุอันตรายอื่นๆ กว้างปาเข้าใส่รถของเธอจน
เสียหาย ทั้งๆ ที่อยู่ต่อหน้าเจ้าหน้าที่ตำรวจ ซูจี
ยังคงดำเนินการต่อสู้ด้วยแนวทางสันติวิธี โดย
ใช้วิธีเขียนจดหมาย เขียนหนังสือ บันทึกวีดีโอ
เทปเพื่อส่งผ่านข้อเรียกร้องของเธอต่อรัฐบาล
ทหารพม่า ออกมาสู่ประชาคมโลกอย่างต่อเนื่อง
ตราบเท่าที่สามารถทำได้ เดือนกรกฎาคม 2541
ออง ซานซูจี นั่งประท้วงอยู่ในรถยนต์ของเธอ

เองเป็นเวลาห้าวันหลังจากถูก
ตำรวจสกัดไม่ให้รถยนต์ของเธอ
เดินทางออกจากร่างกุ้งเพื่อไปพบ
ปะกับสมาชิกพรรคสันนิบาตแห่ง
ชาติเพื่อประชาธิปไตย เดือน
สิงหาคม 2541 ออง ซาน ซูจี
ถูกสกัดไม่ให้เดินทางไปพบปะ
สมาชิกพรรคของเธออีกครั้งหนึ่ง
ออง ซาน ซูจี ใช้ความสงบ
เผชิญหน้ากับเจ้าหน้าที่รัฐเป็น
เวลาถึงหกวัน จนเสบียงอาหารที่
เตรียมไปหมด เธอถูกบังคับพาตัวกลับที่พัก
หลังจากนั้น

เดือนมีนาคม 2542 รัฐบาลเผด็จการ
ทหารพยายามกดดันให้ออง ซาน ซูจี เดินทาง
ออกนอกประเทศ ด้วยการปฏิเสธคำขอวีซ่าของ
ดร.ไมเคิล อริส สามีที่กำลังป่วยหนักของเธอที่
ต้องการมาเยี่ยมภรรยาเป็นครั้งสุดท้ายที่เมือง
ร่างกุ้ง ออง ซาน ซูจี ตัดสินใจเด็ดเดี่ยวที่จะไม่
เดินทางออกนอกประเทศเพื่อไปเยี่ยมสามี ตาม
แผนการของรัฐบาลทหาร *ดร.ไมเคิล อริส* สิ้นใจ
ในวันที่ 27 มีนาคม 2542 ณ กรุงลอนดอน
โดยที่ภรรยาจับฟังข่าวด้วยหัวใจหมองหม่นอยู่
อีกซีกโลกหนึ่ง ทั้งสองมีโอกาสกล่าวลาและใช้ชีวิต
ร่วมกันครั้งสุดท้ายช่วงที่ *ดร.ไมเคิล* เดินทาง
มาเยี่ยมภรรยาเมื่อวันคริสต์มาส ของปี 2538
วันที่ 24 สิงหาคม 2543 นาง ออง ซาน

พระสงฆ์ออกมาประท้วงรัฐบาลทหารเมื่อปี ๒๕๕๐

ซูจี และสมาชิกพรรคสันนิบาตแห่งชาติเพื่อ
ประชาธิปไตยถูกตำรวจสกัดไม่ให้เดินทางออก
พ้นชานกรุงร่างกุ้งเพื่อไปดำเนินกิจกรรมทางการเมือง นาง ออง ซาน ซูจี ยืนยันที่จะดำเนินการ
ตามเจตนาธรรม์ โดยใช้วิธีเผชิญหน้าอย่างสงบ
กับตำรวจอยู่ ณ จุดที่ถูกสกัดเป็นเวลาถึง 9 วัน
จนถึงวันที่ 2 กันยายน ตำรวจปราบจลาจลเกือบ

“

ความรักและสัจจะ
จะโน้มน้าวหัวใจมหาชน
ได้มากกว่าการบังคับ
และกำแพงคุกจะส่งผลสะท้อน
ต่อผู้ที่อยู่ข้างนอกด้วยเช่นกัน ”

”

200 นายพร้อมอาวุธครบมือ ได้บังคับนำเธอ กลับเข้าเมือง สองสัปดาห์ต่อมา นาง ออง ซาน ซูจี วางแผนที่จะเดินทางออกจากเมืองย่างกุ้งอีกครั้งหนึ่ง เธอพร้อมคณะผู้นำพรรคฝ่ายค้านเดินทางไปที่สถานีรถไฟ เพื่อซื้อตั๋วโดยสาร แต่รัฐบาลเผด็จการทหารได้ส่งหน่วยรักษาความปลอดภัยพิเศษไปควบคุมตัวเธอกลับบ้านพัก พร้อมทั้งวางกำลังเจ้าหน้าที่ควบคุมจุดต่างๆ บนถนนหน้าบ้านพักของนางซูจี ไม่ยอมให้ผู้ใดเข้าพบปะเยี่ยมเยียนเธอ นาง ออง ซาน ซูจี ถูกกักบริเวณโดยปราศจากข้อกล่าวหาและความผิดอีกเป็นครั้งที่สอง ในระยะเวลา 13 ปี ของการใช้สันติวิธีต่อสู้กับความรุนแรงและอำนาจเผด็จการในประเทศพม่า

วันที่ 8 ธันวาคม 2544 ขณะที่ผู้รักสันติภาพทั่วโลกร่วมกันเฉลิมฉลองวาระครบรอบหนึ่งร้อยปีของรางวัลโนเบลสาขาสันติภาพ พร้อมกับฉลองวาระครบสิบปีที่นาง ออง ซาน ซูจี ได้รับ

รางวัลโนเบลสาขาสันติภาพ นางออง ซาน ซูจี ผู้นำพรรคสันนิบาตแห่งชาติเพื่อประชาธิปไตย ยังคงถูกจำกัดอิสรภาพอยู่ในประเทศพม่า ไม่มีโอกาสเดินทางไปร่วมพิธีเฉลิมฉลองรางวัลเกียรติยศแห่งชีวิตพร้อมกับผู้ได้รับรางวัลคนอื่นๆ ที่กรุงออสโล ประเทศนอร์เวย์ นาง ออง ซาน ซูจียังใช้ชีวิตอย่างปราศจากความกลัว หากเปี่ยมไปด้วยพลังแห่งความหวัง และกำลังใจ ที่พร้อมจะยืนหยัดมั่นคงกับการร่วมต่อสู้เคียงข้างพี่น้องร่วมชาติของเธอบนแผ่นดินเกิดด้วยความเชื่อไว้

**“ความรักและสัจจะจะโน้มน้าวหัวใจมหาชน
ได้มากกว่าการบังคับ และกำแพงคุกจะส่งผล
สะท้อนต่อผู้ที่อยู่ข้างนอกด้วยเช่นกัน”**

ธรรมะสำราญ

พ.ทศิ์โพธิ์

สื่อสารทางเลือก

ได้อ่านจดหมายจากอีเมลล์ของบรรณาธิการ “ดอกหญ้า” เพื่อทวงคืนฉบับลงพิมพ์ในคราวนี้แล้ว ข้าพเจ้านึกขึ้นชมการเลือกใช้ช่องทางสื่อสารที่หลีกเลี่ยงการใช้โทรศัพท์มือถือ ซึ่งคนส่วนใหญ่ในวันนี้ถือเป็นทางเลือกหลักในการติดต่อสื่อสาร จนแทบจะลืมไปแล้วว่าเราท่านทั้งหลายสามารถแสวงหาทางเลือกมากมายหลายทางมากกว่าการใช้โทรศัพท์มือถือ ซึ่งเป็นเครื่องมือสื่อสารที่ให้ความสะดวกแต่ไม่สบาย ทั้งเป็นเครื่องมือสื่อสารที่ให้ความเมื่อย และความเร็วด่วนได้ในบัดดล

เมื่อวานนี้มีคฤหาสน์ท่านหนึ่งนำรถมารับข้าพเจ้าไปดูงานเรื่องพลังงานทางเลือกในเขตจังหวัดปทุมธานี ในรถประกอบด้วยโซเฟอร์หนุ่มวัยประมาณ ๓๐ กว่าปี เพื่อนสมณะรูปหนึ่งนั่งคู่คนขับ ส่วนข้าพเจ้าและคฤหาสน์ผู้เป็นเจ้าของรถนั่งอยู่ด้านหลัง ขณะที่รถแล่นบนถนนในระหว่างเดินทาง มีโทรศัพท์มาถึง

โซเฟอร์หนุ่มคนนั้น เขารีบสายและพูดคุยด้วยอย่างขีดยาวขณะขับรถ ข้าพเจ้าเริ่มรู้สึกว่าไม่ได้รับความปลอดภัยในการเดินทาง จึงส่งสัญญาณให้เจ้าของรถบอกคนขับรถไม่ให้รับและพูดคุยโทรศัพท์ขณะขับรถ เจ้าของรถจึงใช้มือสะกิดคนขับรถและพูดว่าให้พูดโทรศัพท์ที่น้อยๆหน่อย คนขับรถจึงบอกกับผู้โทรฯเข้ามาว่าเดี๋ยวจะโทรฯกลับแล้วก็เลิกคุยเรื่องจึงยุติ

พ่อท่าน สมณะโพธิรักษ์ เคยย้ำเตือนว่า “โทรศัพท์มือถือ-เป็นทางมาแห่งรูฐิ” ช่างเป็นวาทธรรมที่สื่อความจริงแท้ คนจำนวนไม่น้อยฝากชีวิตของตนเองไว้กับโทรศัพท์มือถือถึงขนาดที่ว่าถ้าลืมโทรศัพท์มือถือไว้ที่บ้านไม่ได้พกพาติดไปด้วย ท่านผู้นั้นก็จะเหมือนเป็นคนพิการไปในบัดดล หลายคนจะรู้สึก่วชีวิตติดขัดไปหมดถ้าไม่มีโทรศัพท์มือถือติดตัวไปไหนมาไหนด้วย

เมื่อใครคิดถึงใครด้วยเรื่องอะไรก็ตาม

มักจะโทรศัพท์มือถือไปยังบุคคลผู้นั้นในเรื่องที่เพิ่งนึกขึ้นได้ เพื่อให้สำเร็จความปรารถนาในความคิดคำนึงของตนในทันทีทันใด มักไม่ค่อยคิดหน้าคิดหลังถึงความไม่สะดวกของผู้รับสายเท่าใดนัก เพราะผู้นั้นมักคำนึงถึงแต่ความสะดวกของตนเองเป็นที่ตั้ง แม้จะรู้ทั้งรู้ว่าคนที่ตนเองกำลังโทรฯไปถึงนั้นกำลังขับรถอยู่ ถ้าชวนเขาคุยในระหว่างนั้นอาจเป็นเหตุแห่งความไม่ปลอดภัยในการเดินทางด้วยรถยนต์ของเขาผู้นั้น ก็ไม่นำพาต่ออุบัติเหตุเภทภัยนับเป็นความมั่งงาย ประมาท และใจดำ ทั้งนี้ ได้รู้จักบางท่านที่มีนิสัยดี เขาผู้นั้นเมื่อโทรฯไปถึงใคร เขาจะถามก่อนว่ากำลังขับรถอยู่หรือไม่ เมื่อได้ทราบว่าคุณคนปลายสายขับรถอยู่ เขาผู้โทรฯไปถึงก็จะขอวางสายก่อน โดยบอกว่าแล้วจะติดต่อในเวลาที่คุณสะดวกในโอกาสต่อไป หรือถ้าทราบว่าในรถคันนั้นมีผู้อื่นโดยสารไปด้วย เขาก็จะเลือกโทรฯถึงผู้โดยสารรถและคุยกับผู้โดยสารรถผ่านไปจนถึงคนขับรถ และถ้ามีความจำเป็นต้องคุยโดยตรงกับคนขับรถ เขาก็จะขอให้คนขับรถเลือกหาทำเลที่ปลอดภัยเพื่อจอดรถก่อน แล้วจึงพูดคุยธุระอย่างสบายใจ แต่ถ้าไม่มีเรื่องเร่งด่วนเขาก็จะฝากข้อความให้ผู้รับสายบอกต่อว่า เมื่อผู้ขับรถไปถึงจุดหมายปลายทางแล้ว ให้โทรกลับด้วย ดังนี้

โทรศัพท์มือถือ ควรใช้เป็นโทรศัพท์ตามตัว ไม่สมควรใช้เป็นโทรศัพท์คุยธุระและเรื่องราว-ยาวยืด-เยิ่นเย้อ เพราะคลื่นโทรศัพท์มือถือเป็นอันตรายต่อเยื่อสมองของมนุษย์อย่างแน่นอน สมควรใช้โทรศัพท์มือถือโทรฯนัดหมายเวลากับผู้ที่เราต้องการจะคุยด้วย จากนั้นให้โทรศัพท์

ไปตามนัด ด้วยโทรศัพท์ประจำบ้าน หรือ โทรศัพท์ประจำสำนักงาน ทั้งนี้ ย่อมเป็น ความสะดวกแก่ทั้งสองฝ่ายโดยต้องกระทำไว้ ในใจอย่างแนบคายก่อนว่า เราไม่จำเป็นต้อง คุยแบบทันทีทันใดเสียทีเดียวดอก หรือถ้า จำเป็นต้องคุยในเวลานั้น ก็ต้องกำหนดหมาย ในใจว่า ต้องคุยให้สั้นที่สุดเท่าที่จะทำได้

การฝากข้อความเป็นตัวหนังสือทางโทรศัพท์ มีือถือ เป็นทางเลือกในการติดต่อสื่อสารที่ดี และการบันทึกเสียงฝากเรื่องไว้ก็เป็นทางเลือกที่น่าสนใจมิใช่น้อย ตลอดกระทั่งการ ติดต่อสื่อสารแบบอื่นที่ไม่ต้องจู้จิมเข้าถึงบุคคล เป้าหมายโดยตรง เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้ที่เราจะติดต่อสื่อสารด้วยมีเวลาตั้งตัวมีเวลาคิดและ ใคร่ครวญอย่างรอบคอบในเรื่องนั้นๆก่อนที่จะ ตอบในประเด็นที่เราสื่อสารไปถึง คู่แต่ตัวเราเองก็เถอะ ถ้ามีใครติดต่อกับเราในเรื่องที่เรา ไม่ค่อยมีเวลาคิดให้รอบคอบ เราก็อาจตัดสินใจโดยไม่แนบคายทางความคิด ทำให้เกิดความมั่งงายในการตัดสินใจจนเป็นความเขยชิน

การติดต่อทางโทรสารก็เป็นความสะดวก และควรให้มีการติดต่อสื่อสารแบบนี้กันอย่าง กว้างขวาง เครื่องโทรสารแบบอัตโนมัติช่วยให้ ปลายทางไม่ต้องยกหูรับสาย เป็นความเหมาะสม และเป็นการอำนวยความสะดวกสำหรับผู้ใหญ่ที่

มักไม่สะดวกรับโทรศัพท์ด้วยตนเอง คนที่เป็นผู้ ใหญ่มากขึ้นย่อมประจักษ์แก่ตนเองแล้วว่า ยิ่ง เป็นผู้ใหญ่เท่าใด ยิ่งไม่สะดวกในการรับ โทรศัพท์ด้วยตนเองมากเท่านั้น การรับข้อความ ตัวอักษรทางโทรสารเป็นทางออกของผู้ใหญ่ได้ เป็นอย่างดี

การติดต่อสื่อสารทางจดหมาย แม้จะเป็นเรื่องเก่าไปแล้ว แต่ก็เป็นเรื่องเก่าที่น่าจะ นำมาเล่าใหม่ กล่าวคือ เพื่อนพ้องพี่น้องเราน่า จะเขียนจดหมายกันให้มากขึ้น ไม่ว่าจะ เป็น จดหมายทางไปรษณีย์ ทางอีเมลล์ และทางโทร สาร การเขียนจดหมายจะช่วยให้มีความใจเย็น สงบ สุขุม สำรวม ไม่เร่าร้อน ไม่รีบเร่ง ฝึก ความเป็นผู้รู้จักอดทน รอคอย มีเวลาคิดหน้า คิดหลังมากกว่าการใช้โทรศัพท์มือถือ

เท่าที่นำเสนอมาทั้งหมด เป็นเพียงส่วน หนึ่งในการสื่อสารทางเลือก ถ้าท่านทั้งหลาย ต้องการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในเรื่องนี้ โปรดติดต่อทางจดหมายผ่านบรรณาธิการ , ติดต่อทางโทรสารที่ ๐๒-๓๓๓-๕๕๕๔ , ติดต่อทางอีเมลล์ที่ prajan69@hotmail.com หรือติดต่อกับเลขานุการของข้าพเจ้าที่ นาย ชลธิศ รมณียางกูร โทรศัพท์ ๐๒-๓๓๓-๔๐๐๐ และ ๐๘๑-๕๕๕-๓๑๓๐

เข็มนาฬิกา อย่านำให้ หลอกง่าย
 ตายใจ หลวมตัว นิบหนาย
 ฉลาดรู้ ให้ทัน ผู้ชาย
 ฆ้องภัย เพราะไว ปัญญา

หญิงก็ฉลาดได้ (สุลสาชาดก)

ที่นครสาวัดดีของแคว้นโกศล ในคราวหนึ่งมีการละเล่นมหรสพต่างๆ นางทาสี(ทาสผู้หญิง) คนหนึ่งของอนาถบิณฑิกเศรษฐี อยากไปเที่ยวสวนกับหมู่ นางทาสีทั้งหลาย แต่ต้องการให้ตนแลดูสวยงามกว่าใครๆ จึงขอยืมเครื่องประดับกายจากนางบุญลักขณาเทวี นายหญิงผู้เป็นภรรยาของอนาถบิณฑิกเศรษฐี ซึ่งเครื่องประดับนั้นราคาถึงหนึ่งแสน

ขณะที่เที่ยวเตร่กันอยู่ มี โจรหนุ่มคนหนึ่งพอได้เห็นเครื่องประดับนั้นเข้าก็บังเกิดความโลภขึ้นมาทันที แสร้งตีสนิทเจรจาเอาใจ ชักชวนนางทาสีไปจนถึงสวน หาสุราอาหารมาดื่มกินกัน นางทาสีนั้นก็ชื่นชอพอใจคิดว่า

“ชายหนุ่มคนนี้คงนิยมชมชอบเรา”

โจรหนุ่มก็เอาใจสารพัด จนคิดว่านางทาสีตายใจแล้ว จึงลวงนางทาสีหมายฆ่าเสีย

“น้องรักที่ตรงนี้ไม่มีคิด ไม่เหมาะที่จะแสดงความรักต่อน้องได้ เราเดินไปข้างหน้าอีกหน่อยเถิด”

นางทาสีได้ยินอย่างนั้น ก็เกิดสะดุดใจขึ้นมา

“แม่ที่ตรงนี้ก็แทบไม่มีใคร ทำไม่ต้องหาที่ลับยิ่งกว่านี้ ชะรอยชายคนนี้จะต้องการฆ่าเราชิงทรัพย์ กระมัง”

ด้วยความระแวงระวังจึงกล่าวว่า

“พี่ ลั่นเมาสุรา เพลียด้วย พี่ช่วยหาน้ำให้ฉันดื่มหน่อย”

โจรหนุ่มจึงประคองนางทาสีไปใกล้บ่อน้ำ ขณะที่กำลังเอาเชือกผูกหมอน้ำหย่อนลงในบ่อ นางทาสีก็ฉวยโอกาสนั้น ผลักโจรเต็มแรงจนหล่นไปในบ่อ แล้วหาก้อนหินใหญ่ทุ่มตามลงไป ทำให้โจรถึงแก่ความตายในบ่อน้ำนั้น

เมื่อกลับมาแล้ว นางทาสีได้มอบเครื่องประดับชิ้นแก่นายหญิงของตน เล่าเหตุการณ์ต่างๆ ให้ฟัง นางบุญลักขณาเทวีก็ได้เล่าเรื่องนี้แก่นาถบิณฑิกเศรษฐีให้ทราบ พอท่านเศรษฐีได้เข้าเฝ้าพระศาสดาก็กราบทูลเรื่องราวทั้งหมด

พระศาสดาทรงสดับแล้ว ตรัสว่า

“ดูก่อนคฤหบดี มิใช่แต่บัดนี้เท่านั้น ที่นางทาสีมีปัญญารู้เท่าทันเหตุการณ์ แล้วฆ่าโจรได้ แม้ในกาลก่อน นางทาสีก็ฉลาดรู้เร็วพลัน ฆ่าโจรได้เหมือนกัน”

ได้ยินอย่างนั้น อนาถบิณฑิกเศรษฐีจึงกราบทูลขอให้ตรัสเล่าเรื่องราว พระศาสดาก็ทรงแสดงเรื่องนั้น

ใน

อดีตกาล มีหญิงโสเภณีนางหนึ่งในนครพาราณสี ชื่อว่า *สุลสา* นางเป็นหญิงงามเมืองมีบริวารถึง ๕๐๐ คน ผู้ที่จะมาร่วมหลับนอนกับนางต้องเสียทรัพย์ถึง ๑,๐๐๐ กหาปณะ

แต่ในนครนี้ ก็มีโจรหนุ่มคนหนึ่งชื่อ *สัตตคุกะ* เป็นผู้มีพลังกล้ามหาศาล มักเข้าไปลั่นเจ้าทรัพย์ในเวลากลางคืน ปล้นไปทั่วกระทำตามชอบใจ บรรดาชาวเมืองจึงพากันร้องทุกข์กับพระราชา พระองค์ทรงสั่งให้ติดตามค้นหา จับโจรมาตัดหัวเสียให้ได้

ในที่สุดก็จับโจรสัตตคุกะได้ ถูกตัดสินลงโทษโดนเขี่ยนด้วยหาวาย แล้วให้นำไปสู่แดนประหาร ขณะผ่านไปทางท้องถนนนั้นเอง นางสุลสากำลังยืนดูที่หน้าต่าง เพียงได้เห็นรูปร่างหน้าตาของโจรหนุ่ม

เข้าเท่านั้น ก็บังเกิดจิตรักใคร่ขึ้นมาทันที คิดว่า

“เราอยากอยู่ร่วมกับโจรนี้ เราจะทำให้เขาเลิกก่อกรรมทำชั่ว ดังเช่นที่แล้วมา”

คิดอย่างนั้นแล้ว จึงใช้การติดสินบน ๑,๐๐๐ กหาปณะ (๔,๐๐๐ บาท) กับเจ้าพนักงาน ช่วยโจรให้หลุดรอดมา นางจึงได้อยู่ร่วมอภิรมย์กับโจรนั้น

ล่วงพ้นผ่านไป ๔ เดือน โจรสัตตคุกะเริ่มเบื่อหน่ายนางสุดสา สันดานโจรร่ำร้องว่า

“เราจะไม่อยู่ที่นี้แล้ว และจะไม่ไปอย่างมือเปล่าด้วย เครื่องประดับของนางสุดสามีค่านับแสน เราจะฆ่านางเสีย แล้วเอาเครื่องประดับไป”

จึงหาโอกาสกล่าวลวงนางสุดสา

“น้องรัก คราวที่ถูกจับกุมตัวนั้น ได้บนบานไว้ว่า หากหลุดรอดได้ ก็จะทำการบูชาแก่นบนแก่รุกขเทวดาที่บนยอดเขาโน้น ถ้าไม่ไปแก่นบน เทวดาคงมาเบียดเบียนพี่เป็นแน่”

“ก็ไปสิพี่ น้องจะไปด้วย”

“ถ้าอย่างนั้น น้องรักเธอต้องประดับตกแต่งกายให้งดงาม พรั่งพร้อมด้วยบริวารให้ยิ่งใหญ่”

“ดีแล้วพี่ น้องจะกระทำตามนั้น”

โจรสัตตคุกะให้นางสุดสาจัดหาของเสร็จแล้ว ก็ออกเดินทาง พอไปถึงเชิงเขาก็กล่าว

“น้องรัก รุกขเทวดาเห็นคนมากไป จะไม่ยอมรับการบูชาแก่นบน ฉะนั้นเราแค่สองคนขึ้นไปบูชาแก่นบนยอดเขาเถิด”

แล้วให้นางสุดสาถือถาดเครื่องบูชา ตนเองเหน็บอาวุธไว้ นำทางขึ้นสู่ยอดเขา พอถึงยอดเขาแล้ว ชาติบุ๋นของโจรก็ปรากฏทันที สิ่งให้นางสุดสาเอาถาดเครื่องบูชาวางไว้โคนต้นไม้ริมปากเหวลึก ตวาดข่มขู่ว่า

“ที่จริงพี่ไม่ได้พาเธอมาที่นี่เพื่อแก่นบนหรอก แต่ต้องการจะมาขอ เพื่อเอาเครื่องประดับของมีค่าเท่านั้น เธอจงถอดเครื่องประดับทั้งหมดออกมา”

นางสุดสาแทบไม่เชื่อหูตัวเอง แต่ก็ต้องยอมรับความจริง รู้สึกผิดหวังเสียใจมาก เพราะรักใคร่โจรหนุ่มมากนั่นเอง จึงขอร้องแก่โจร

“พี่จ๋า หากพี่ต้องการทรัพย์เท่านั้น ก็อย่าฆ่าน้องเลย คิดถึงคุณที่น้องทำไว้แก่พี่บ้าง น้องทำให้พี่รอดพ้นแดนประหาร เปลี่ยนพี่ให้กลายเป็นเศรษฐีมีทรัพย์ มีชีวิตอยู่อย่างสุขสบาย น้องรักพี่เพียงคนเดียว ไม่เหลียวแลชายอื่นเลย

น้องมีอุปการะแก่พี่ถึงเพียงนี้ ขอพี่อย่าฆ่าน้องเลย น้องจะให้ทรัพย์แก่พี่ทั้งหมด เครื่องประดับสร้อยคอทองคำ แก้วมุกดา แก้วไพฑูรย์ ยกให้พี่ทุกอย่าง แม้ตัวน้องก็ขอเป็นเพียงทาสคอยรับ

ใช้เท่านั้น”

“แน่ะ ! แม่คนงาม เจ้าอย่าเสียเวลา รีบถอดเครื่องประดับออกมาให้หมด อย่างมัวรำไรให้มากความไปเลย เราไม่สนใจอะไรอื่นทั้งนั้น”

ได้ยินอย่างนี้แล้ว ก็หมดเชื้อโยต่อกัน นางสุลสาทิดหาทางเอาตัวรอดทันที เพราะแน่ใจว่าโจรไม่ละเว้นชีวิตตนแน่นอน จึงคิดอุบาย แล้วกล่าวว่า

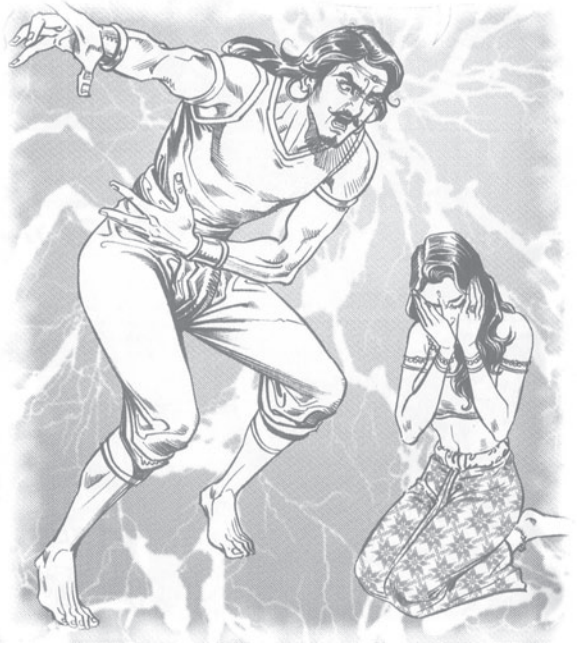
“ตั้งแต่เล็กจนเติบโตใหญ่ นื่องไม่เคยรักชายใด ยิ่งไปกว่าพี่เลย ครั้งสุดท้ายนี้ นื่องขอกอดพี่ให้สมรักสักครั้ง ขอแสดงความรักเคารพที่เสียก่อน แล้วนับจากนี้ต่อไปการคบหากันระหว่างเรานี้ถือว่าสิ้นสุด จะไม่มีอีก”

ได้ยินแล้ว โจรก็ตัดความรำคาญ

“ดีแล้ว เจ้าจงมากอดเราได้เลย”

นางสุลสาทิดจึงตรงเข้ากระทำความเคารพโจร ด้วยการเดินเวียนขวารอบตัวโจร ๓ รอบ แล้วสวมกอดโจรไว้ โจรผลอไม่ทันระวังตัว นางก็ผลักโจรสุดแรง จนเซถลาไปตกเหวลึก ร่างกายแหลกตายอยู่ที่ก้นเหวนั้นเอง

เทวดา (ผู้มีจิตใจสูง) ที่สถิตอยู่บนยอดเขา ได้เห็นเหตุการณ์นั้นทั้งหมด แล้วอดไม่ได้ที่จะกล่าวว่า “ชายจะเป็นบัณฑิตเท่านั้นก็หาไม่ แม้หญิงก็เป็นบัณฑิตมีปัญญาเฉลียวฉลาดได้ ชายจะเป็นบัณฑิตในที่ทุกแห่งก็หาไม่ แม้หญิงก็เป็นบัณฑิตคิดเหตุผลได้รวดเร็วในที่นั้นๆ เหมือนนางสุลสาทิดหญิงแพศยา คิดอุบายฆ่าโจรได้อย่างรวดเร็ว ราวกับนายพรานผู้ฉลาดฆ่าเนื้อได้เร็วพลัน

ภาพประกอบจาก พระเจ้าอโศกมหาราช โดย โอม รัชเวทย์

ในโลกนี้ ผู้ใดไม่รู้เหตุผลที่เกิดขึ้นโดยฉับพลัน
ผู้นั้นย่อมมีปัญญาเขา ถูกฆ่าตายเหมือนโจรสัตตูกะ
ในโลกนี้ ผู้ใดรอบรู้เหตุผลโดยฉับพลัน ผู้นั้น
ย่อมพ้นจากความเบียดเบียนของศัตรูได้ เหมือนนาง
สุตสารอดพ้นความตายได้”

ส่วนนางสุตสารหลังจากฆ่าโจรแล้ว ก็ลงจากยอด
เขา ถูกพวกบิรवारของตนถามหาว่า

“นายผู้ชายหายไปไหนแล้ว นายหญิง”

“อย่าถามถึงมันเลย กลับกันเถอะ”

แล้วก็พาบิรवारของตนกลับเข้าพระนคร

พระศาสดาทรงแสดงเรื่องราวจบแล้ว ตรัสว่า

“โจรสัตตูกะในครั้งนั้น ได้มาเป็นโจรหนุ่มใน
บัดนี้เอง นางสุตสารโสภณิได้มาเป็นนางทาสีของอนาถ
บิณฑิกเศรษฐี ในบัดนี้ ส่วนเทวดาผู้เห็นเหตุการณ์นั้น
ได้มาเป็นเรตถาคตนี้อเอง”

● ฌวมพุทฺธ

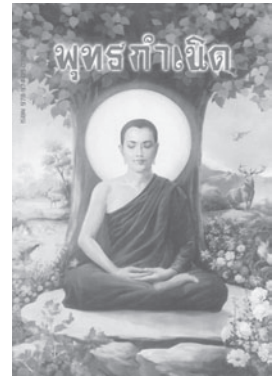
เสาร์ ๗ มี.ค. ๒๕๕๒

พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๑๑๓๗

อรรถกถาแปลเล่ม ๕๕ หน้า ๔๘๕

หนังสือดีจากกลุ่มสตูดิโอต้น

หนังสือ “พุทธกำเนิด”

เป็นภาพธรรมชาตธรรมเขียนเขียนประวัติ
ของพระพุทธเจ้าองค์สัมมาสัมพุทธเจ้า
โดยนำหลักธรรมมา

“พุทธประวัติ”

เป็นส่วนใหญ่แต่ภาพทั้งหมด

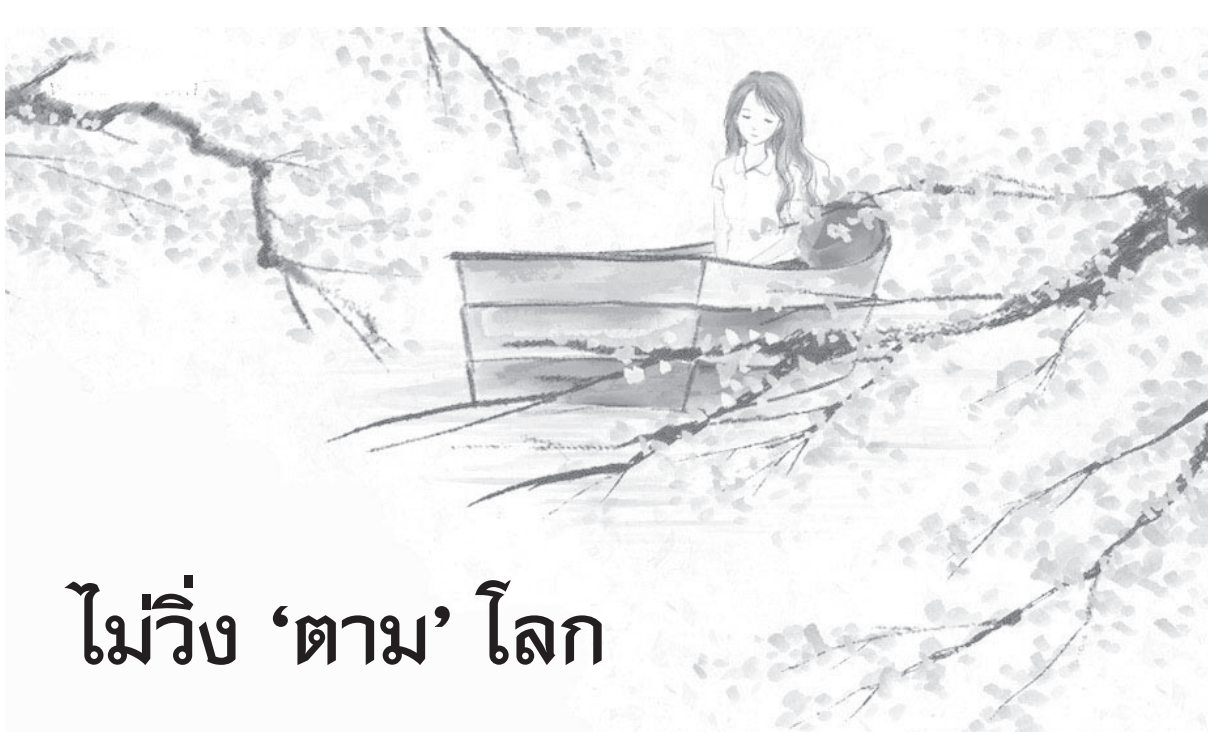
อ่านง่าย ได้สาระ

เขียนโดย ฌวมพุทฺธ

จัดทำโดย ฌวมพุทฺธ

สำนักพิมพ์ซีเอ็ด

ราคา ๔๐ บาท (เท่านั้น)

ไม่วิ่ง ‘ตาม’ โลก

เคยได้ยินท่านผู้รู้ท่านกล่าวว่า ‘สุขแท้จริง ไม่วิ่งไปตามโลก’

ได้ฟังแล้วก็ต้องหยุดคิดว่า ‘จริงหรือ?’ อยู่ในโลกแล้วจะไม่วิ่งตามโลก มันมิเป็นการขวางโลกไปหรือ

จะเป็นจริงเพียงใด ก็ขอให้ลองไตร่ตรองดูจากชีวิตจริงของ คุณโรยานางิ เท็ตสึโกะ ผู้เขียนเรื่อง ‘โตะโตะจัง เด็กหญิงขำหน้าดำ’ อัศจรรย์ประวัติที่ขำดีที่สุดใน

โตะโตะจัง หรือ คุณโรยานางิ เท็ตสึโกะ สุภาพสตรีชาวญี่ปุ่นซึ่งเป็นที่รู้จักของคนญี่ปุ่นทั้งประเทศตลอดถึงในต่างประเทศทั่วโลก ในฐานะเป็นเจ้าของรายการโทรทัศน์ที่สร้างสรรค์ ได้รับแต่งตั้งให้เป็นทูตพิเศษขององค์การยูนิเซฟ ให้ไปเยี่ยมเยียนเด็กๆ ในประเทศต่างๆ รวมทั้งประเทศไทยด้วย

โตะโตะทำงานในวงการโทรทัศน์ ซึ่งมีการแข่งขันชิงดีกันค่อนข้างสูง ในสมัยที่โตะโตะเริ่มเข้ารับการศึกษา โตะโตะได้รับฟังคำสอนจากครูที่มาอบรมการแสดงคนหนึ่ง กล่าวว่า “คนที่ไม่เขี่ยคนอื่นออกนอกทาง จะต้องถูกเขาเขี่ย”

เมื่อโตะโตะได้ฟังแล้ว ก็บอกตัวเองว่า “*ทำไม่ได้! ฉันทำไม่ได้!*” เพราะคำสอนของครูโกบายาซิดังก้อยู่ในใจว่า “*ทุกคนต้องร่วมมือกัน ต้องรักกัน ไม่ว่าจะทำอะไร จะต้องช่วยเหลือกันเสมอ*”

โดยเหตุที่โตะโตะ *‘ไม่วิ่งตามโลก’* ในยุคสมัยที่โรค *‘เขี่ยคนอื่น’* ระบาดหนักในสังคม โตะโตะจึงได้เป็นอะไรๆ อีกมากมายหลายอย่าง ซึ่งล้วนเป็นสิ่งที่มีความประโยชน์อย่างคุ้มค่าแก่การที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์

ครูโกบายาซิเป็นเจ้าของและครูใหญ่โรงเรียนโทโมเอซึ่งเป็นโรงเรียนประถมศึกษา เป็นครูที่โตะโตะบอกแก่ใครๆ ว่า *‘เป็นครูที่แสนวิเศษ’*

ทั้งนี้เพราะครูโกบายาซิเชื่อว่า เด็กทุกคนเกิดมาพร้อมกับพื้นฐานนิสัยที่ดี แต่ถูกทำลายเสียเพราะสิ่งแวดล้อม หรือได้รับอิทธิพลที่ไม่ดีของพวกผู้ใหญ่เสียก่อนที่จะโตขึ้น ฉะนั้น ครูจึงควรต้องรีบช่วยกันหา *‘สิ่งที่ดี’* นั้น และส่งเสริมสนับสนุนให้เป็นไปในทางที่ถูกต้อง เพื่อให้ศักยภาพของเด็กได้เจริญงอกงามอย่างเต็มที่

ครูโกบายาซิจะบอกบรรดาครูๆ เสมอว่า “*อย่าจับเด็กใส่กรอบ เพราะความคิดฝันของเด็กใหญ่กว่ากรอบของครู*”

ครูโกบายาซิให้ความเอาใจใส่ดูแลเด็กทุกคนในโรงเรียนโทโมเออย่างทั่วถึง ไม่ว่าจะเป็เด็กที่ฉลาดน้อยหรือฉลาดมาก เด็กแข็งแรงหรือเด็กพิการ รวมไปถึงเด็กที่มีความแตกต่างจากเพื่อนๆ ในทางลบอีกด้วย

โตะโตะจึงเป็นเด็กเฉลียวฉลาด แต่ซุกซน ช่างพูด และช่างจินตนาการ จึงถูกผู้ใหญ่ที่ไม่เข้าใจเด็ก เช่น ครูประจำชั้นอนุบาลที่โรงเรียนแรกของโตะโตะจัง กล่าวหาว่าเป็นเด็กที่ก่อปัญหา ถึงกับขอให้ออกจากโรงเรียน แต่ครูโกบายาซิจะหมั่นพูดกับโตะโตะจังเสมอ

ด้วยท่าทางธรรมดาๆ แต่จริงใจว่า “ความจริงหนูเป็นเด็กสิริไหม?”

และด้วยประโยคนี้เอง ที่กระตุ้นจิตสำนึกของโตะโตะจิ้ง ให้ออยากกระทำแต่สิ่งที่ดีๆ มีประโยชน์ให้มากขึ้นและมากขึ้น

เด็กหญิงจากสถานพินิจเยาวชนแห่งหนึ่งในญี่ปุ่นหลังจากที่ได้อ่านเรื่องของ ‘โตะโตะจิ้ง เด็กหญิงข้างหน้าต่าง’ แล้ว ได้เขียนจดหมายถึงโตะโตะหรือคุโรยานางิว่า “ถ้าหนูมีแม่อย่างแม่ของโตะโตะจิ้งและมีครูอย่างคุโรโคบายาชิ หนูคงไม่ต้องมาอยู่ที่นี้”

ไม่ทราบว่าคุณความเชิงอุทธรณ์ร้องทุกข์ของเด็กหญิงที่นำส่งสารคนนี้ จะได้กระเด็นเข้าไปในหัวใจของผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นแม่ และเป็นครูอย่างไรบ้างหรือไม่หนอ

คุโรโคบายาชิ ‘ไม่วิ่งตามโลก’ และไม่สอนให้ลูกศิษย์วิ่งตามโลก เพราะการ ‘ตาม’ ไม่ต้องใช้สติปัญญาอะไรนักหนา ตรงกันข้ามมันกลับเป็นการบั่นทอนสติปัญญาและศักยภาพของมนุษย์ที่ธรรมชาติได้ให้มาอย่างน่าเสียดาย

เป้าหมายการศึกษาในยุคปัจจุบันนิยมปลูกฝังให้นักเรียนถือความสำเร็จในชีวิตเป็นสำคัญ

แต่คุโรโคบายาชิตั้งใจสอนอบรมลูกศิษย์ให้เติบโตขึ้นเป็น ‘มนุษย์’ ที่สามารถช่วยกันรังสรรค์ชีวิตและโลกให้สวยงามและอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกัน

นี่คืออุดมคติหรือเป้าหมายสูงสุดของการจัดการศึกษา และการให้การอบรมสั่งสอนของครูผู้มี ‘คุณธรรมและจริยธรรม’ อยู่ในหัวใจ

จาก จริยธรรมในวรรณกรรม
โดย อุบาสิกา คุณรัญจวน อินทรกำแหง

ร้อยอักษรเป็นมาลัยให้แม่อารมณ์

เมื่อแรกที่รู้จักแม่อารมณ์ มีชัย เมื่อหลายปีก่อน เป็นวันแรกที่รู้จักกับสุภาพสตรีสูงวัยที่ทำงานเป็นประธานมูลนิธิบ้านคุ้มครองเด็กภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช

บ้านอารมณ์ดีหลังน้อยหลังนี้ ทำหน้าที่กางปีกอบอุ้มปกป้องดูแลเด็กๆ ที่ถูกข่มขืน เด็กๆ ที่ถูกทำร้ายทารุณ และเฝ้าเพียรดูแลเด็กตั้งครรภ์โดยไม่พึงประสงค์

วันแรกที่เห็นครูอารมณ์ เป็นวันแรกที่เห็นครูเกษียณอายุราชการ ทำหน้าที่เป็นทั้งแม่ และครูให้กับเด็กสาวที่โศกเศร้าแต่ใจจนน้อยปีกอบบางที่ถูกคนใจร้ายทำลายจนขาดวิน

‘อารมณ์ มีชัย’ ไม่เพียงแต่จะเป็นแม่ หรือครูเท่านั้น แต่ยังเป็น “เสาหลัก” ให้กับวิหารหัวใจที่ว่างเปล่าของสาวน้อยที่มาจากทั่วทุกสารทิศ

สาวน้อยน่ารักน่าทะนุถนอมเหล่านั้น ถูกสาตสี่เปื้อนโคลนจากมือคนใจโหด ใหลกลายเป็นสาวน้อยไร้รอยยิ้มผู้มาพร้อมกับชีวิตอยู่ที่ใต้สองมือของแม่อารมณ์ มีชัย ช่วยเก็บกวาดชะล้างกล่อมเกลี้ยงเลี้ยงดูร่างกายและจิตใจ ให้ฟื้นกลับมาสดใสใช้ชีวิตปกติธรรมดาได้ใหม่อีกครั้งหนึ่ง

แต่วันนี้ครูอารมณ์ มีชัย ของลูกๆ ได้เดินทางจากไปสู่โลกใหม่ที่สงบสวยงาม ณ ดินแดนไกลโพ้นโน้นแล้ว ครูของเรา แม่ของพวกเขาจะดำรงชีวิตใหม่ยังแผ่นดินกว้างใหญ่ แผ่นดินที่ไร้ทุกข์เปี่ยมสุขและนิรันดร์

วันที่ครูแสนดีงามของเราได้ละทิ้งสังขารที่ถูกโรคร้ายรุมเร้า เป็นวันที่ครูจากไปพร้อมกับเรื่องเล่ามากมาย เป็นเรื่องเล่าของหญิงสาวคนหนึ่ง ซึ่งมีชีวิตทั้งชีวิตเต็มไปด้วยสีสัน และสดสวยคล้ายสายรุ้งงามที่โคนขอบฟ้า

ครูอารมณ์จากไปด้วยกายแต่ซึ้งยังอยู่ เพื่อให้อนุชนได้เรียนรู้วิถีชีวิตและความคิดของครูคนดี ที่มีจริยาเต็มไปด้วยความทรงจำอันจะถูกจดจาร และจารึกไว้ให้คนรุ่นหลังได้ศึกษาถึงบทเรียนชีวิตครูคนหนึ่งซึ่งทุ่มเททั้งกายและใจให้กับ “คนอื่น” เสมอมา... นับแต่ต้นจนวาระสุดท้ายมาเยือน

ครูอารมณ์ มีชัย วัย 64 ปี เป็นลูกสาวคนหัดแห่งเมืองนครศรีธรรมราช สมรสกับครูเจริญ มีชัย และมีบุตรชายหล่อเหลาเข้มแข็ง 3 คน

ครูสาวคนสวยสอนวิชาภาษาอังกฤษจนมีลูกศิษย์ลูกหามากมาย แม้ครูจะมาจากสังคมที่แตกต่างกับสามี แต่ครูอารมณ์ไม่เคยเก็บมาคิดเป็นอารมณ์แต่ประการใด กลับกันครูกลับคิดเห็นไปว่า โชคชะตาฟ้าลิขิต แต่เมื่อชีวิตเป็นของครู ครูจึงตกผลึกความคิดได้ว่า ลองคนเราไม่ย่อระย่อต่อชะตาชีวิต มีหรือที่อุปสรรคจะมาขัดขวางความตั้งใจในการดำรงอยู่ได้...คนสู่เท่านั้นที่จะชนะ....ครูคิดอย่างนี้ และดำรงชีวิตนั้กับสู้นับแต่นั้น

ครูทั้งสองใช้ชีวิตสมถะ และชอบช่วยเหลือผู้อื่นเสมอมา เมื่อเขาและเธอมีลูก ครูหญิงและครูชายก็มักสอนลูกๆ ว่า “ถ้าเราทำดีไม่ต้องอาย” คำสอนนี้ติดอยู่ในหัวใจของลูกชาย 3 คนตลอดมา จนพวกเขาเติบโตใหญ่ และกลายเป็นคนของมวลชนสมดังเจตนารมณ์ของผู้เป็นบิดา-มารดา นำชื่นใจ

ครูอารมณ์ใช้ชีวิตด้วยความเป็นแม่และครูทั้งตัวและหัวใจ วันหนึ่งเมื่อครูเจริญจากเธอไป เธอจึงตัดสินใจเป็นทั้งพ่อ แม่ และครูในคราวเดียวกัน...นักสู้ก็อย่างดี...ครูอารมณ์เคยยอมแพ้อะไรเสียที่ไหนกัน

และวันนั้นเองที่เธอตัดสินใจเดินออกมาจากบ้าน และทอดสายสายตากันหา “สิ่งผิดปกติ” ในสังคมเล็กๆ ที่เธออยู่ และรู้สึก สายตาธรรมะของครูอารมณ์ไม่เคยสัมผัสผ้าสวยแพรวพรรณ หรือเพชรนิลจินดา สิ่งเหล่านั้นหาได้มีค่าไฉนในสายตาของครูผู้เปี่ยมอุดมการณ์

ช่วงเวลานั้นเองที่สายตาของครูอารมณ์ผู้มากไปด้วยประสบการณ์ และความมุ่งมั่นกระทำความดี ได้นำเธอสู่โลกใบใหม่ เป็นโลกใหญ่ที่อยู่เหยง แต่ความเสียงเครื่องของโลกใบนั้นได้นำครูไปพบกับชีวิตเล็กๆ ของสาวน้อยวัยใสที่แตกย่อยยับเย็นด้วยน้ำมือมาร

ครูอารมณ์เก็บเด็กสาวโสภาก็ถูกบดขยี้ด้วยทรชนคนใจโหด ไปประคบประหมงดูแลคนแล้วคนเล่า จากวันเป็นเดือน จากเดือนเป็นปี เป็นปีแล้วปีเล่า จากคนแล้วคนเล่า และจากคนหนึ่งไปสู่อีกคน

หนึ่ง และเรื่อยไปจนกลายเป็นว่า “ครูอารมณ์” คือ สัญลักษณ์ และศูนย์กลางของความช่วยเหลือที่ไม่รู้จักเหน็ดจักเหนื่อย

ชีวิตแต่ละชีวิตก็มีชะตาชีวิตที่แตกต่างกันไป ชีวิตของครูอารมณ์กับสาวน้อยของเธอก็มีช่วงเวลาชีวิตที่อยู่คู่กันและกันด้วยความรักและความสุข เมื่อคนใดคนหนึ่งเติบโตใหญ่ นกปีกแข็งเหล่านั้นจะเดินทางไปสู่โลกกว้างที่ท้าทายความแกร่งของชีวิตใหม่ที่ได้จากครูอารมณ์ และนกน้อยรายต่อไปจะเข้ามาแทนที่พี่ๆ ที่จากจร

ตลอดเวลาหลายสิบปีมานี้ครูอารมณ์ได้ทำหน้าที่แม่พระคอยเก็บกลีบดอกไม้บัวริสุทธ์ที่ร่วงหล่นด้วยสังกมทรมานักต่อนัก เธอเก็บกลีบร่วงกราวมาประดิปะดอยปะติดปะต่อ แล้วร้อยเรียงขึ้นรูปใหม่ค้อยๆ ร้อยค้อยๆ บรรจงเรียงจาก “กลีบลาย” จึงกลายเป็น “กลีบกรวย” สวยสดหอมชื่นรื่นตาเป็นมาลัยสวยหวานปานพิสุทธ์ และงามดูน่าค้ำกลางเวหา

ดอกไม้ในมือครู จึงเป็นดอกไม้ดอกไม้ใหม่ที่เปี่ยมคุณค่า เป็นฝีมือบรรจงจัดชั้นครูที่จัดจ้านด้วยวิชาและเปี่ยมธรรม

ครูทำได้ และทำเรื่อยมา ทำงาน “ลูกสาว” ของครูส่วนใหญ่เป็นสาวงามพัศตร์พริ้มพิไล และใจ

ดีเหมือนครูอารมณ์ มีชัย ครูคนดีที่*ท่านจันทร์ จันทเสฏฐโฐ* จากสันตือโศกมักเรียกขานด้วยความนุ่มนวล ว่า “ครูอารมณ์ดี มีชัย”

ครูอารมณ์ใช้ชีวิตแม่ครูผู้เปี่ยมด้วยเมตตาสาธุธรรมมานานนับหลายสิบปี ความดีของครูเป็นที่ประจักษ์ เมื่อครูรับเด็กชายมาดูแลเพิ่มขึ้น ความดีของครูขจรไกลจนได้รับการยกย่องเป็นแม่ดีเด่น และครูดีเด่น

รางวัลแห่งความดีไม่ได้ทำให้ครูหยุดอยู่กับที่เพื่อเสพสุขแต่รางวัลได้นำครูคนดีไปสู่หนทางกว้างใหญ่ และยังมีรางวัลครูยิ่งเหนือ ยิ่งมากแรงศรัทธาครูยิ่งหนักหนา ครูทำงานหนัก ครูทำงานด้วยความรัก จนในที่สุดคนน้อยๆ ในวงรั้งของครูก็ได้รับข่าวร้ายเมื่อโรคร้ายร้ายมาเยี่ยมเยือนและไม่ยอมจากลา

หลายปีก่อนครูอารมณ์พบว่าตัวเองมีสิ่งผิดปกติในร่างกาย หมอตรวจพบเจอ “มะเร็งร้าย” ในเต้านม ครูไม่ยอมเศร้าแต่เฝ้ารักษา จนวันหนึ่งครูก็หลังน้ำตาเมื่อหมอผ่าตัดเอาเต้านมซ้ายหายไป และที่เหลือไว้คือเต้านมที่รอคอยการมาเยือนของโรคมะเร็งลาม

ครูกับมะเร็งจึงเหมือนเพื่อนใหม่ ที่ไม่มีใครยอมใคร ครูอารมณ์ลุกขึ้นสู้ด้วยข้อมูลและธรรมมะ ครูเชื่อว่า เวลาที่เหลืออยู่จะต้องวิ่งนำหน้าเอาชนะมะเร็งร้ายให้จนได้ และในที่สุดครูก็แพ้อีกหน หนนี้ครูเจ็บหนักปางตาย และสุดท้ายต้องย้ายมาอยู่ที่ “ศูนย์มะเร็งแห่งชาติ”

ครูจากบ้านมาอยู่ในศูนย์เพื่อรักษามะเร็ง ลูกๆ ของครูทำหน้าที่ดูแลน้องๆ กันต่อไป เมื่อมีคนทราบข่าว บางคนมาเยี่ยม บางคนมาร้องไห้ แต่บางคนมาพร้อมกับข่าวร้าย และที่ร้ายที่สุดไม่ใช่ข่าวมะเร็งแต่เป็นข่าว “ระบอบทักษิณจะกินเมือง”

ข่าวร้ายที่ชาติไทยจะสูญสิ้นหากไม่ตั้งรับต่อกร ทำให้ครูอารมณ์ซึ่งอารมณ์เสียกับระบอบทักษิณมานานแสนนาน ตัดสินใจเดินออกจากโรงพยาบาลและลากสังขารทรุดโทรมมา “ปราศรัย” กับพันธมิตรฯ ที่มีชวานรงค์สรรค์...เป็นการตัดสินใจทำตามใจปรารถนา

แรกเริ่มที่ทุกคนเห็นครู สาธารณชนไม่มีใครล่วงรู้ว่า ครูเป็นใคร มีแต่ลูกศิษย์ลูกหาและน้องๆ ที่เคยร่วมงานกับครูเท่านั้นที่รู้ว่า ‘แม่พระ’ ของเรากินเมืองมาจับไมค์ ร่ายปราศรัยเชือดเฉือนใจ “คนไทยทั้งแผ่นดิน” แล้ว

การปราศรัยที่กลั่นจากใจของคนเป็นแม่และครูได้จับใจพันธมิตรฯ ในเวลาไม่ช้า จนในที่สุดครูอารมณ์ที่มาเยือนเวทีพันธมิตรฯ ทุกวันก็เข้าไปอยู่ในใจของพันธมิตรฯ ทุกคน

หลายคนได้รู้แล้วว่า ครูอารมณ์มีเวลาอยู่กับพวกเราน้อยเต็มที่ และครูอารมณ์ก็รู้ว่า เวลาที่เหลืออยู่นี้นั้นครูจะอย่างไรให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับสาธารณชน

สุดท้ายครุอารมณ์ก็ร่วมสู้กับพันธมิตรฯ เคียงบ่าเคียงไหล่กับพันธมิตรฯ สังขารและโรคร้ายไม่
เป็นอุปสรรคกับครุหรือกับใคร ที่ไหนได้ใครๆ ที่เห็นฤทธิ์ครุต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า

“เวทีพันธมิตรฯ ต่อชีวิตและยึดลมหายใจของครุอารมณ์”

แต่เมื่อสิ้นเสียงกลองศึก เหล่านักรบคืนมาตุภูมิ หลังสิ้นเวทีพันธมิตรฯ แค้นบั่นทิวาราตรีผ่าน
ไปได้ไม่กี่เวลา ครุอารมณ์ที่פקพาความเป็นแม่อารมณ์ดี มีชัย ก็พาร่างกายสะบักสะบอมคืนสู่โรง
พยาบาลเพื่อรับเคมีบำบัดเป็นครั้งสุดท้าย

ครั้งนี้สำคัญมาก เพราะไม่ว่าจะดีหรือร้าย ครุคนดีของเราที่สัญญาจะใช้เวลาที่เหลืออยู่ดูพระ
อาทิตย์ขึ้นและตกด้วยรอยยิ้มเปี่ยมรักทุกวัน อย่างคนไม่กลัวความตาย

ครุตัดสินใจรอรับวาระสุดท้ายด้วยใจเข้มแข็ง ไม่มีการพุ่มพวย ไม่มีการร้องไห้ ไม่มีแม่แต่คำ
อาลัยอาวรณ์ให้เสียกิริยา และอารมณ์

แม่อารมณ์ผู้พกพาหัวใจสะอาดท่านนี้ เดินหน้าเตรียมตัวไปสู่โลกใบใหม่ ณ ดินแดนกว้างไกล
ในสัมปรายภพด้วยคำว่า “สู้ๆ พันธมิตรฯ สู้ๆ”

นาที่สุดท้ายหลังเคมีบำบัดไม่สามารถสกัดมะเร็งร้ายในร่างกายได้แล้ว เธอเงยหน้าไม่มีน้ำตา
และกล่าวลาลูกน้อยนักรบของเธอด้วยความรัก สุขภาพ และเรียบง่าย ปราศจากร่องรอยเสียอกเสียใจ
และบอกกับลูกชายว่า เรื่องเศร้าสร้อยกระร่อยกระหริบแบบนั้นไม่ใช่เรื่องของคนอย่าง อารมณ์ มีชัย

ดังนั้นเมื่อเข็มนาฬิกาบอเวลา 4 พุ่มของคืนสังัด ‘อารมณ์ มีชัย’ วัย 64 ปี จึงกล่าวอำลา
น้อมคารวะแผ่นดิน และละถันไปสู่โลกหน้าอย่างสวยงาม

เป็นคำคืนเงียบเชียบ ...คำคืนที่ไม่มีแม่แต่น้ำตา มีแต่ความอาวรณ์

เป็นคำคืนที่ไม่มีความโศก มีแต่ความทรงจำ

ความทรงจำของปัจจุบันที่เตือนเราๆ ทั้งหลายว่า ไม่มีแล้ว ‘อารมณ์ มีชัย’

สิ่งที่มี ส่วนที่เหลือคือภาพความทรงจำของสุภาพสตรีงามสง่า ที่งามพร้อมทั้งกาย และใจ

เวลาสลดหดหู่อย่างนี้ ไม่มีดอกไม้มากราบแม่ มีแต่สวนอักษรที่นำมาร้อยเรียงเป็นมาลัย

ประนมกร ก้มกราบแนบอก แม่ครุอารมณ์ มีชัย ด้วยใจการวะยั้ง

รักแม่อารมณ์เท่าหัวใจ...บ้าย บาย ลาก่อน จีบ จีบ.

โดย อัญชะลี ไพรีรัก

18 กุมภาพันธ์ 2552 15:40 น.

manager.com

รางวัลจากคุณย่า

“คุณย่าครับ วันนี้หนูมีเรื่องกับเพื่อน เขาจะต้อยหนู แต่หนูชนะ”

เด็กชายวัยห้าขวบเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นในโรงเรียน ดูท่าทางน้อยทั้งตื่นเต้น ทั้งภาคภูมิใจ พี่เคนเขาเรียกหนูว่า ‘ไอ้แพง’ หนูบอกว่าพี่เคนไม่สุภาพ เรียกว่า ‘แพง’ เฉยๆ ก็ได้ แล้วพี่เคนก็มาผลักอกหนู บอกว่า “กูจะเรียก ไอ้แพง” หนูก็บอกว่าพี่เคนหยาบคาย เขาเงื้อมือทำท่าจะชกหนูเลย”

คุณย่าฟังหลานชายอย่างตั้งใจ ‘หลานเราตัวนิดเดียว จะชกชนะรุ่นพี่ได้อย่างไร’ ลังเกตตามเนื้อตัวเด็กน้อยไม่เห็นรอยแผลแม่เท้าแมวช่วน

“พี่เคนตัวโตใหญ่ลูก”

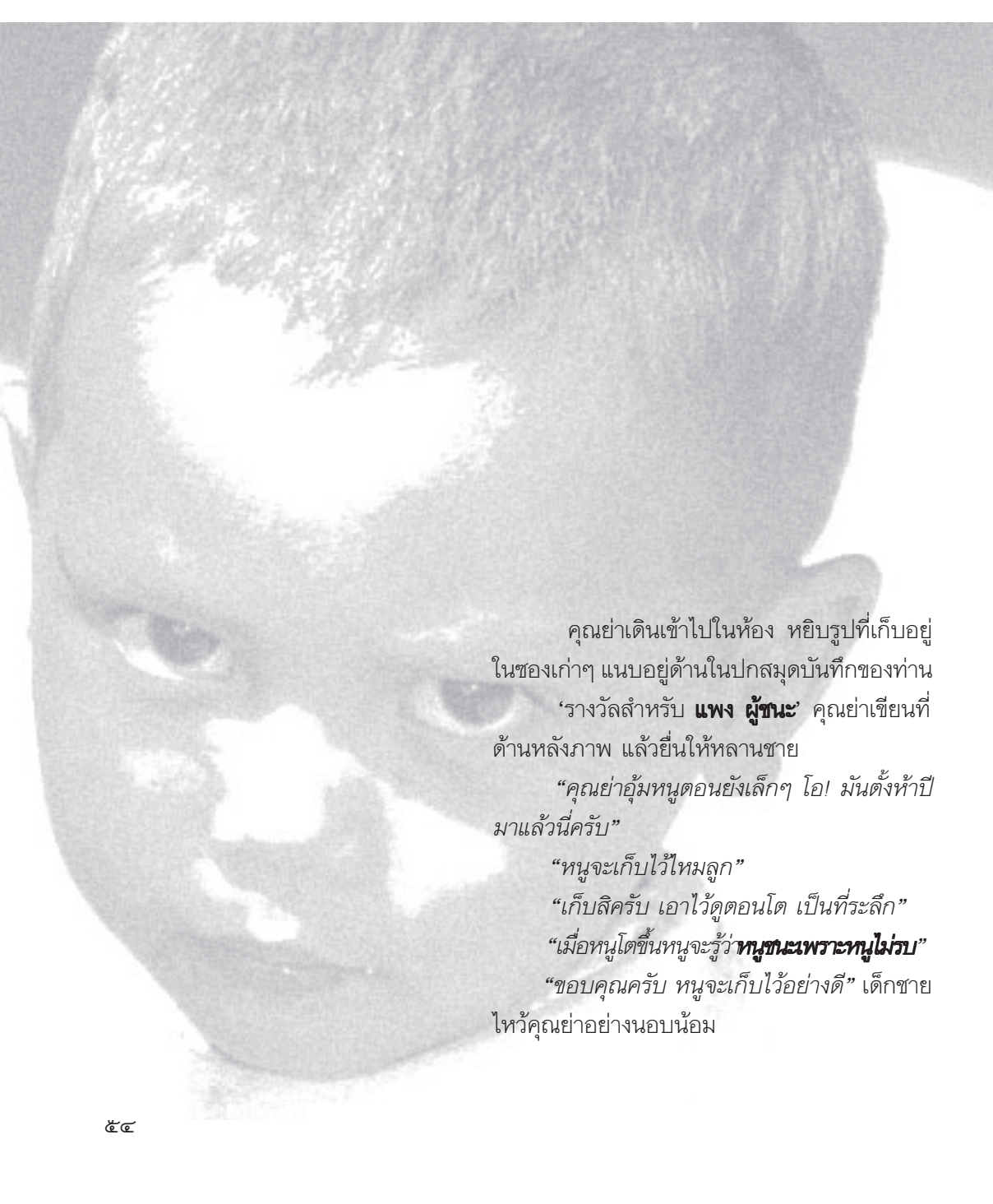
“โตครับ สูงกว่าหนูแค่นี้” เด็กชายกางนิ้วมือแสดงให้เห็นว่าคุณต่อสู้ตัวโตกว่า

“หนูชนะเพื่อนที่ตัวโตกว่า ไหมหรือเปล่า”

“จริงครับ พอพี่เคนเขากำหมัดจะต้อยหนู หนูวิ่ง วิ่งอย่างรวดเร็วเลยครับ พี่เคนตามไม่ทัน พอตีคุณครูมาเห็นเข้า พี่เคนหนีไป หนูก็เลยชนะ”

คุณย่าดึงตัวหลานชายเข้ามาอกต

“เยี่ยมมาก เดี่ยวย่าจะให้รางวัล”

คุณย่าเดินเข้าไปในห้อง หยิบรูปที่เก็บอยู่ในซองเก่าๆ แแนบอยู่ด้านในปกสมุดบันทึกของท่าน

‘รางวัลสำหรับ **แพง ผู้ชนะ**’ คุณย่าเขียนที่ด้านหลังภาพ แล้วยื่นให้หลานชาย

“คุณย่าอุ้มหนูตอนยังเล็กๆ โอ! มันตั้งห้าปีมาแล้วนี่ครับ”

“หนูจะเก็บไว้ไหมลูก”

“เก็บสิครับ เอาไว้ดูตอนโต เป็นที่ระลึก”

“เมื่อหนูโตขึ้นหนูจะรู้ว่า **หนูชนะเพราะหนูไม่เก็บ**”

“ขอขอบคุณครับ หนูจะเก็บไว้อย่างดี” เด็กชายไหว้คุณย่าอย่างนอบน้อม

น้องแพงช่วยไว้

หากใครเชื่อเรื่องวิบากกรรม ดิฉันคงจะเคยเพาะศัตรูแทนถั่วออกมาแต่ปางก่อน ชาตินี้จึงถูก ‘ลองของ’ อยู่เนืองๆ ทั้งเหนื่อย ทั้งหน่าย แต่ก็ต้องรบเพื่อศักดิ์ศรีของ ‘หญิงชาตินักรบ’ อย่างมาหยาม อย่างมาแหยม ด่ามา สอนไป ไม่สะท้าน ยังไม่เคยมีเหตุถึงตบตี แค่คิดคำตลบกลับให้สะใจก็ใช้พลังงานมากเหลือเกินแล้ว

ดิฉันมิได้พบ ‘น้องแพง’ หลานชายเป็นเวลานาน จนเมื่อปีที่แล้วได้พบกันในงานบุญที่บ้านญาติผู้ใหญ่ ดิฉันนึกถึงคำพูดที่คุณแม่ของดิฉันพูดกับหลานชายว่า ‘หนูชนะเพราะหนูไม่รบ’

ดิฉันได้ทดลองวิธีเข้าถึงชัยชนะแบบน้องแพงแล้ว ปรากฏว่าได้ผลดีทีเดียว **ไม่เหนื่อย ไม่เสียพลัง ไม่ทุกข์ใจ**

ครั้งหนึ่ง มีหญิงชาวตะวันตกที่คาดว่าเป็นโรคจิตส่งอีเมลล์มาด่าทอ ทำทนาย ดิฉันอ่านแล้วก็ลบทิ้ง ส่งมาสามครั้งก็ลบทิ้งทั้งสามครั้ง ไม่ได้ตอบ ต่อมาแทบจะไม่เสียเวลาอ่าน

ล่าสุด มีหญิงคนหนึ่งเคยรู้จักกันดี จู่ๆ ก็ส่งข้อความด่ามาทางโทรศัพท์มือถือด้วยข้อหา ‘ฝึกใฝ่พันธมิตรฯ’ สุดจะอธิบายเหตุผล อารมณ์คลุ้มคลั่งของเธอเดือดระอุ เนื่องจากเสียผลประโยชน์ด้านเศรษฐกิจเมื่อสนามบินถูกปิด สามีของเธอซึ่งเป็นมัคคุเทศน์ต้องลำบาก ดิฉันกลายเป็นเป้าหมายต่างๆ ที่เธอด่าผิดคน แต่ดิฉันก็มีได้ตอบโต้ต่างๆ ที่การคิดคำที่แสบเผ็ดสวนกลับไม่ใช่เรื่องยาก แต่เพราะ ‘น้องแพงช่วยไว้’ ดิฉันจึงประหยัดค่าส่งข้อความ (ค่าบริการครั้งละ ๓ บาท) และมีความสุขเป็นปกติ ทุกครั้งที่ ‘ประเด็นร้อน’ เข้ามา คาถา ‘น้องแพง สรรพัง คัจฉามิ’ ช่วยได้ดีทีเดียว

โคลกกรรมของคุณย่า ‘หนูชนะเพราะหนูไม่รบ’ ขอมอบแต่สตรีทั้งหลายเพื่อนำไปใช้ตาม **ควรแก่กาลละ เป็นของขวัญเนื่องในวันสตรีสากลปีนี้ ๘ มีนาคม ๒๕๕๒**

และไม่สงวนลิขสิทธิ์หากชายใดจะนำไปใช้

ถ้อยคำสริมงคล
สุวิ

ว่องไวอย่าชักช้า...

ความเจริญก้าวหน้าของชีวิตใช้คุณธรรมหลายข้อ ชับเคลื่อนนำพาให้ชีวิตสว่างไสว

‘ความรวดเร็ว’ เป็นคุณธรรมอีกข้อที่น่าสนใจ
ธุรกิจที่ประสบความสำเร็จ ชะงักงันที่การบริการ... สะดวกและรวดเร็ว

ใครเร็วกว่า ก็มีโอกาasเป็นผู้ชนะ

อืดอืดรอบตัว ขบวนการมากมาย ชักช้า อืดอาด ยืดขาด แต่ก็ทนกันอยู่ได้ ไม่คิดแก้ไข ไม่คิดพัฒนา !

ปรัชญาชีวิตของขงจื้อ “จงปฏิบัติกับเพื่อนบ้าน เหมือนกับที่ท่านต้องการให้เพื่อนบ้านปฏิบัติต่อท่าน”

ความต้องการของเราก็เฉกเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ
ใจเขา ใจเรา...

คิดแค่นี้ หลายคนสว่างโล่ง ค้นหาเส้นทางธุรกิจได้มากมาย
คุณภาพคู่กับความเร็ว !

เราชมกัน ‘รวดเร็วปานกามนิตหนุ่ม’

นี่คือการทำงานที่ลุล่วง ที่ใช้เวลาไม่นาน และเป็นที่พอใจของลูกค้า
ขบวนการยุติธรรม ของตำรวจ ของศาล ยิ่งชักช้า ก็ยิ่งเสียศูนย์

ความซัดซาดึงประเทศชาติตกต่ำ น่าใจหาย

‘เร็วขึ้นอีก’ ทำอะไรอย่าเฉื่อย

‘ทำอะไรให้เสร็จเร็วขึ้น’ เป็นคุณภาพของชีวิตเป็นศักยภาพที่น่าชื่นชม

ประเทศด้อยพัฒนา อะไรๆ ก็ช้าไปหมด

คนที่ด้อยคุณค่า ก็มักจะอ้ออาด เฉื่อยชา

สร้างชีวิตใหม่ ให้สอใสซาบซ่า อย่าทำอะไรคั่งค้าง และทำทุกอย่างให้ว่องไว !

‘ว่องไวอย่างซักซ้า’ เตือนตน เพราะเป็นการจุดชนวนให้ชีวิตตื่นตัว

เป็นบทที่ ๑ ของความก้าวหน้า และเป็นความซาบซึ้งของคนรอบข้าง

‘ว่องไวอย่างซักซ้า’ ๑ วัน มี ๒๔ ชั่วโมง เสร็จเร็วขึ้น จะได้มีงานใหม่

เป็นความเก่งของเราที่จะพัฒนา

มีคำขอบคุณหลังไหลจากทั่วทิศ

อยู่บนโต๊ะกี่วัน งานชิ้นนี้ ? ไม่อายเลยใช่ไหม ที่ปล่อยให้งานคั่งค้าง ?

ไม่เคยเห็นใจใครเลยหรือที่ทำงานผ่านไปวันๆ โดยไม่แคร์ว่าจะเสร็จเมื่อไหร่

‘ว่องไวอย่างซักซ้า’ เตือนตน เตือนใจ

เป็นบุญของชีวิต

เป็นสุขของผู้รับบริการ

เป็นการพัฒนาของประเทศ

อันಿಸงส์มากมาขนาดนี้ จะเฉื่อยชาเมินเฉยได้อย่างไร

ยังไม่ตาย ก็ยังไม่สาย

กิจกรรม กิจการงาน ต้องกระฉับกระเฉง

‘ว่องไวอย่างซักซ้า !’

เวตาทั่วทั้งแผ่นดิน จะแซ่ร้องสาธุ !

ข้อ ประมาณปีสองปีที่ผ่านมา มีหนังสือเกี่ยวกับพลังจิตหรือกฎของแรงดึงดูดออกมามากมาย ส่วนใหญ่จะมีเนื้อหาล้ายๆกัน คือพูดถึงเรื่องความสำเร็จที่หาเกิดได้โดยจิตที่มุ่งมั่น เป็นพลังแห่งความคิด สรุปคร่าวๆได้ว่า ทุก

คนเป็นแม่เหล็กที่ทรงพลังในจักรวาลเพราะมีพลังดึงดูดอยู่ในตัว พลังดึงดูดนี้สามารถแปลงให้ความคิดมีพลังมากขึ้น ! ถ้าคุณต้องการประสบผลสำเร็จในชีวิต ต้องการมีรถ มีบ้าน ฯลฯ คุณสามารถทำให้ความฝันเป็นจริงได้ด้วยการใช้พลังจิตของคุณสร้างความคิดจดจ่อกับสิ่งนั้น จากนั้นก็รอดูผลสำเร็จ

หนังสือประเภทนี้มีแนวการเขียนคล้ายๆกัน บางเล่มแปลมาจากภาษาอังกฤษ บางเล่มเขียนโดยคนไทย ซึ่งอ้างถึงประสบการณ์ส่วนตัวหรือผ่านการอบรมเกี่ยวกับพลังจิตนี้ด้วยตัวเอง ทุกเล่มอ้างทฤษฎีเดียวกันนี้ว่าเป็นความลับของจักรวาล ทุกเล่ม

เขียนโดยผู้ประสบผลสำเร็จหรือพูดคุยกับผู้ที่ประสบผลสำเร็จแล้ว ทั้งในหน้าที่การงานและครอบครัวที่มั่งคั่ง อบอุ่น อันเป็นแรงจูงใจให้คนอ่านเกิดความรู้สึกลอยตาม เชื่อถือ เพราะมาจากปากคำของผู้ประสบความสำเร็จเอง ผู้ซึ่งประกาศว่านี่เป็นการเปลี่ยนแปลงชีวิตที่เขาต้องการ คนอ่านรู้สึกเหมือน

พลังคิด... เนรมิตได้จริงหรือ ?

พาตะวัน

ตัวเองได้ค้นพบลัทธิใหม่ และพร้อมที่จะกระทำตามทุกอย่างแม้กระทั่งการเข้าร่วมอบรมพิเศษซึ่งต้องเสียค่าอบรมแต่ละครั้งอย่างน้อยประมาณ ๓,๐๐๐ บาท !

จุดเด่นของเรื่องที่กำลังพูดถึงเหมือนกันคือ 'ทุกอย่างที่คุณร้องขอ คุณจะได้รับสิ่งนั้น' เป็นการอธิบายถึงพลังจิตที่เข้มข้น โดยใช้กฎแห่งการดึงดูด เพียงแค่จินตนาการแล้วสร้างความรู้สึกรู้สึกเข้าไปสัมผัสเสมือนว่ามันเกิดขึ้นแล้ว Think + Feel = Attract ก็จะเป็นผลสำเร็จ ?? (ฟังดูเหมือนฝันกลางวันใหม่ !) สามารถนำไปใช้กับทุกเรื่องที่คุณปรารถนา การค้า การลงทุน ความร่ำรวย บ้านใหม่ รถใหม่ ฯลฯ มีการยกตัวอย่างผู้ได้รับความสำเร็จหลายคน ทุกคนเป็นผู้อยู่ในวงการธุรกิจหรือครูอาจารย์ที่

เขียนหนังสือขาย ! แต่สาเหตุที่ผู้เขียนรู้สึกไร้ค่ามูใจก็คือ มีกรกล่าวอ้างว่าเป็นแนวคิดปฏิบัติคล้ายเชิงพุทธ บางท่านอ้างว่าเป็นธรรมะแนวตะวันตกที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้กับชีวิตประจำวันได้ โดยมีวิชาพุทธช่วย ! *สงสัยก็แต่ว่าตรงไหนที่วิชาพุทธเขียนว่าทุกคนมีสิทธิ์ที่จะมีความอยากมากขึ้น ?!*

ในข้อปฏิบัติต่างๆ มีข้อห้ามข้อแม้ อย่างเช่น ห้ามอ่านหนังสือพิมพ์หรือฟังข่าวที่ทำให้เกิดความรำคาญ ข่าวดีซึ่งวิ้งราว ฆ่ากัน อาชญากรรมทั้งหลายที่สร้างความสลดหดหู่ ฯลฯ ห้ามอ่านเด็ดขาด เพราะจะกระเทือนหรือกระทบคลื่นสมอง ทำให้รบกวนความคิดความฝันทั้งหลายที่ตั้งไว้ คือยอมปิดกั้นตัวเองจากข่าวสาร (ยอมโง่เพราะต้องการรวยก่อน รวยเมื่อไหร่จะเอาเงินไปทำบุญ !)

ห้ามคิดในทางลบ หรือมีข้อแม้ในการคิด คืออยากได้รถก็คิดว่าฉันอยากได้รถ ห้ามคิดว่า

ถ้ามีรถก็ดีนะ อะไรทำนองนี้ เพราะยังเป็นความคิดที่ลบ อีกตัวอย่างหนึ่ง...(ถ้าคุณยังงไม่พอ) สมมุติคุณกำลังเดินทางไปทำงาน แต่เกรงว่าจะไปไม่ทัน คุณก็กลัวแต่ว่าจะไปทำงานสาย เผื่อคิดแต่ว่ากลัวจะไปทำงานสาย พลังความคิดของคุณก็เลยทำให้คุณไปสายจริงๆ ? ดังนั้นต้องคิดว่า ฉันจะไปทันๆ...นี่ หนังสือเขาว่าอย่างนี้

ทุกวันนี้ผู้เขียนพยายามเดินตามรอยพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ให้กินน้อย ใช้น้อย หรืออยู่อย่างคนจน (โฆหารของสมณะโพธิรักษ์ คนจนอาริยะ-จนอย่างพอเพียง) ถ้าผู้เขียนเกิดเมื่อชีวิตแบบนี้ขึ้นมา อยากกลับไปใช้ชีวิตที่เราเคยมี - เคยเป็นเหมือนแต่ก่อน โดยการให้ทฤษฎีพลังจิตนี้ครุ่นคิดว่า ‘ฉันไม่ยากล้วย ฉันไม่ยากล้วย’ ความคิดที่เป็นลบนี้จะทำให้ผู้เขียนรวยขึ้นได้ใหม่น่า...? (หรือจะให้คิด positive ก็ได้ ‘ฉันจะรวย ๆๆๆ’ แล้วไงล่ะ!)

กลับมาดูโลกแห่งความเป็นจริงกันบ้าง กรุงเทพฯรถติดเป็นตังเม คุณคิดจะไปที่ไหนจะถูกเตือนเสมอว่า ให้เผื่อเวลาด้วย ที่นี้บังเอิญคุณเรียนรู้เกี่ยวกับพลังจิตนี้มา เราก็ไม่ต้องกลัวแล้วใช้ใหม่เพราะเราจะพยายามเพ่งพลังจิตให้ฝารถติดอย่างน่าสยดสยองนี้ไปให้ได้ คิดตลอดเวลาว่า ‘ฉันไปทันเวลา ๆๆๆ’ ถ้าผู้

ใช้ถนนในกรุงเทพฯ รู้ถึงความลับนี้ ไม่ต้องทุกคนหรอก แค่ครั้งเดียว ปัญหาที่ทุกคนบนก็จะหมดไป คนมากกว่าครึ่งก็จะไม่ทำงานสาย คนมากกว่าครึ่งก็จะไม่พลาดการนัดหมาย เราก็ไม่ต้องออกจากบ้านก่อนเวลา เพราะไม่มี ความจำเป็นอีกต่อไป กรุงเทพฯ จะเป็นเมืองสวรรค์อย่างแท้จริง

เราลองมาตั้งคำถามง่ายๆสัก ๓ ข้อ ก่อนที่จะสรุปว่าคุณสมควรเชื่อหรือไม่เชื่อ เพราะพระพุทธเจ้าก็ตรัสบอกสาวกของพระองค์ว่าอย่าเชื่ออะไรง่ายๆ แม้ผู้พูดจะเป็นครูของท่านเอง

๑. จริงหรือไม่...ถ้าคุณมีแต่ความคิดบวกตลอดเวลา คุณจะประสบผลสำเร็จ ? แล้วถ้าไม่สำเร็จ ก็แปลว่าคุณยังมีความเชื่อไม่มากพอ ! นี่ตรงกับทฤษฎีที่พิสูจน์ไม่ได้หรือเปล่า (Unfalsifiable)*

๒. ถูกต้องตามหลักศีลธรรมหรือไม่ การที่คุณไม่ยอมรับรู้ว่าข่าวสารทั้งหลาย เพราะเกรงจะมาทำให้ความคิดคุณสั้นคลอน คุณยอมปิดหูปิดตา ไม่ยอมรับรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับ

*Unfalsifiability คือ การพิสูจน์ไม่ได้ว่าเป็นความคิดหรือไม่ถูกต้อง คำตรงกันข้ามคือ Falsifiability (หรือ refutability) - Wikipedia

โลกใบนี้ไม่สนว่าประเทศเพื่อนบ้าน(พม่า)ผู้คนกำลังล้มตายไปเรื่อยๆ เพราะความอดอยากจากผลกระทบของอุบัติภัยธรรมชาติ และจู่ๆ รัฐบาลทหารก็ย้ายเมืองหลวงไปอยู่ที่ๆ คนจนไม่มีสิทธิไป หรือประเทศเราเปลี่ยนนายกฯ มากี่คนแล้ว คราวหน้าอาจจะได้นายกฯ สีนํ้าเงินหรือเปล่านั้น

ฟังดูเหมือนว่า ความสำเร็จส่วนบุคคลมีความสำคัญมากกว่าความรู้สึทางด้านศีลธรรม เพราะสิ่งที่กำลังเสนอต่อคนอ่านคืออำนาจที่ทุกคนขาดและต้องการ จะมีอะไรที่สามารถทำให้คนหลงใหลได้มากกว่านี้ ผลตอบแทนที่ได้รับ (คิดว่) คู่้มากโดยไม่ต้องลงทุนอะไรเลย (แต่ที่เห็นชัดๆ คือ ยอดขายหนังสือพุ่งขึ้นเรื่อยๆ)

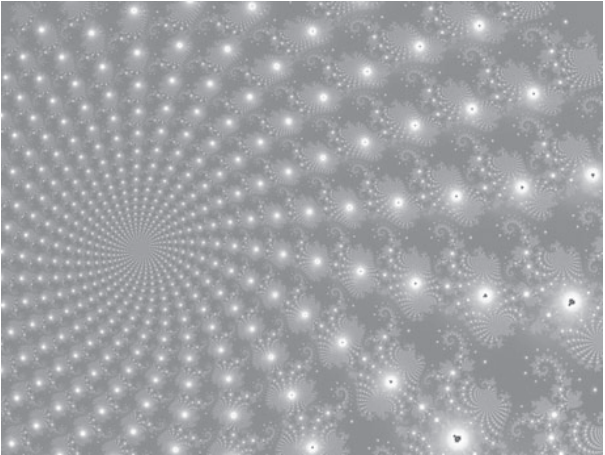
๓. เป็นความฉลาดพอหรือไม่ที่ถวิลหาสิ่งที่ตนอยากได้ และเมื่อได้มาแล้วจะเป็นภาระหรือเปล่านั้น จะทุกข์มากกว่าเดิมไหม เพราะอยากได้เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ใน Miracle of Quantum วอลเลส ดี วอลเลส กล่าวว่า “ไม่ใช่เรื่องเสียหายอะไรที่ต้องการเป็นคนร่ำรวย ความปรารถนาที่จะรวยจะทำให้ร่ำรวยยิ่งขึ้น มีความพร้อมมากขึ้น และมีชีวิตสมบูรณ์แบบมากขึ้น และนั่นคือสิ่งที่มีค่าสำหรับชีวิต” ซึ่งตรงกันข้ามกับคำสอนในพุทธศาสนาที่ว่า ถ้าไม่

มีความต้องการมาก ก็ไม่เจ็บมาก

ในหนังสือที่ชื่อว่า ‘พลังเนรมิต’ ช่วงหนึ่งเขียนไว้ว่า

ในโลกลนี้ไม่มีใครโชคดีหรือโชคร้าย เราสามารถกำหนดโชคชะตาตัวเองได้ หากรู้จักวิธีควบคุมพลังดึงดูดให้ทำงานในเรื่องที่เราต้องการ แล้วคุณจะพบว่า ไม่ใช่เรื่องซับซ้อนอะไรเลย...

หมายความว่าอย่างไร รู้จักวิธีควบคุมพลังดึงดูด นี่เป็นการดีที่ทั้งคำสอนในพุทธศาสนาโดยสิ้นเชิง เพราะตามหลักพุทธะนั้น ‘ผลอันเกิดจากเหตุ’ หรือ หลักอิทัปปัจจยตา ก็อบทสรุปของสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสุริยจักรวาลนี้ หรือศัพท์ง่ายๆ เรียกว่า ‘กรรม’ และ ‘วิบาก’ ไม่ต้องมาพูดถึงหลักธรรมะใดๆ ให้ยุ่งยากหรือสับสน กรรม คือการกระทำ วิบาก คือผลของการกระทำ สมณะโพธิรักษ์เปรียบว่า กรรมยิ่งใหญ่กว่าพระเจ้า คุณทำกรรมไว้แต่มาระลึกได้ว่าเป็นสิ่งไม่ดี ไม่ถูกต้อง ก็พยายามปรับกรรมของตัวเองด้วยการทำดีให้มากขึ้น คุณก็จะได้รับผลตอบแทนที่ดี แต่ไม่ได้หมายความว่ากรรมเลวที่คุณกระทำจะถูกลบหายไป พระพุทธเจ้าเองก็ตรัสบ่อยๆ ถึงอดีตชาติที่ท่านเคยทำไว้ และสิ่งเหล่านั้นกลับมาเอาคืนจากท่านอย่างไรบ้าง

มโนบุพพัช คุมมา มโนเสฏฐา มโน
มยา แปลว่า ธรรมทั้งหลายมีใจเป็นใหญ่ มี
ใจเป็นหัวหน้า ทุกสิ่งทุกอย่างสำเร็จได้ด้วยใจ
ไม่ใช่การเพ่งพลังจิตให้สิ่งต่างๆ เกิดขึ้นตามที่
ตัวเองต้องการ ศาสตร์เหล่านี้มีมานาน
ก่อนพระเยซูเกิด วนไปเวียนมา เขียนเป็น
หนังสือไม่รู้กี่ยุคสมัย เพิ่งจะมาขายดีก็ช่วงนี้
เพราะอ้างว่าเป็นศาสตร์ของคนรุ่นใหม่ เหมือน
ชายโทโลจี (Scientology) ที่มักจะอวดอ้าง
ถึงความสำเร็จของคนที่เป็นสมาชิก โดยเลือก
เฉพาะคนที่ชื่อเสียงโด่งดัง เช่น *ทอม ครูส* หรือ
จอห์น ทราวโวลต์ แล้วอีกที่ร้อยคนที่ต้องฆ่าตัว
ตายไปเพราะผิดหวังหรือบริจาคเงินจนหมดตัว
ไม่มีการพาดพิงถึง ดังที่กล่าวไว้ใน Time

magazine เมื่อสิบกว่าปีมาแล้ว
ทำใหม่ๆ สิ่งเหล่านี้จึงเกิดความนิยม
ขึ้นมา เป็นไปได้ใหม่ที่ทุกคนต้องการเติมเต็ม
ความหวังและช่องว่างที่หายไป เป็นความ
หวังที่ทุกคนคิดว่าเป็นไปได้ เพราะทำให้จิตใจ
ของตัวเองดีขึ้น แต่หลายๆ คนลืมไปว่าเราได้
เปรียบชาวตะวันตกอยู่อย่างหนึ่ง คือ การได้
อยู่ได้ร่มเงาของศาสนาพุทธ ลืมคำสอนพื้นฐานที่
ว่า ‘อตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ คนเป็นที่พึ่งของ
ตนไปได้อย่างไร’ เราจะมีบ้าน มีรถได้ ก็
เพราะเราชวนขายทำงานหนัก รู้จักเก็บออม
ไม่ใช่แค่เน้นฝันเท่านั้น

การคิดดี สร้างสรร ก็เป็นลักษณะของการ
เป็นพุทธะ คือ เบิกบาน แจ่มใส ร่าเริง มี
สัมมาทิฐิ สร้างความเจริญให้แก่จิตวิญญาณ
ถือศีล ๕ เป็นกิจวัตร เท่านั้นที่สร้างความเป็น
มงคลให้ตัวเองแล้ว ถ้าใช้ทฤษฎีพลังจิตได้
สำนึกดังที่กล่าวในหนังสือต่างๆ โดยมองข้าม
ความเป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานไป มุ่งมั่นแต่จะ
สมหวังในสิ่งที่ต้องการ ชาวพม่าที่ประสบภัย
จากได้ผู้สนับสนุนจิตสงสมหวังในการมีบ้านใหม่ ที่
นอนใหม่ไปแล้วเพราะคงเป็นสิ่งเดียวที่พวกเขา
คิดถึงอยู่ในขณะนี้หรือชาวปาเลสไตน์คงสามารถ
ครอบครองเข้ที่แบ่งกันได้ทั้งหมด ไม่ต้องถูก
อิสราเอลถล่มอยู่บ่อยๆ

คนเราจะประสบผลสำเร็จหรือไม่ก็ตามอยู่ที่เหตุปัจจัยหลายอย่าง เราได้ยินแต่ผู้ที่ม่ีครบพร้อมแล้วออกมาบอกว่า “นี่ไง ...เพราะผมทำตามสูตรนี้ ผมจึงประสบความสำเร็จในชีวิต” แต่เราไม่เคยได้ยินผู้ที่กำลังกระทำ หรือพยายามแล้วแต่ไม่สำเร็จ หรือไม่ก็ล้มไปแล้วว่าซื้อหนังสือหมดไปเป็นพันเป็นหมื่น แต่ตอนนี้เบื่อแล้วซะ หยุดเอาไว้ก่อน

หนังสือแนวนี้ออกมาหลายเวอร์ชัน และขายดีเป็นเทน้ำเทท่า ผู้เขียนเองถูกเพื่อน(ผู้หวังดี) บังคับให้ซื้อหนึ่งเล่ม จากนั้นเพื่อนก็ให้มาอ่านอีกสองเล่ม เพราะเห็นว่าผู้เขียนยังไม่ค่อย ‘อิน’ เท่าไหร่ในการอ่านเล่มแรก ยิ่งอ่านไปก็ยิ่งมั่นใจมากยิ่งขึ้นว่า พลังพุทธเป็นพลังเดียวที่เราจะยึดเป็นสรณะ ไม่มีพลังอื่นใดแล้วที่จะให้เรามีความสุขได้มากกว่าที่เป็นอยู่ !!!

ขอโทษเพื่อน ! ขออนุญาตสาธยายให้นายรับรู้ถึงความในใจเราผ่านตัวหนังสือเถอะ เพราะชีวิตที่เร่งด่วนของนายทำให้เราทั้งคู่ไม่มีโอกาสจุจกาวีปัสสนาเหมือนเมื่อก่อน

๘ มีนาคม
วันสตรีทั่วโลก

สตรีทั่วโลกดี !!!

Bangkok Post Sunday March 8 2009

You've got mail

ทิวไรแส

No virus found in this incoming message

Checked by Gu-Eng

From : pong_ka@hotmail.com

To : tawanraisaeng@live.co.uk

Forward : Anyone for hand bags?

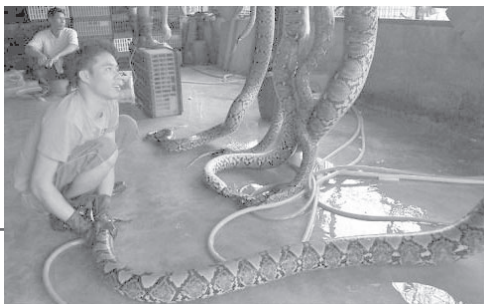
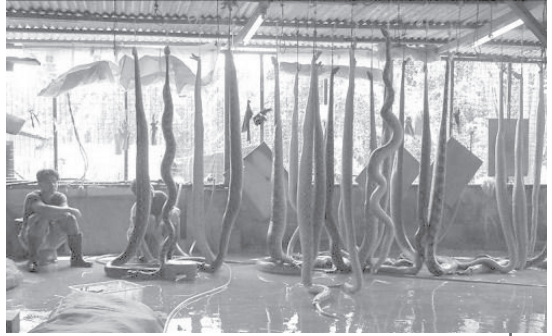
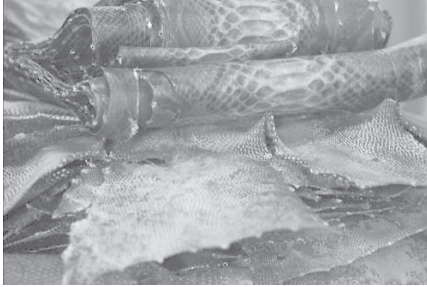
Subject : Lifes for bags !

ชีวิตเพื่อกระเป๋า...สำหรับผู้มีรสนิยมแพง !

You've got mail

No virus found in this incoming message Checked by Gu-Eng

ส่งขายในรูปแบบของแบรนด์เนมต่างๆ
...ตามห้างสรรพสินค้าทั่วโลก !

วันนี้ คุณส่งแม่ค้า ให้กับคนรอบข้างบ้างหรือยัง ?

ขอเชิญชวนเพื่อน ๆ ชาว E-mail ทุกท่าน

ร่วมทำความดีถวายแด่ในหลวงพระราชาผู้ทรงธรรมแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ

From: tienkhai@hotmail.com

Subject: FW: เรื่องดีมีไว้แบ่งปัน

1. ความเพียร

การสร้างสรรค์ตนเอง การสร้างบ้านเมืองก็ตาม มิใช่สร้างในวันเดียว ต้องใช้เวลา ต้องใช้ความเพียร ต้องใช้ความอดทน เสียสละ แต่สำคัญที่สุดคือความอดทน คือไม่ย่อท้อ ไม่ย่อท้อในสิ่งที่ตั้งใจ สิ่งที่ตั้งใจนั้นทำมันน่าเบื่อ บางทีเหมือนว่าไม่ได้ผลไม่ดัง คือดู มันควรทำดีนี้ แต่ขอรับรองว่าการทำให้ดีควรต้องมีความอดทน เวลาข้างหน้าจะเห็นผลแน่นอนในความอดทนของตนเอง

พระบรมราชาบาท พระราชทานแก่นักเรียน นักศึกษา ครู และอาจารย์
ในโอกาสเข้าเฝ้าฯ

วันที่ 27 ตุลาคม 2516

2. ความพอดี

ในการสร้างตัวสร้างฐานะนั้นจะต้องถือหลักค่อยเป็นค่อยไป ด้วยความรอบคอบ ระมัดระวังและความพอเหมาะพอดี ไม่ทำเกินฐานะและกำลัง หรือทำด้วยความเร่งรีบ เมื่อมีพื้นฐานแน่นหนารองรับพร้อมแล้ว จึงค่อยสร้างค่อยเสริมความเจริญก้าวหน้าในระดับสูงขึ้น ตามต่อกันไปเป็นลำดับ ผลที่เกิดขึ้นจึงจะแน่นอน มีหลักเกณฑ์ เป็นประโยชน์แท้และยั่งยืน

พระบรมราชาโฆวาท ในพิธีพระราชทานปริญญาบัตรของมหาวิทยาลัยขอนแก่น

วันที่ 18 ธันวาคม 2540

3. ความรู้ตน

เด็กๆ ทำอะไรต้องหัดให้รู้ตัว การรู้ตัวอยู่เสมอมจะทำให้เป็นคนมีระเบียบ และคนที่ระเบียบดีแล้วจะสามารถเล่าเรียนและทำการงานต่างๆ ได้โดยถูกต้อง รวดเร็ว จะเป็นคนที่จะสร้างความสำเร็จและความเจริญให้แก่ตนเองและส่วนรวมในอนาคตได้อย่างแน่นอน

พระบรมราชาโฆวาท พระราชทานลงพิมพ์ ในหนังสือวันเด็ก ประจำปี 2521

4. คนเราจะต้องรับและจะต้องให้

คนเราจะเอาแต่ได้ไม่ได้ คนเราจะต้องรับและจะต้องให้ หมายความว่าต่อไปและเดี๋ยวนี้ด้วย เมื่อรับสิ่งของใดมา ก็จะต้องพยายามให้ ในการให้นั้น ให้ได้โดยพยายามที่จะสร้างความสามัคคีให้หมู่คณะและในชาติ ทำให้หมู่คณะและชาติประชาชนทั้งหลายมีความไว้ใจซึ่งกันและกันได้ ช่วยที่ไหนได้ก็ช่วย ด้วยจิตใจที่เผื่อแผ่โดยแท้

พระบรมราชาโฆวาท พระราชทานแก่นักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น วันที่ 20 เมษายน 2521

5. อ่อนโยนแต่ไม่อ่อนแอ

ในวงสังคมนั้นเล่า ท่านจะต้องรักษามารยาทอันดีงามสำหรับสุภาพชน รู้จักสัมมาคารวะ ไม่แข็งกระด้าง มีความอ่อนโยนแต่ไม่อ่อนแอ พร้อมจะเสียสละประโยชน์ส่วนตัวเพื่อส่วนรวม

พระบรมราชาโฆวาท ในพิธีพระราชทานปริญญาบัตรของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วันที่ 25 มิถุนายน 2496

6. พุดจริง ทำจริง

ผู้หนักแน่นในสัจจะ พุดอย่างไรทำอย่างนั้น จึงได้รับความสำเร็จ พร้อมทั้งความศรัทธาเชื่อถือและ

ความยกย่องสรรเสริญจากคนทุกฝ่าย การพูดแล้วทำ คือ พูดจริง ทำจริง จึงเป็นปัจจัยสำคัญในการส่งเสริมเกียรติคุณของบุคคลให้เด่นชัด และสร้างเสริมความดี ความเจริญให้เกิดขึ้นทั้งแก่บุคคลและส่วนรวม

พระบรมราโชวาท ในพิธีพระราชทานปริญญาบัตรของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
วันที่ 10 กรกฎาคม 2540

7. หนังสือเป็นอมลین

หนังสือเป็นการสะสมความรู้และทุกสิ่งทุกอย่างที่มนุษย์ได้สร้างมา! ทำมา คิดมา แต่โบราณกาลจนทุกวันนี้ หนังสือจึงเป็นสิ่งสำคัญ เป็นคล้ายๆ ธนาคารความรู้และเป็นอมลین เป็นสิ่งที่จะทำให้มนุษย์ก้าวหน้าได้โดยแท้

พระบรมราโชวาท พระราชทานแก่คณะสมาชิกห้องสมุดทั่วประเทศ ในโอกาสที่เข้าเฝ้าทูลละอองธุลีพระบาท วันที่ 25 พฤศจิกายน 2514

8. ความซื่อสัตย์

ความซื่อสัตย์สุจริตเป็นพื้นฐานของความดีทุกอย่าง เด็กๆ จึงต้องฝึกฝนอบรมให้เกิดมีขึ้นในตนเอง เพื่อจักได้เติบโตขึ้นเป็นคนดีมีประโยชน์ และมีชีวิตที่สะอาด ที่เจริญมั่นคง

พระบรมราโชวาท พระราชทานเพื่อเชิญลงพิมพ์ในหนังสือวันเด็ก ปีพุทธศักราช 2531

9. การเอาชนะใจตน

ในการดำเนินชีวิตของเรา เราต้องข่มใจไม่กระทำสิ่งใดๆ ที่เรารู้สึกด้วยใจจริงว่าชั่วว่าเสื่อม เราต้องฝืนต้องต้านความคิดและความประพฤติทุกอย่างที่รู้สึกว่าขัดกับธรรมะ เราต้องกล้าและบากบั่นที่จะกระทำสิ่งที่เราทราบว่าเป็นความดี เป็นความถูกต้อง และเป็นธรรม ถ้าเราร่วมกันทำเช่นนี้ให้ได้จริงๆ ให้ผลของความดีบังเกิดมากขึ้นๆ ก็จะช่วยค้ำจุนส่วนรวมไว้มิให้เสื่อมลงไป และจะช่วยให้ฟื้นคืนดีขึ้นได้เป็นลำดับ

พระราชดำรัส พระราชทานเพื่อเชิญไปอ่าน ในพิธีเปิดการประชุม

สิ่งดี ๆ คงไม่เกิดขึ้น หากเราไม่ลงมือทำอะไรดี ๆ หรือเพียงรอรับแต่สิ่งดี ๆ จากผู้คนรอบข้าง... สังคมดีได้ เพราะคนไทยรู้จักสามัคคี

เรื่องของพ่อแม่อีก
สุปรีย์ รักนวัค

ลูกรัก

‘น้องภู’ เกิดในครอบครัวที่จะเรียกว่า ‘อ้าย ญาติเยอะ’ ได้เลย ไหนจะมีปู่ย่า และยายที่ยังแข็งแรง กระชุ่มกระชวยกว่า คนวัยเดียวกันแล้ว ยังมีลุงป้าหน้าอาซึ่งยัง อยู่ในวัยหนุ่มสาวหลายคน ล้อมหน้าล้อม หลังอีกด้วย

พ่อของน้องภูเป็นลูกคนเล็กของ ครอบครัวที่มีพี่น้องถึง ๗ คน ส่วนแม่ของ ภูเป็นลูกคนที่ ๓ ในจำนวนพี่น้อง ๔ คน ตอนน้องภูเกิดจึงมีพี่ๆ รออยู่แล้วเกือบ ๑๐ คน ที่เดียว น่าอบอุ่นไหมล่ะ

น้องภูเป็นเด็กที่ใครเห็นแล้วจะผ่านไปเฉยๆ ไม่ได้เด็ดขาด ต้องหยุดทักทายกับเธอก่อน เพราะนอกจากใบหน้าที่มีรอยยิ้มและดวงตากลมโตดำชัลบ ที่มักมองคนนี่คนนั้นด้วยความสนใจ เปล่งประกายแห่งความเป็นมิตรแล้ว เธอลี้นง่าย ไม่ซุกซนจนจับตัวไม่ติด เมื่อมีของเล่นสนุกใจ เธอจะอยู่สงบเล่นกับสิ่งนั้นได้นานทีเดียว ไม่ร้องไห้โยเย จะมีบ้างก็ตอนหิวที่เป็นปฏิกิริยาให้รู้ว่าน้องภูหิวน้ำหิวนมแล้วนะ เธอขี้เล่นและมีเสียงหัวเราะดังๆ อยู่บ่อยครั้ง

ตั้งแต่เกิดจนวันนี้้อายุประมาณ ๙ เดือน น้องภูเป็นหวัดครั้งเดียวเท่านั้น เพราะความ

ที่เป็นเด็กอารมณ์ร่าเริงแจ่มใสนั่นเอง จึงมีภูมิคุ้มกันที่แข็งแรง ผู้ใหญ่คนไหนจะหัดมีอารมณ์ดีๆ แบบน้องภูก็ได้นะ รับรองเชื้อไวรัสตัวสำคัญ หรือเชื้อโรคตัวไหนๆ ก็วิ่งจู่ดไม่ยอมเข้าใกล้แน่

ช่วงเข้าน้องภูจะชอบอุ้มน้อยอยู่กับปู่ ย่า และลุงป้ากับพ่อที่บ้าน ซึ่งมีกิจการส่วนตัวของครอบครัว เทียงพ่อจะส่งน้องภูไปหาแม่ที่บ้านยาย ซึ่งแม่ทำงานช่วยกิจการของครอบครัวเช่นกัน ได้คลุกคลีกับญาติฝ่ายแม่อย่างอบอุ่น ดอยเย็นก็จะกลับมาพบกันพร้อมหน้า น้องภูจึงได้มีโอกาสมักคุ้นกับทุกคนที่เกี่ยวข้องกับชีวิตน้อยๆ ของเธอโดยถ้วน

เปรียบเทียบกับบางคน ผู้เขียนเคยรู้จักครอบครัวที่ตรงกันข้ามนี้ เขาเป็นลูกคนเดียว และเมื่อแต่งงานก็มีลูกคนเดียว ตลอดชีวิตเขารู้สึกถึงความว่าเหว่ เจ็บเหงา บางครั้งเคยรู้สึกริษยาอยากมีพี่ๆ น้องๆ เยอะๆ เหมือนครอบครัวอื่น แม้จะมีความร่ำรวย มีทุกสิ่งทุกอย่างปรารถนา แต่ก็ยังมีบางสิ่งที่ไม่ได้ และยังทำให้ชีวิตเหมือนขาดความชุ่มชื้น

ผู้เขียนเคยลองคิดเล่นๆ ในฐานะศึกษาศาสตร์ และเข้าใจเรื่องของกรรมวิบากอยู่บ้าง และยังเคยมีเพื่อนที่ค่อนข้างสนิทสนมกันในกาลครั้งหนึ่งว่า แม้แต่ในชาติปัจจุบันนี้ ดูจากพฤติกรรมที่คบหากันมานานนับปี ซึ่งก็

ไม่ได้ทำให้มิตรภาพเดินไปถึงไหน แค่ว่าแค่เพื่อรักก็ยังทำไม่ได้ง่าย เพราะนิสัยของเขา มักคิดถึงผลประโยชน์ของตัวเอง ไม่ยอมเสียเปรียบ ไม่รู้จักการเสียสละซึ่งไม่หวังผลตอบแทนใดๆ สิ่งที่เขาทำหรือให้ไปนั้น ต้องหวังผลได้กลับคืนมาเสมอ อย่างกล่าวไปไปถึงคนอื่นๆ ที่เข้ามาสัมพันธ์ แม้กระทั่งกับลูกเขาเอง บางครั้งก็ยังเห็นอาการตระหนี่ คิดเล็กคิดน้อยที่จะไม่ยอมเสีย ผู้เขียนเคยสรุปเขาไว้ในใจว่า เขาขาดน้ำใจ ซึ่งนักเขียนท่านหนึ่งเคยนิยามว่า “สิ่งที่ทำนอกเหนือจากหน้าที่ เรียกว่าน้ำใจ” และน้ำใจในแง่ของจิตวิทยา คือเสน่ห์ ที่ทำให้ผู้คนอยากเข้าใกล้ด้วยความรักใคร่ชอบพอย่างยิ่ง

เมื่อเป็นเช่นนี้ ก็จะทำให้เห็นว่าในชาติ
นี้ เขายังมีนิสัยเหมือนเดิม ซึ่งทำให้เขา
สร้างความสัมพันธ์กับคนอื่นได้ยาก
ผลก็คือ เขาจึงมีเพื่อนน้อย มีคนใกล้
ชิดน้อย ไม่ได้เป็นอยู่ญาติโยมแน่ จริง
ๆ แล้ว ก็เป็นคนต่างหากที่ผลักไสคน
อื่นๆ ออกไปจากชีวิตของเขาเอง

น้องภูวนันท์ ดูจากปัจจุบันเธอยิ้ม
แย้มกับคนใกล้ชิด ใส่ใจผู้อื่น ด้วยการ
มองเขาแล้วมองเขาก็ก จนเกิดความ
คุ้นเคยเข้าแทนความแปลกหน้า เธอ
สร้างมิตรได้เก่ง ซึ่งก็คงเป็นนิสัยเก่าๆ
มาแล้วหลายชาติของเธอนั่นเอง น้องภู
จึงได้เกิดมาท่ามกลางผู้คนรอบข้างที่
รักใคร่เอ็นดู เป็นเด็กชายเล็กๆ ที่มี
ความสุข

“

Happy families are all alike;
every unhappy family is unhappy
in its own way.

Leo Tolstoy (1828–1910)

*from Anna Karenina,
Chapter 1, first line*

ศุขอบศุขซึ่งมีความสุขสูง
ชะมีศุขามเป็นสุขที่คล้ายกัน
ศุขอบศุขซึ่งไม่มีความสุขสูง
ชะมีศุขามไม่เป็นสุขที่แตกต่างกันออกไป
...ของไศสุขของมัน

ลีโอบ ตอลสตอย

จากเรื่อง แอนนา คารีนีน่า
บทที่ ๑ บรรทัดแรก

”

มหันตภัยแห่งฤดูร้อน

รู้ไหม.. ที่ไหนที่เด็กไทยจมน้ำตาย ?

ล่ำฟังข้อมูลที่พบว่า ‘การจมน้ำ’ คือ อุบัติเหตุที่คร่าชีวิตเด็กไทยไปจากอ้อมอกพ่อแม่มากที่สุดในแต่ละปี ก็นับว่าพลิกความคาดหมายของคนทั่วไปไปแล้ว แต่ยังมีข้อมูลที่ชวนให้ตกตะลึงประหลาดมากกว่านั้นอีก

เมื่อหยดน้ำเล็กๆ ที่แสนจ๋าเย็นและเป็นเครื่องหล่อเลี้ยงสรรพชีวิตรวมตัวเข้าเป็นสายน้ำอันลึกล้ำ นั่นอาจนำไปสู่สภาพตรงกันข้ามได้ในพริบตา เพียงถ้ามนุษย์ตัวเล็กๆ ที่อยู่ในสภาพช่วยเหลือตัวเองไม่ได้พลัดตกลงไป...

ข้อมูลจาก โครงการ **‘เด็กไทยปลอดภัย’** คณะแพทยศาสตร์รามาธิบดี ระบุว่า ในแต่ละปีมีเด็กไทยวัยต่ำกว่า ๑๕ ปี ประมาณ ๑,๔๐๐ คน ที่จบชีวิตลงอย่างทุกข์ทรมานด้วยการจมน้ำ โดยเด็กชายจมน้ำตายมากกว่าเด็กหญิงถึง ๓ เท่า ถือได้ว่าเป็นสาเหตุการตายด้วยอุบัติเหตุที่สำคัญที่สุดของเด็กเล็ก ต่อเมื่อเติบโตเกินวัย ๕ ปีไปแล้วอุบัติเหตุจมน้ำขณะเดินทางไปโรงเรียนกลายเป็นสาเหตุหลักแห่งหน้าแทน

ชาวเด็กจมน้ำเสียชีวิตที่ได้ทราบกัน โดยทั่วไปตอกย้ำภาพการจมน้ำในห้วงหนองคลองบึง ตามสถานที่ท่องเที่ยว หรือแหล่งน้ำที่ไม่คุ้นเคย แต่เมื่อเจาะลึกข้อมูล

เกี่ยวกับสถานที่เกิดเหตุในแต่ละราย กลับพบข้อเท็จจริงที่พลิกความคาดหมายว่า

เด็กที่จมน้ำเสียชีวิต ร้อยละ ๙๔ ไม่ได้เกิดอุบัติเหตุนี้ในที่ห่างไกล แต่อยู่แถวละแวกบ้าน หรือแม้แต่ในบ้านของตัวเอง !!

ดวงทิพย์ ธีระวิทย์ นำเสนอไว้ใน รายงานสถานการณ์ทางสุขภาพในเด็กและเยาวชนว่า จากการศึกษาข้อมูลการจมน้ำในพื้นที่กรุงเทพฯ เมื่อปี ๒๕๕๒ พบว่าเด็กที่จมน้ำเสียชีวิตเกิดจากสาเหตุ ๓ ลักษณะ ดังนี้

อันดับหนึ่ง ไม่คิดว่าที่บ้านและรอบบ้านมีอันตราย (ร้อยละ ๔๗) พบว่า มักเกิดกับเด็กวัย ๒-๑๔ ปี ที่ผู้ปกครองไม่คาดคิดว่ารอบๆ บ้านจะมีอันตราย จึงไม่ได้เฝ้าระวังดูแลให้รัดกุม เช่น กรณีเด็กวัยเกือบ ๔ ขวบ ออกไปวิ่งเล่นในสวนที่บ้านโดยพ่อแม่อยู่ในบ้าน หลังจากนั้นพบว่าเด็กตกลงไปในบ่อน้ำ

อันดับสอง พ่อแม่เผลอเรอชั่วขณะ (ร้อยละ ๓๘) พบว่า เกิดกับเด็กเล็กอายุ ๖ เดือน-๓ ปี ที่มีพ่อแม่หรือผู้ดูแลใกล้ชิด เพียงแค่ปลื้มตัวไปทำธุระในช่วงสั้นๆ เช่น เข้าห้องน้ำ รับประทานอาหาร ฯลฯ ก็นานพอที่จะสูญเสียลูกน้อยไปตลอดกาล แม้แต่ภาชนะบรรจุน้ำที่ดูไม่น่าจะมีพิษมีภัยอย่างกะละมังล้างชามก็กลายเป็นชนวนแห่งความตายได้ ดังกรณีของหนูน้อยวัย ๒ ปี ๑ เดือน คนหนึ่ง ที่นั่งกินข้าวอยู่หน้าบ้านกับแม่ แม่เล่าว่าเพียงเดินเข้ามาดูทีวีชั่วคราว พอหันกลับออกไป มองไม่เห็นลูก จึงร้องเรียก จนคุณยายตื่นขึ้นและช่วยมองหาทางหน้าต่าง ตอนนั้นเองจึงพบว่าหลานนอนคว่ำหน้าจมน้ำบนกะละมังล้างจานเสียแล้ว

อันดับสาม เกิดจากการเล่นน้ำ และว่ายน้ำ (ร้อยละ ๑๕) เมื่อพูดถึงเด็กจมน้ำ คนมักจินตนาการถึงภาพนี้ แต่กลับพบน้อยที่สุด โดยเกิดกับเด็กวัย ๕-๑๔ ปี จากการลงไปว่ายน้ำเมื่อไปท่องเที่ยวในบริเวณที่มีแหล่งน้ำ หรือไปเล่นน้ำในสระว่ายน้ำ ที่น่าเศร้าคือครึ่งหนึ่งของเด็กที่จมน้ำตามในลักษณะนี้มีอาการเมาสุราร่วมด้วย

ข้อเท็จจริงข้างต้นชี้ให้เห็นว่า การสอนลูกให้ว่ายน้ำเป็นไม่สามารถป้องกันอุบัติเหตุจมน้ำได้ทั้งหมด

นอกเหนือจากเด็กที่จบบชีวิตไปในสายน้ำ ในแต่ละปียังมีเด็กอีกจำนวนหนึ่งที่ได้รับการกู้ชีพหลังจมน้ำแต่ต้องใช้ชีวิตที่เหลือในสภาพคนพิการทางสมอง เพราะการขาดอากาศหายใจชั่วคราว

การจมน้ำจึงเป็นอุบัติเหตุตัวฉกาจที่ทำลาย ‘ต้นทุน’ ชีวิตของเด็กไทยตั้งแต่ต้นทางอย่างแท้จริง

ช่วยเด็กไทยจากภัย ‘จมน้ำ’

- ดูแลเด็กที่เล่นน้ำอย่างใกล้ชิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กที่อายุน้อยกว่า ๕ ปี
- ปิดจุดเสี่ยงในบ้าน เช่น คว้าถังน้ำ บ่อน้ำ หรือหาฝาปิดให้มีดขีด
- ใช้อุปกรณ์ช่วยที่ทำให้ไม่ต้องไปไกลตัวเด็ก เช่น โทรศัพท์ไร้สาย ฯลฯ
- ชุมชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องช่วยกันดูแลจุดที่เสี่ยงต่อการจมน้ำ เช่น กั้นรั้วบ่อน้ำสาธารณะ หรือบ่อกักเก็บน้ำเสีย ทางเดินเลียบริมน้ำ เป็นต้น

ต้นคิด ชุดสื่อเผยแพร่ความรู้ www.hiso.or.th

ธรรมเนียมการเกษตร
สวนมะเขือขมิ้น

สารุ โข สิบุปกนุนาม อปี ยาทิสกิทลั

ซึ่งนี้ชื่อว่าคิสิปรีทยาไม่ว่าอย่างไร
ก็ให้ประโยชน์นี้ได้ทั้งนั้น

เมื่อวันสงท่ายปีเก่า ต้อนรับปีใหม่ที่ผ่านมา ผู้เขียนได้เดินทางไปร่วมงานตลาดอารียะที่ราชธานีอโศก จ.อุบลราชธานี เป็นงานที่มีการจำหน่ายสินค้าต่ำกว่าทุน เพื่อแสดงถึงความเสียสละของพ่อค้า ให้แก่ลูกค้าเป็นประจำทุกปี จากนั้นก็ได้ไปเยี่ยม **‘ชุมชนเศรษฐกิจพอเพียง’** ที่ม.อุบล หรือมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี เป็นชุมชนชาวอโศกที่ได้รับเชิญให้เข้าไปตั้งชุมชนคนพอเพียงอยู่ในมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี เพื่อพิสูจน์ทฤษฎีเศรษฐกิจพอเพียงของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ซึ่งชุมชนของชาวอโศกได้ทำสำเร็จมานานหลายสิบปีแล้ว

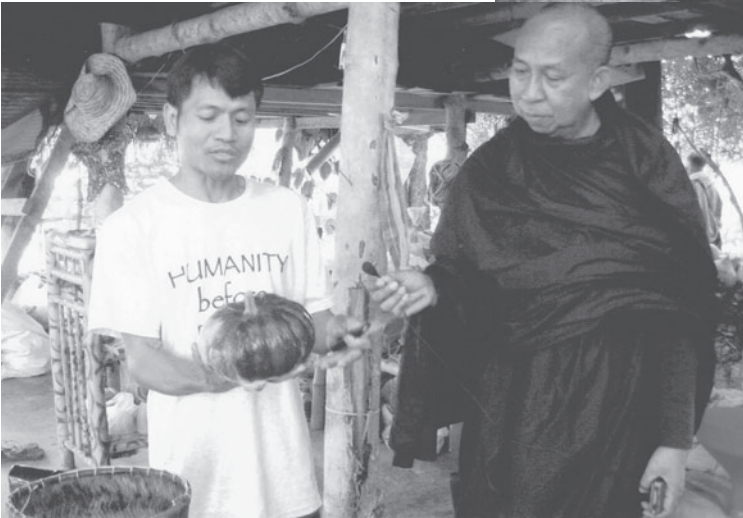
ผู้เขียนได้ไปพบเกษตรกรที่อยู่ในชุมชนนี้ มีศิลปะในการปลูกต้นไม้ได้ผลดีมาก รักษาพันธุ์พื้นเมืองดีๆ ไว้หลายชนิด เช่น พักทองพันธุ์เก่าแก่ ลูกไม้โตแต่เนื้อแน่น รสมันหอม

เหมือนกินไข่แดงต้ม ใช้ทำพักทองสังขยา ได้ยอดเยี่ยมมาก นอกจากนี้ยังมีอ้อยพันธุ์พิเศษหวานมาก หวานตั้งแต่โคนถึงปลาย ทั้งหวานทั้งกรอบ และยังมีผักพื้นเมืองอีกหลายชนิดที่ขยายพันธุ์ต่อได้ ผักพื้นเมืองเหล่านี้ในวันจะสูญพันธุ์ไปเรื่อยๆ เพราะมีพันธุ์ลูกผสมที่พ่อค้านำมาขายให้เกษตรกรต้องปลูกที่ซื้อที่ พอพันธุ์พื้นเมืองหมดไป ต่อไปราคาแพงเท่าไรก็ ต้องซื้อเพราะไม่มีทางเลือกอีกแล้ว นี่คือแผนการทำลายพันธุ์กรรมของนายทุน

คุณวันชัยและคุณแพงดิน ชาวหินฟ้า สองสามีภรรยาใช้ชีวิตแบบเศรษฐกิจพอเพียงอย่างมีความสุข มีพืชผักและข้าวที่ปลูกเองพอกินอย่างอุดมสมบูรณ์ และมีเหลือขายได้อีกด้วย นอกจากนี้ **คุณหินแท้ อโศกตระกูล** มีศิลปะในการปลูกพืชน้ำ เช่น การเลี้ยงผ้าหรือไชน้ำ ซึ่งปกติจะเกิดอยู่ในบ่อน้ำตามธรรมชาติ ยังไม่มีใครนำมาเลี้ยงได้สำเร็จ แต่คุณหินแท้สามารถเลี้ยงผ้าหรือไชน้ำได้ โดยเลียนแบบจากธรรมชาติและสะอาดดีกว่าด้วย โดยชุดเป็นบ่อเล็กๆ อยู่กลางแจ้ง แล้วรองก้นบ่อด้วยพลาสติกกันน้ำ จากนั้นก็ใส่ปุ๋ยอินทรีย์และใส่น้ำให้เต็ม ใส่ผ้าหรือไชน้ำเล็กน้อยเป็นหัวเชื้อ ใช้เวลาไม่กี่วันผ้าก็จะเขียวเต็มบ่อ สามารถนำมาทำอาหารรส

ชาติได้ดีหลายอย่าง เช่น แกง ผัด ลาบ ยำ และหมก คือห่อด้วยใบตองแล้วย่าง หรือซุกไว้ในเตาไฟอ่อนๆ เป็นอาหารสุดยอดของชาวอีสานมานานแล้ว คนภาคอื่นจะไม่ค่อยรู้จักและไม่เคยรับประทาน โครงการ

ต่อไปจะปลูกพืชน้ำอีกหลายชนิด เช่น ผักชีล้อม ผักบุ้ง ผักกระเฉด ฯลฯ

เราได้ถ่ายทำ DVD ไว้อย่างละเอียด ติดต่อได้ที่ชมรมเพื่อนช่วยเพื่อน โทร ๐๓๔-๓๐๖๒๒๔

วิเคราะห์โรคภัยตามวิถีสุขภาพทางเลือก แนวบุญนิยม

ภัยอันน่าสะพรึงกลัวของการปล่อยให้โรคฝังตัว และการมัวหลงแก่ที่ปลายเหตุแต่เพียงอย่างเดียว โดยไม่ใส่ใจการแก้ที่ต้นเหตุของปัญหาควบคู่ไปด้วย นับว่าเป็นเรื่องที่น่าเศร้าและโชคร้ายที่สุดของการมีชีวิตเกิดมาเป็นคน แล้วไม่รู้สาเหตุของโรคภัยไข้เจ็บ อันเป็นความทุกข์ทรมานของชีวิต ทำให้หลงสะสมต้นเหตุฝังไว้ในเนื้อเยื่อของร่างกายวันแล้ววันเล่า ฝังแน่นลึกเข้าไปทุกวันๆ แล้วส่วนใหญ่ก็พยายามใช้วิธีแก้ที่ปลายเหตุเพียงอย่างเดียว โดยไม่เน้นการแก้ปัญหาคือต้นเหตุควบคู่ไปด้วย

เวลาเจ็บป่วยก็มักจะแก้ปัญหาด้วยการกินยาครบระดับประสาทไม่รู้สึกทุกข์ทรมาน ซึ่งยากี่จะสามารถกดประสาทไม่ให้ปวดได้ในขีดจำกัด เมื่อพิษมีปริมาณหนึ่งเท่านั้น ถ้าพิษมากกว่านั้นหรือหมดฤทธิ์ยากี่ทุกข์ทรมานอีก หรือการพยายามที่จะใช้ยาขับเอาโรคภัยไข้เจ็บออกจากร่างกาย ในระยะแรกที่โรคสะสมไม่แน่น ไม่ลึกมาก ใช้ยาไม่แรงนักก็มักจะได้ผล เปรียบเสมือนสนิมที่เกาะที่ผิวเหล็ก เราเอาผ้าเช็ดออกก็ได้ แต่เมื่อโรคฝังแน่นลึกลงไปทุกวันๆ ยาตัวเดิมเริ่มใช้ไม่ได้ผล ก็ทำให้ต้องเปลี่ยนยาตัวใหม่ที่มีฤทธิ์กระแทกกระทั่งพิษอย่างแรงมากขึ้น

เปรียบเสมือนสนิมที่ฝังแน่นกินลึกลงไปถึงเนื้อเหล็ก ใช้ผ้าเช็ดสนิมเหล็กออกไม่ได้แล้ว ต้องใช้ค้อนทุบอย่างแรง จนเหล็กบุบบู่บี้แตกสลาย จึงจะเอาสนิมเหล็กออกมาได้

การใช้ยาที่แรงกระทั่งโรคก็เช่นเดียวกัน ย่อมมีผลทำให้เนื้อเยื่อและอวัยวะต่างๆ ของร่างกายบอบช้ำ บาดเจ็บ ผุพัง ทрудโทรมมากยิ่งขึ้นๆ ซึ่งมักจะแสดงผลออกมาเป็นอาการข้างเคียงของยาที่รุนแรงมากขึ้นๆ ผู้ป่วยได้โรคใหม่แทรกซ้อนเพิ่มขึ้นๆ ได้ยาใหม่เพิ่มขึ้นๆ ปริมาณยากี่มากขึ้นๆ บางครั้งจนถึงขั้นช็อคตายจากการแพ้อย่างรุนแรงของฤทธิ์ยาที่มี หรือสุดท้ายรักษาอย่างไรก็ไม่หาย ต้องปล่อยให้ผู้ป่วยทุกข์ทรมานไปตามเวรตามกรรม เหตุการณ์เหล่านี้มิให้พบเห็นอยู่บ่อยๆ และมีแนวโน้มมากขึ้นเรื่อยๆ แสดงถึงความล้มเหลวของระบบสุขภาพที่มุ่งแก้ปัญหาที่ปลายเหตุเพียงอย่างเดียว โดยไม่มุ่งแก้ปัญหาที่ต้นเหตุ คือการปรับพฤติกรรมสุขภาพควบคู่ไปด้วย

ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นว่า แม้การสร้างพฤติกรรมสุขภาพ จะเป็นสิ่งที่ทำได้ยากกว่าการรักษา แต่มันก็เป็นวิธีเดียวที่เราจะเอาชนะโรคภัยไข้เจ็บได้อย่างยั่งยืน แต่ถ้ายังเป็นเช่นเดิมนี้อยู่ ก็ไม่มีวันที่ประชาชนจะมีความ

ผาสุก ปลอดภัย หรือบรรเทาเบาบางจากความเจ็บป่วยทุกข์ทรมานไปได้ ซึ่งชีวิตคนส่วนใหญ่ยุคนี้ก็วนเวียนทุกข์ทรมานอยู่อย่างนี้ เหมือนการรบที่รอวันพ่ายแพ้แต่เพียงอย่างเดียว จะมีผู้คนสักกี่คนที่มีความคิด ตั้งใจที่จะเข้าไปเรียนรู้และพากเพียรแก้ไขปัจจัยหรือพฤติกรรมที่เป็นต้นเหตุ อันเป็นการรบนที่นับวันสะสมชัยชนะอย่างยั่งยืน เพื่อจะได้ไม่ต้องวนเวียนทุกข์ทรมาน กับโรคภัยไข้เจ็บเหมือนคนทั่วไป ที่ไม่รู้ หรือแม้รู้ แต่ก็ไม่ใส่ใจในการแก้ปัญหาด้วยการพึ่งตนเองเป็นหลัก อาศัยผู้อื่นเป็นรอง ผู้เขียนมีความเห็นว่าคุณภาพพึ่งตน ตามแนวเศรษฐกิจพอเพียง (เศรษฐกิจพอเพียง สู้สุขภาพพอเพียง) จะเป็นคำตอบหนึ่งของสุขภาพที่ดี

สุขภาพพึ่งตนตามแนวเศรษฐกิจพอเพียง ตามวิถีสุขภาพทางเลือกบุญนิยม เน้นการใช้ธรรมชาติที่มีในท้องถิ่น เพื่อปรับสมดุลสุขภาพ แทนการใช้สารเคมีหรือยาเคมี เพราะสารเคมีหรือยาเคมีเป็นสารหรือส่วนประกอบที่ไม่ใช่ธรรมชาติเหมือนอะไหล่ปลอมเมื่อเข้าสู่ร่างกายจะประกอบเข้าเป็นรูปร่างเต็มไม่สนิท และไม่สามารถทดแทนคุณสมบัติของเนื้อเยื่อปกติเดิมได้จึงมักกระคายเคืองและมีผลข้างเคียงที่ไม่ดีต่อร่างกายตาม

มาอยู่เสมอ ยิ่งไม่มุ่งแก้ที่ต้นเหตุด้วยแล้ว ร่างกายก็ยิ่งจะบอบช้ำ มีโรคแทรกซ้อนทุกซ์ทรมาณ ทрудโทรมอย่างรวดเร็วไปกันใหญ่

ส่วนการใช้สมุนไพร อาหาร หรือธรรมชาติบำบัด สิ่งเหล่านี้เป็นส่วนประกอบของธรรมชาติ และเป็นส่วนประกอบปกติของร่างกายเหมือนอะไหล่แท้ ถ้าเรามีทักษะและใช้อย่างเข้าใจ สิ่งเหล่านี้จะเข้าไปชดเชย ทดแทน ปรับความสมดุล บำรุงร่างกาย บำบัดรักษาโรค ได้อย่างสุขุม นุ่มนวล สนิทเนียนที่สุด มีผลข้างเคียงน้อยที่สุด มีประสิทธิภาพยั่งยืนที่สุด ประหยัดที่สุด และพึ่งตนเองได้มากที่สุด

มีผู้ป่วยจำนวนไม่น้อยที่เริ่มเห็นโทษภัยของการกินยา หรือการรักษาที่ปลายเหตุแต่เพียงอย่างเดียว โดยไม่มุ่งแก้ไขที่ต้นเหตุ ผู้ป่วยเหล่านี้ มักจะถามผู้เขียนเสมอว่า จะต้องหยุดยาหรือวิธีการรักษาที่เขายใช้อยู่ ณ ปัจจุบันเลยไหม

สำหรับคำถามดังกล่าวนั้น ผู้เขียนมีความเห็นว่า ถ้าการรักษาที่ใช้อยู่ปัจจุบันนั้น ยังมีผลในการบำบัด บรรเทา ความทุกข์ทรมานจากโรคภัยไข้เจ็บได้ดีอยู่ โดยไม่มีผลข้างเคียงที่เป็นอันตราย หรือไม่ทำให้ต้องทุกข์ทรมานมาก ผู้ป่วยก็ควรจะใช้การรักษาที่เคยใช้อยู่ไปพร้อมๆ กับการฝึกปรับ ความสมดุลหรือการฝึกสร้างพฤติกรรมสุขภาพที่ถูกต้อง จนรู้สึกว่าคุณภาพร่างกายมีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น และตนเองก็มีทักษะในการปรับสมดุลสุขภาพ หรือทักษะการสร้างพฤติกรรมสุขภาพที่ถูกต้อง จึงค่อยๆ ลด หรือลดการรักษาที่เคยใช้อยู่ ที่มุ่งแต่การแก้ที่ปลายเหตุนั้นเสีย

แต่เมื่อลดหรืองดวิธีการดังกล่าวแล้ว ก็ต้องตรวจสอบดูว่า เรามีสุขภาพที่ดีขึ้นกว่าเดิมหรือไม่ ซึ่งตัวชี้วัดก็คือ เราเบากาย

มีกำลัง ความไม่สบายในร่าง กายที่เคยมีอยู่ลดน้อยลง หรือไม่กำเริบมากขึ้น ถ้ามีสภาพดังกล่าว ให้ทำการปรับสมดุลสุขภาพนั้นต่อไป เพราะเป็นประโยชน์ต่อสุขภาพเรา แต่ถ้าไม่ได้ สภาพดังกล่าว อาจจะต้องใช้วิธีการรักษาที่เคยใช้อยู่เดิมแล้วได้ผลควบคุมไปก่อน จนกว่าเราจะค้นหาวีธีปรับ สมดุลสุขภาพของตัวเอง ได้ ดีกว่าสภาพที่เป็นอยู่เดิม จึงค่อยปรับเปลี่ยนลดหรืองด การรักษาที่เคยใช้อยู่เดิม แต่ถ้าร่างกายมีสภาพเท่าเทียมกันระหว่างการรักษาแบบ เดิมกับการลดหรืองดการ รักษา ผู้เขียนเลือกการลด หรืองดการรักษาที่เคยใช้อยู่ เดิมดีกว่า เพราะจะได้ไม่ ต้องได้รับผลข้างเคียงจาก การรักษา ไม่ต้องเสียทรัพย์สินเงินทองหรือเสียเวลากับ การรักษาแบบเดิมนั้น

ผู้เขียนไม่ได้ปฏิเสธหรือต่อต้านวิธีการดูแลรักษาในระบบสุขภาพแผนปัจจุบันไปเสียทั้งหมด บางอย่างผู้เขียนก็เห็นว่าเป็นประโยชน์ต่อประชาชน ถ้าผลออกมาทำให้สุขภาพของผู้ป่วยดีขึ้น หรือทำให้ผู้ป่วยมีชีวิตอยู่รอดได้

ตัวอย่างข้อดีของระบบสุขภาพแผนปัจจุบัน เช่น การตรวจวัดวินิจฉัยโรคด้วยเครื่องมือ

วิทยาศาสตร์ ที่แสดงผลได้ชัดเจน การให้เลือดหรือสารบางอย่างในภาวะฉุกเฉิน อันมีข้อบ่งชี้ว่า ถ้าไม่ทำจะเป็นอันตรายถึงชีวิต การให้ยาระงับปวดในกรณีที่ผู้ป่วยทรมานมากเกินไป การผ่าตัดฉุกเฉินบางอย่างที่มีข้อบ่งชี้ว่า ถ้าไม่รีบทำผู้ป่วยจะเป็นอันตรายถึงชีวิตอย่างรวดเร็ว หรืออวัยวะบางอย่างที่บาดเจ็บจะเสียหายถ้าไม่รีบผ่าตัด แผลที่เหมาะสมกับการเย็บ หรือวิธีการต่างๆ ที่สามารถช่วยผู้ป่วยฉุกเฉินให้รอดชีวิตได้ เป็นต้น

ถึงกระนั้นก็ตามผู้เขียนก็ยังมีความเห็นว่า การดูแลรักษาในระบบสุขภาพแผนปัจจุบันควรใช้ควบคู่กับการปรับสมดุลสุขภาพหรือการแก้ไขที่ต้นเหตุของโรคร้ายไข้เจ็บนั้นร่วมด้วย ในอดีตที่ผ่านมาและแม้ปัจจุบันก็ยังมีหลายส่วน ที่เป็นจุดอ่อนที่มีประสิทธิภาพน้อยที่สุด เป็นความล้มเหลวที่ชัดที่สุด อย่างเถียงไม่ออกของการรักษาสุขภาพแผนปัจจุบันก็คือ การแก้ปัญหาโรคเรื้อรัง เช่น โรคมะเร็ง โรคหัวใจ หลอดเลือด เบาหวาน ความดันโลหิตสูง ไขมันสูง ภูมิแพ้ เก๊าท์ รูมาตอยด์ ปวดกล้ามเนื้อเรื้อรัง โรคกระเพาะอาหารลำไส้อักเสบเรื้อรัง เป็นต้น เพราะประสบความสำเร็จน้อยในการแก้ไขปัญหา ความเป็นจริงโรคเรื้อรังดังกล่าวเกิดจากพฤติกรรมก็ต้องแก้ไขที่พฤติกรรม ไม่ใช่แก้ไขด้วยการกินยา หรือใช้วิธีการต่างๆ ซึ่งไม่ได้มุ่งตรงไปแก้ไขที่ต้นเหตุ เป็นการแก้ปัญหาที่ไม่ตรงจุด ไม่รู้จบไม่รู้แล้ว ประสบความสำเร็จน้อย ล้มเปลี่ยนทรัพยากรมาก เสียเวลามาก ล้มเปลี่ยนแรงงานมากและแก้ปัญหาได้ยากลำบากมาก

ขึ้นทุกวันๆ เพราะต้นเหตุของปัญหาได้พอกทวีสะสมมากขึ้นทุกวันๆ จากพฤติกรรมก่อโรคที่ไม่ได้รับการปรับเปลี่ยนให้ลดลง ข้ำร้ายพฤติกรรมก่อโรคนั้นกลับทวีมากยิ่งขึ้นๆ

ปัจจุบันนับเป็นนิมิตรหมายที่ดีอย่างยิ่งต่อสุขภาพของประชาชน ที่กระทรวงสาธารณสุขประกาศนโยบาย และรณรงค์ให้เน้นการสร้างสุขภาพ มากกว่าการซ่อมสุขภาพ (สร้างนำซ่อม)

แม้ว่าความเป็นจริงของ (ส่วนใหญ่ด้วยซ้ำ) จะยังพยายามคัดกรอง ค้นหาผู้เน้นการปรับสร้างพฤติกรรม กลับเน้นให้ผู้ป่วยต้องมาเป็นประจำอย่างต่อเนื่อง และในระหว่างรอวันตายนั้น ข้างเคียงจากยา โรคชนิดและปริมาณยาเพิ่มขึ้น ผู้ป่วยก็มากขึ้นเรื่อยๆ ในแต่ละแห่ง ซึ่งเป็นคล้ายๆ

ถ้าวิธีการในเชิง

การซ่อมสุขภาพดังกล่าว

ปัญหาสุขภาพได้จริง ปัญหาสุขภาพก็น่าจะลดน้อยลง แต่ในความเป็นจริงกลับเกิดผลตรงกันข้าม คือปัญหาสุขภาพมากขึ้นๆ ทั้งๆ ที่บุคลากรสุขภาพส่วนใหญ่ พุ่มเทแรงกาย แรงใจ สุดฝีมือ ในการปฏิบัติหน้าที่ดูแลแก้ไขปัญหาสุขภาพของประชาชน และประชาชนเองก็หลงชื่นชม คล้อยตาม ใช้บริการที่มุ่งไปสู่ผลแห่งความล้มเหลวที่กล่าวมานั้นโดยเคร่งครัด อย่างแทบไม่ลืมหูลืมตา เพราะหลงเข้าใจว่าเป็นสิ่งที่ดีที่สุด เนื่องมาจากไม่รู้ว่่าวิธีการที่ดีกว่านั้นมีอยู่

ผู้ที่รู้สัจจะแล้วจะพบว่า ความตายไม่ใช่สิ่งที่น่ากลัว แต่ความทรมานอันไม่รู้จบทุกภพทุกชาติ อันเนื่องมาจากการไม่รู้ต้นเหตุแห่งความทรมานนั้น น่ากลัวยิ่งกว่า และน่ากลัวที่สุดในโลก

ถึงกระนั้นก็ตาม ผู้เขียนยังมีความเห็นว่า แม้การรักษาโรคเรื้อรังในระบบสุขภาพแผน

การปฏิบัติบางส่วน ตรงกันข้ามอยู่ คือ

ป่วย แล้วแทนที่จะ

สุขภาพที่ถูกต้อง

เข้าคิวรอรับยาทั้งวัน

จนกว่าชีวิตจะหาไม่

สิ่งที่ได้รับก็คือผล

แทรกซ้อนเพิ่มเติม

เรื่อยๆ และปริมาณ

สถานบริการสุขภาพ

กันหมด

ปฏิบัติจริงที่ยังเน้น

แก้ปัญหาหรือลด

หมอเชียว เป็นชื่อที่ชาวบ้านเรียกขาน

ชื่อจริงคือ **สำเร็จ มีทรัพย์** ชื่อทางธรรม **ใจเพชร**

เป็นนักวิชาการสาธารณสุข และนักบำบัดสุขภาพทางเลือก

หนังสือ**ความลับฟ้า** หน้า 336 ราคา 100 บาท

จัดพิมพ์โดยกลุ่มสุขฝั่งฝัน สนใจติดต่อที่ โทร. 0-2374-5230

นิยามของหมอเชียวคือ

“ถ้าสุขภาพพึ่งตนเกิดไม่ได้ หมอและคนไข้จะพากันป่วยกาย”

ปัจจุบันจะไม่ค่อยได้ผลนัก ก็ควรจะสัไว้อยู่ เพราะแม้ว่าวิธีการดังกล่าวจะมีผลข้างเคียง มีโรคแทรกซ้อนหรือมีผลเสียต่างๆ ดังที่กล่าวมาแล้ว แต่ยาบางอย่างก็ยังเป็นประโยชน์ในการปรับสภาพร่างกาย (แม้จะไม่สุขุมนุ่มนวลนักก็ตาม) หรือยาบางอย่างก็ออกฤทธิ์กดโรคไว้ ไม่ให้ออกอาการทรมาณเร็วเกินไป

เนื่องจากเป็นธรรมดาที่ในสังคมนานาชาติ ก็จะมีกลุ่มชนบางกลุ่ม (เป็นส่วนมากด้วยซ้ำ) ที่นิยมการแก้ปัญหาที่ปลายเหตุ อันมีสาเหตุมาจากการไม่รู้วิธีการพึ่งตนด้วยการปรับสร้างพฤติกรรมสุขภาพ หรือวิธี แต่ยังไม่พร้อม หรือยังไม่อยากปรับสร้างพฤติกรรมสุขภาพ หรือพยายามเต็มที่แล้ว แต่ก็ไม่สามารถปรับสร้างพฤติกรรมสุขภาพจนได้ผลดีมากพอวิธีการดังกล่าวจึงควรมีไว้เฝ้าบุคคลเหล่านี้ ซึ่งเขาก็จะได้เรียนรู้ถึงโทษภัยและพบกับความจริงของผลที่จะได้รับจากการแก้ปัญหาที่ปลายเหตุเพียงอย่างเดียว โดยไม่แก้ไขที่ต้นเหตุด้วยการปรับสร้างพฤติกรรมสุขภาพ

(อ่านต่อฉบับหน้า)

มลพิษของเสียง !

ถ้าจะพูดถึงเสียงในทางลบ มักจะใช้คำว่า noise
ถ้าจะพูดถึงเสียงในทางที่ดีมักใช้คำว่า sound

นิยามและความหมาย

มลพิษของเสียง หมายถึง ภาวะแวดล้อมที่มีเสียงที่ไม่พึงปรารถนา รบกวนโสตประสาทจนอาจเป็นอันตรายต่อสิ่งมีชีวิตไม่จำเป็นต้องเป็นเสียงดังๆเสมอไป เสียงค่อยๆที่เราไม่ต้องการก็เป็นมลพิษทางเสียงได้

ปกติแล้วเสียงที่ไม่พึงปรารถนานั้น เรามักมองในแง่ของความดังเกินขีดจำกัด และเวลาที่นานพอที่จะให้ก่อเกิดปัญหาต่อสุขภาพของมนุษย์และสัตว์ บางครั้งเสียงนั้นอาจไม่นานพอที่จะสร้างมลพิษได้

ส่วนความดังของเสียงอาจสามารถสร้างให้เกิดปัญหากับคนๆหนึ่ง แต่กับอีกคนหนึ่งอาจไม่ก่อให้เกิดปัญหาก็ได้ ขึ้นอยู่กับเพศ อายุ รูปร่าง สภาพจิตใจในตอนนั้น ฯลฯ

ศัพท์น่ารู้
Noise หมายถึง เสียงที่ไม่ปรารถนา และเกินขีดความสามารถในการที่จะรับได้ ซึ่งมีที่มาหลายๆแหล่ง เช่น จากธรรมชาติ สิ่งก่อสร้าง เครื่องจักร ฯลฯ..หรือเสียงน้ำหยดตึ๋งๆในยามค่ำคืนที่รบกวนโสตประสาทได้ เสียงหมาโง่ก้อเห่าเหือกเหินในยามค่ำคืนที่เราบังเอิญอยู่คนเดียวขณะที่มีงานศพใกล้บ้าน เป็นต้น...เสียงซ่าๆที่ปนมากับเสียงเพลงจากเนื้อเพลง เป็นต้น

Sound หมายถึง เสียงที่มีความไพเราะ ไม่เป็นภัยต่อสุขภาพของมนุษย์และสิ่งมีชีวิต เช่น กระซิบคำว่ารักอย่างแผ่วเบาภายใต้บรรยากาศที่โรแมนติกในยามค่ำคืน (แต่ถ้ากระซิบผิดคนก็เป็นเรื่อง เช่น ไปกระซิบกับน้องเมีย...อาจ

ถึงตายหรือพิการได้) เสียงดนตรี (ที่ชอบ..บอกเน้นว่าที่ ชอบด้วยเพราะบางคนชอบฟังดนตรีต่างกัน) เป็นต้น

Pitch (Pitch) หมายถึง ความถี่ของเสียง (Frequency of sound) วัดเป็น cycle per second หรือคิดเป็นหน่วยที่เรียกว่า Hertz (Hz) ซึ่งหมายถึงจำนวนรอบ/วินาทีของคลื่นเสียง ปกติหูคนเราจะรับเสียงได้ในช่วงความถี่ประมาณ 20 - 20,000 Hz ค่าที่น้อยหมายถึงเสียงที่มีความถี่ต่ำ ค่าที่มากจะมีความถี่ของเสียงสูง หรือที่เรียกว่าเสียงแหลม

Intensity (ความหนักเบาของเสียง) หมายถึง ความดังของเสียง (pressure of sound) ที่มีหน่วยวัดเป็น bel ซึ่งเป็นหน่วยใหญ่เกินไป จึงนิยมใช้หน่วยเดซิเบล (Decibel, dB) หูคนเราสามารถรับเสียงดังตั้งแต่ 0 - 120 dB (0 dB หมายถึง เสียงเบาที่สุดที่จะได้ยิน ไม่ใช่แปลว่าไม่มีเสียง)

แหล่งกำเนิดเสียงเป็นพิษ

ในธรรมชาติปกติก็มีเสียงอยู่แล้ว เช่น สายลม แมกไม้ นกร้อง ฯลฯ ซึ่งอาจก่อให้เกิดปัญหาบ้าง แต่คงไม่มากมายนัก ส่วนเสียงเป็นพิษที่เกิดจากฝีมือมนุษย์พอจะยกตัวอย่างได้ดังนี้

- เสียงจราจรทางบก เช่น รถไฟ รถบรรทุก รถยนต์ วัดได้ค่าระหว่าง 65 - 95 dB (ในกรุงเทพฯ)

- เสียงจากการจราจรทางอากาศ เช่น เสียงเครื่องบินขึ้นลง (ที่ดอนเมืองวัดได้ระหว่าง 70 - 95 dB)

- เสียงการจราจรทางน้ำ เช่น เรือหางยาว เรือยนต์ วัดได้ระดับ 80 - 110 dB (มากกว่าเครื่องบินเสียอีก)

- เสียงขายเม้าปากปลาร้า ไม่มีใครกล้าวัดเพราะถูกแกลด่ากระเจิงไปเสียก่อน ^__^

- เสียงจากแหล่งชุมชน เมือง ตลาด ย่านการค้า วัดได้ค่าระหว่าง 60 - 70 dB

- เสียงภายในโรงงานอุตสาหกรรมในประเทศไทย วัดได้ระหว่าง 60 - 120 dB

- เสียงจากเครื่องจักรทางเกษตรกรรม การก่อสร้าง 60 - 120 dB

- เสียงจากอุโมงค์รถและเครื่องกล 98 - 110 dB

- เสียงจากแหล่งบันเทิง 10 - 120 dB ขึ้นอยู่กับว่าบันเทิงแบบไหน

ระดับเสียงปกติ

ปกติแล้วคนจะรับฟังเสียงดังได้ไม่เกิน 120 - 135 dB สำหรับเมืองไทยกำหนดมาตรฐานเสียงไว้ไม่เกิน 90 dB แต่องค์การอนามัยโลกกำหนดไว้ที่ 85 dB ในเวลา 1 ชั่วโมง อย่างไรก็ตาม ภัยเงียบที่ทำให้เสียงเป็นพิษนั้นมีปัจจัยที่ควบคุมดังนี้

1. ระยะเวลาที่ได้ยิน
2. ความถี่ของเสียง
3. ความดังของเสียง
4. ความทนทานของแต่ละบุคคล

5. ความไวของหูที่มีต่อความถี่ของเสียง (เด็กจะไวมาก ผู้ใหญ่จะไวน้อยลงจนกลายเป็นหูตึงสำหรับคนแก่)

อันตรายต่อระบบการได้ยิน

เสียงที่ดังนานและดังมากพอจะไปทำลายเยื่อปลายนประสาทและเซลล์ประสาทได้ มีผลทำให้หูตึงแบบชั่วคราวหรือแบบถาวรได้

อันตรายต่อด้านจิตใจ

ทำให้เกิดความรำคาญ หงุดหงิด ไม่สบายใจ นอนไม่หลับ เครียด เป็นโรคประสาท

รบกวนการสื่อสาร

เป็นบ่อเกิดของปัญหาและขัดขวางการได้ยินสัญญาณอันตรายต่างๆ เช่น สามีมัวแต่สนใจเสียงต่ำของภรรยา จึงไม่ทันได้ยินเสียงลูกที่ร้องบอกให้หลบ ‘ซากบินไร้เงา’ ที่กำลังพุ่งมาที่ศีรษะ หรือการที่คนคุยกันไม่รู้เรื่องในห้องอาหารที่มีเสียงดนตรีดังๆ

รบกวนการทำงาน

ทำให้ขาดสมาธิในการทำงาน ประสิทธิภาพในการทำงานลดลง เช่น คนขับสิบล้อที่มีภรรยาและแม่ยายนั่งมาด้วย ไม่นั่งเฉยๆ แต่ทั้งคุยและบ่นตลอด อาจทำให้เกิดอุบัติเหตุได้ง่าย เพราะคนขับฟังไปฟังมาเห็นหน้ารถคันอื่นเป็นหน้าภรรยาและแม่ยาย เลยลืมตัวหักรถเข้าชน

อันตรายต่อสุขภาพทั่วไป

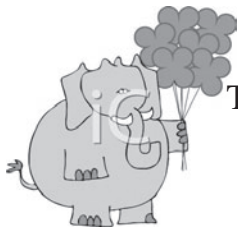
เสียงดังจะทำให้เครียดมาก อาจทำให้เกิดโรคทางกาย เช่น โรคต่อมไทรอยด์เป็นพิษ โรคแผลในกระเพาะอาหาร เพราะทำให้เครียด กรดเกลือ(ไฮโดรคลอริก)จึงมีการหลั่งในกระเพาะอาหารมาก หัวใจเต้นแรง ปวดศีรษะ กลืนไส้ อาเจียนได้

แนวทางในการป้องกันมลพิษทางเสียง

1. ควบคุมทางวิศวกรรม เช่น บำรุงรักษา เครื่องยนต์ สร้างวัสดุกันเสียง
2. ควบคุมตรวจสอบปรับปรุงถนนหรือยานพาหนะที่เสียงดัง
3. ออกกฎหมายควบคุมแหล่งกำเนิดเสียงทุกแห่ง ให้มีเสียงอยู่ในขีดจำกัด
4. ปลุกบ้านหรือย้ายบ้านหนีไปให้ไกลจากแหล่งกำเนิดเสียง หรือพาตัวออกห่างจาก

แหล่งกำเนิดเสียง ในทางปฏิบัติเช่น เดินหรือวิ่งหนี ใช้อุปกรณ์กันเสียงในการก่อสร้าง ปลุกต้นไม้ภายในบ้าน บุผนังด้วยวัสดุดูดเสียงเพื่อลดความดัง

๕. ใช้พลังพุทธะ กดข่ม แต่ไม่ใช่เก็บกด ภาวนาให้ต้นเหตุของเสียงทั้งหลาย จงอยู่เป็นสุข เป็นสุขเถิด มองในแง่ดี...คุณอาจมีโอกาสมรรลุถึงนิพพานได้...!

Thai Elephants' Day !

13 March 2009

๑๓ มีนาคม วันช้างไทย...ไชโย

ถ้าจะให้ดี...อย่าให้พวกเขา

ต้องมาเดินตากแดดร้อนบนถนนกรุงเทพฯ ฯ

หรือบนถนนที่ไหนๆ ได้ไหม

รักช้าง...เป็นห่วงช้าง...อย่าสนับสนุนการกระทำนี้

เมืองไทยเป็นเมืองพุทธ

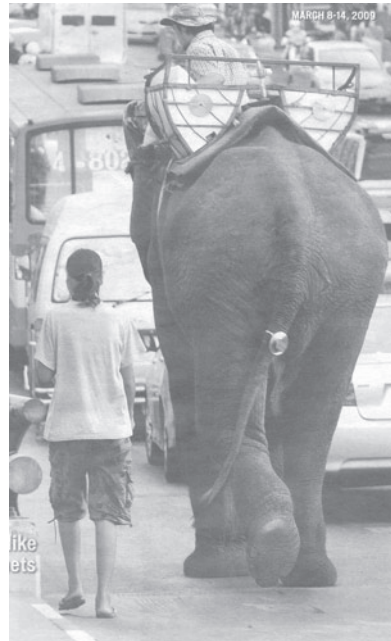
แต่ปัญหาการทารุณสัตว์มีสูงมากจนเป็นข่าวไปทั่วโลก

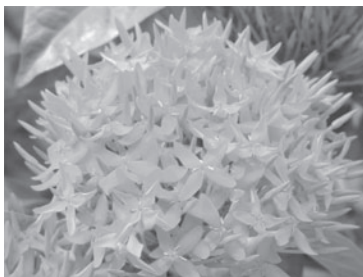
ไม่ได้ห่วงเรื่องชื่อเสียง แต่ห่วงความเป็นคนไทยใจดี

และห่วงความเป็น...ช้าง สัญลักษณ์แบบไทยๆ

อย่านำพวกเขามาเป็นเครื่องมือหากิน

หยุดการทารุณ คือการแทนคุณช้างไทย !

ดอกเข็ม

อัญชัน

จะว่าไปแล้วตอนนี้คนไทยให้ความสำคัญกับสมุนไพรมากขึ้น ขณะเดียวกันก็ก่อให้เกิดธุรกิจไม่น้อยใหญ่ตามมามากมาย ต้นไม้ใบหญ้า ละดอกไม้ที่บางคนไม่เคยเหลียวแล กลับทำเงินได้อย่างไม่น่าเชื่อ และนักวิชาการเองก็ได้พยายามนำเอาภูมิปัญญาไทยมาผสมผสานกับวิทยาศาสตร์ได้อย่างลงตัวทำให้เราได้ลิ้มลองเครื่องดื่มใหม่ๆ ที่มีประโยชน์ต่อสุขภาพเพิ่มขึ้นซึ่งจากงานวิจัยดังกล่าวพบว่า **ดอกไม้ ๕ ชนิด** คือ **ดอกเข็ม ดอกอัญชัน ดอกกุหลาบ มอญ ดอกดาหลา** และ**ดอกบัวหลวงของอัมพวา** มีฤทธิ์ต้านสารอนุมูลอิสระสูงมาก สารนี้จะช่วยชะลอความชรา ต้านมะเร็ง ป้องกันโรคอัลไซเมอร์ และโรคที่เกี่ยวกับหลอดเลือดหัวใจ

สรรพคุณของดอกไม้แต่ละชนิดนั้นแตกต่างกัน อย่าง **ดอกดาหลา** มีรสเผ็ด ช่วยแก้ลมพิษ ขับลม แก้ท้องอืดท้องเฟ้อ **ดอกอัญชัน** มีสารแอนโทไซยานิน มีรสเย็นจัด ใช้เป็นยาขับปัสสาวะ เป็นยาระบาย ช่วยบำรุงดวงตา แก้ตาอักเสบ **เกสรดอกบัว** ใช้เป็นยาบำรุงหัวใจ บำรุงประสาท ชูกำลัง แก้เสมหะ แก้อ่อนเพลีย บำรุงธาตุ **ดอกกุหลาบ** มีสรรพคุณ

น้ำดอกไม้

ชะลอความแก่

ต้านมะเร็ง

กุหลาบมอญ

ดาหลา

บัวหลวง

ช่วยปรับสภาพผิวให้อ่อนนุ่ม ช่วยฆ่าเชื้อ ลดอาการอักเสบ บำรุงหัวใจ
 ขับน้ำดี **ดอกเข็ม** ใช้บรรเทาอาการอ่อนเพลีย กลีบดอกบำรุงหัวใจ ขับ
 น้ำดี ฯลฯ ใครอยากดื่มน้ำสมุนไพรเหล่านี้ (น้ำมะพร้าวกุหลาบมอญ
 น้ำดอกเข็มฯ) เชิญไปซื้อมันได้ที่ตลาดน้ำอัมพวา โดยเฉพาะน้ำพันธ์
 จากดอกดาหลา ซึ่งถือเป็นเครื่องดื่มที่แปลก ไม่ค่อยมีใครเคยเห็นมาก่อน
 เรียกว่าเป็นเอกลักษณ์ของตลาดน้ำที่นี่เลยทีเดียว

ถ้ายังไม่มีโอกาสไปถึงอัมพวา ลองทำน้ำดอกอัญชันผสมน้ำ
 มะพร้าวอ่อน ลองดื่มกันดูก่อนก็ได้ เพราะทำง่ายมาก เพียงนำดอก
 อัญชันมาคั้นตีกับน้ำ แล้วนำมาผสมกับน้ำมะพร้าว ก็จะได้เครื่องดื่ม
 รสดี สีสวย และมากคุณค่า เพิ่มขึ้นอีกหนึ่งชนิด ดอกอัญชันหาง่าย
 น้ำมะพร้าวก็มีขายทั่วไป

**ถูก ดี มีประโยชน์ต่อสุขภาพมากมาย... เลิกดื่มเหล้าแล้วมาดื่ม
 น้ำสมุนไพรกันดีกว่า**

เครื่องดื่มทางเลือก

จดหมายข่าว เครือข่ายองค์กรงดเหล้า

ปีที่ ๕ ฉบับที่ ๓๘ ต.ค.-ธ.ค.๒๕๕๑

ขยะขยวยะ

ทศพล เปี่ยมสมบูรณ์
สถาบันขยะวิทยาด้วยหัวใจ

งานหลักของสถาบันขยะวิทยาด้วยหัวใจในฐานะที่เป็นหน่วยงานหนึ่งในองค์กรทางศาสนาก็คือ การนำเสนอแนวคิด-การปฏิบัติให้พี่น้องประชาชนได้นำไปพิจารณา เพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมอันจะนำไปสู่ความเจริญของชีวิตและสังคมในด้านการจัดการขยะ ซึ่งทางสถาบันขยะฯ จะเน้นไปทางด้านขยะที่สามารถนำกลับไปรีไซเคิลได้ เพื่อส่งผลกระทบต่อไปสู่โทรทัศน์เพื่อมนุษยชาติ (FMTV) ซึ่งยังไม่มีแหล่งรายได้หลักด้วย ส่วนการใช้เทคโนโลยีในการจัดการขยะนั้นถือเป็นเรื่องรอง

ในหนังสือ(ไม่ใช่)ขยะ! ของพอล คอนเนต ได้ให้ข้อคิดที่น่าสนใจว่า

“ในความเห็นของผม การเผาขยะเป็นการถอยหลังเข้าคลอง เป็นการย้อนกลับไปสู่ศตวรรษที่ ๑๕”

“โรงงานเผาขยะเพื่อผลิตพลังงานแห่งแรกเปิดดำเนินการในเมืองฮัมบูร์ก ประเทศเยอรมนี ในปี พ.ศ.๒๔๒๘ และผมเชื่อว่าแม้วิศวกรที่เชี่ยวชาญที่สุด สามารถทำให้การเผาขยะเป็นวิธีการจัดการของเสียที่ปลอดภัย แต่ในด้านจริยธรรมแล้ว เทคโนโลยีการเผาขยะก็ยังไม่เป็นที่ยอมรับอยู่ดี มองกันง่าย ๆ คือ ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องเสียเวลา เงินทอง และแรงกายแรงใจมากมายในการกำจัดสิ่งที่เราจะต้องใช้ร่วมกันต่อไปในอนาคต”

พอล คอนเนต ขณะเลกเชอร์เกี่ยวกับขยะ และสิ่งแวดล้อม

เป็นที่น่าสังเกตว่าเทคโนโลยีการเผาขยะมีมาเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ปัจจุบันประเทศไทยเราที่มีเทศบาล อบต.อยู่เป็นพันแห่ง ทุกแห่งผลิตขยะ แต่มีเพียง ๓ - ๔ แห่งเท่านั้นที่สามารถใช้เทคโนโลยีนี้ได้ ถ้าเราไม่ช่วยกันลดขยะ เราจะหวังเทคโนโลยีนี้ได้เพียงใด?

พอล คอนเนต ให้ความเห็นต่อภารกิจของสังคมว่า “ภารกิจของสังคม ไม่ใช่ทำให้การกำจัดขยะ เป็นไปอย่างสมบูรณ์แบบ แต่คือการหาทางหลีกเลี่ยง การกระทำที่ก่อให้เกิดขยะมากกว่า”

ในทางเศรษฐศาสตร์น่าจะกะเน่ได้ว่าหากภารกิจสังคมเน้นไปทางกำจัดขยะ จะเป็นการลงทุนที่ไม่คุ้มค่า และจะทำลายคุณภาพของประชากรอย่างมากที่จะปล่อยให้สุรุ่ยสุร่าย มั่งง่าย และจี้เกียด

เมื่อเดือน ก.พ. ที่ผ่านมา ญาติธรรมชาว อโศกเป็นพันคนได้ไปร่วมงานอบรมธรรมประจำปีที่ พุทธสถานราชธานีอโศก จ.อุบลราชธานี โดยงานนี้นับเป็นครั้งแรกที่พวกเราได้ร่วมมือร่วมใจกันงดใช้ถุงพลาสติกตลอด ๗ วันในงาน ด้วยเหตุผลหลักคือ ถุงพลาสติกเป็นตัวก่อปัญหาขยะอย่างมหาศาลทั่วโลก [เฉพาะประเทศไทยเรา นักวิจัยพบว่าใน ๑ ปี คนไทยทิ้งถุงพลาสติก(ใช้เวลาในการย่อยสลาย ๔๕๐ ปี) และกล่องโฟม (ใช้เวลาย่อยสลายประมาณไม่ได้) รวมกันประมาณ ๕๐,๓๗๐,๐๐๐,๐๐๐ ชิ้น]* ซึ่งแน่นอน ทุกคนได้รับผลกระทบในความไม่สะดวก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเตรียมของใส่บาตร ที่ต้องยอม

เสียเวลาเย็บกระตังมาใช้แทน ส่วนที่เป็นของเหลวก็ต้องเว้นไว้ก่อน เพราะภูมิปัญญาดั้งเดิมเราทิ้งไปหมดแล้ว ส่วนผู้ที่ยังใช้อยู่บ้าง ก็ต้องล้าง-ตากเอง ก่อนนำไปส่งที่โรงแยกขยะ เพราะในงานนี้ไม่มีจุกรับขยะ ทุกคนต้องนำขยะไปที่โรงแยกขยะแห่งเดียวเพื่อลดภาระให้แก่กะทำงาน ซึ่งมีงานหลักในการแยกขยะในรายละเอียดอยู่แล้ว แต่พวกเราที่ร่วมมือกันด้วยดี ด้วยเชื่อว่าหากผู้เฝ้าความเจริญยังไม่ตระหนักถึงความรับผิดชอบต่อสังคม จะรอให้ใครตระหนักรู้

ผมรู้จักผู้หญิงคนหนึ่ง เดิมเธอขายรองเท้า วันหนึ่งผมพบเธอกำลังคุ้ยขยะอยู่ ผมตกใจ เพราะยังไม่เคยพบใครเลยที่มาเก็บขยะต้นทางโดยความจำเป็นไม่บังคับ ถามได้ความว่า หน้าร้านของเธอถูกทำเป็นที่ทิ้งขยะจนไม่มีลูกค้าเข้าร้าน เธอเลยต้องเปลี่ยนอาชีพมาเก็บขยะ ทำให้ผมคิดต่อไปว่า ถ้าผู้บริโภคทุกคนช่วยกันล้างบรรจุภัณฑ์ก่อนทิ้งอย่างแยกขยะ จะช่วยคนตกทุกข์ได้ยากได้อีกไม่ใช่น้อย และยังเป็นการช่วยสิ่งแวดล้อมไปในตัวด้วย

พูดถึงการล้างบรรจุภัณฑ์เป็นภาระแน่ ๆ ต่อเราทุกคน แต่ก็นับได้ว่าคุ้มค่าเพราะปัญหาใหญ่ที่สุดของขยะก็คือ สกปรก-เหม็นเน่า หากผู้บริโภครับผิดชอบ (ไม่ใช่เสียสละ) ต่อบรรจุภัณฑ์ของตน ปัญหาขยะจะลดลงอย่างมาก การคัดแยกกระดาษ แก้ว พลาสติก โลหะ ฯลฯ ไม่น่ารังเกียจ แต่ความสกปรกและกลิ่นเน่าเหม็นต่างหากที่ทำให้สูญเสียคนที่เข้ามาทำงานด้านนี้ และมักจะเสียเวลามากจนไม่คุ้มที่จะทำ

พื้นที่ต่อประชากรลดลงทุกวันถ้ายังไม่ช่วยกันทำ เผยแพร่การลดขยะตั้งแต่วັນนี้ เห็นได้ลง ๆ หรือยังว่า วันข้างหน้าเราจะพบกับอะไร ?

สนใจแปลงขยะเป็นบุญ

สนับสนุน FMTV

โปรดติดต่อ ๐๒-๓๓๓-๕๔๘๘

สิ่งที่น่าจะลองทำ

-ใช้ถ่านชาร์จซ้ำ ๑ ก้อน แทนถ่านอัลคาไลน์ได้หนึ่ง
พันก้อน**

- ถ่านชาร์จรุ่นใหม่ ๆ ที่หมดอายุแล้ว รีไซเคิลได้***

-ใช้ถ่านอัลคาไลน์ที่ปลอดภัยมากกว่าถ่านธรรมดา

-ทิ้งถ่านไฟฉาย เอาสก็อตเทปพันปิดหัวท้ายของถ่าน
แต่ละก้อนไว้ กันสปาร์ค แล้วทิ้งในถุงพลาสติกมัด
ปากถุง ทิ้งลงถังขยะพิษ

-ล้างบรรจุภัณฑ์ก่อนทิ้งให้พอสะอาด

-แยกขยะเป็น กระดาษ แก้ว พลาสติก โลหะ ขยะ
อันตราย เศษอาหาร

-หลอดไฟ ใต่กล่องที่ใส่มันมาตอนซื้อ กันแตก

-กระป๋องน้ำยาเคมี กระป๋องสเปรย์ ยามาแมลงต่าง ๆ
ปิดฝากระหนะเหย รัดไพล และไม่เจาะท่อบกระป๋อง

* ข้อมูลจากข้อมูลช่วยชาติลดขยะพลาสติกและโฟม
กองส่งเสริมและเผยแพร่ กรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม
กระทรวงทรัพยากร ฯ

** ข้อมูลจากหนังสือ the green book

*** ข้อมูลจากหนังสือ เพราะว่าโลกร้อนมันจริง

POST-ITS

สู่ภาคีอังกฤษ
Waste not - Want not!

ไปสุ่ยสุ่ย
ไม่ฟุ่มเฟือยในวันนี้
ก็จะไม่มีความต้องการ

ในวันหน้า....!

บอกบอกกล่าว

ช่วยน้องตูปหน่อยดี...

น่าเอ็นดูนะ!

“ขอฝาก พ.ต.ท.ทักษิณว่า ใจลืวล้อทั้งหลาย อย่าให้มาเกาะกะหน้าตาผมได้ไหมครับ เอาออกไปห่างๆ ฟ่ายแพ้ในสภาพหมดแล้ว ก็ออกมาตอแปมหมอกสภา จะเอาอย่างไร จะเล่นกันบนท้องถนนหรือรัฐสภา เลือกเอาสักอัน...”

กษิต ภิรมย์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงต่างประเทศ กล่าวตอบโต้ **พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร** ที่พูดผ่านวีดิโอลิงค์มายังกลุ่มคนเสื้อแดงที่ชุมนุมขับไล่รัฐบาลอยู่ คุณกษิตใช้ภาษาที่ง่ายต่อการเข้าใจตรงไปตรงมา ในการแถลงข่าวในวันนั้น สุภาพสตรีหลายๆท่านให้ความชื่นชมในความเป็นนักสู้เพื่อสังคมมาตลอดอย่างคุณกษิต

ขอใช้เนื้อที่นี้ชื่นชมสุภาพบุรุษสักท่าน เพราะ ‘ดอกหญ้า’ ฉบับนี้ผู้ยิง...ผู้หญิงค่ะ

